ROCKPOINT

מגזין רוק בעברית

גליון מס' 5, אפריל 2009
לחלוקה בלבד - לא למכירה

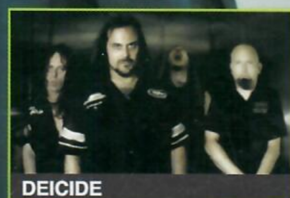
Behemoth

חוזרת לישראל!

DORO
FEAR NO EVIL

GUILLOTINE

DEICIDE

TWISTED SISTER

KAMPFAR

SALEM

ARALLU

GRAVE DIGGER

MOUCUS SCROTUM

עוד במגזין:

Doro • Motley Crue • Jon Oliva's Pain • Madball • Marshall Law • Jeff Loomis
יעקב גלעד על אלבומי מטאל • Useless ID • Thyrfing

Piano Music פיאנו מיוזיק

רשת חנויות ליבוא שיווק והשכרת כלי נגינה בע"מ

DARRELL "DIMEBAG" ABBOTT
PANTERA 1966-2004
HE CAME TO ROCK
AND ROCKED LIKE NO OTHERS!

DAVE MUSTAINE
MEGADETH

The Diablo Death-Punx drum package is the first built specifically to stand up to the demands for playing speed metal

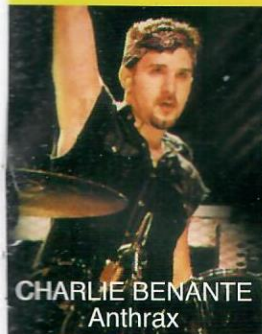
Piano Music פיאנו מיוזיק

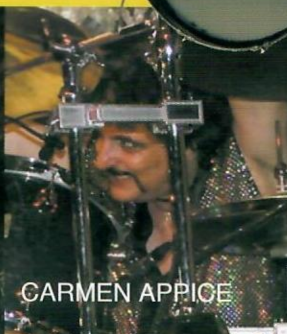
רשת חנויות ליבוא שיווק והשכרת כלי נגינה בע"מ

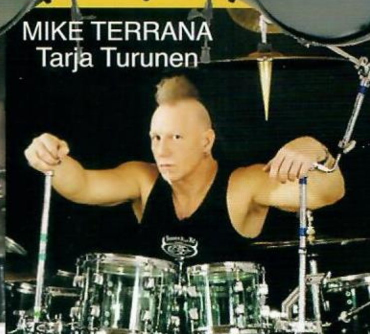
יבואנים בלעדיים של:

Dean Markley

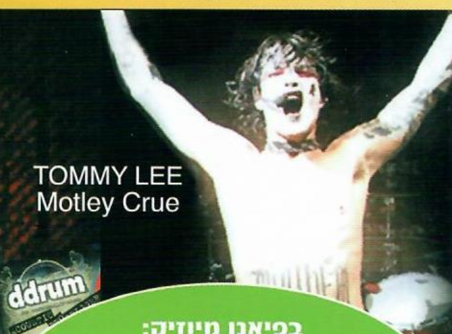

CHARLIE BENANTE
Anthrax

CARMEN APPICE

MIKE TERRANA
Tarja Turunen

VINNIE PAUL
Pantera

TOMMY LEE
Motley Crue

בפיאנו מיוזיק:
פסנתרים יי"ש של KAWAI ,YAMAHA.
מבחר מגברים, אפקטים, אביזרים ועוד... מהמותגים המובילים.
שירות תיקונים וסט אפ מקצועי!

סניף ראשי: תל-אביב, רח' פינסקר 66 (צמוד לכיכר דיזינגוף) - 03-6292114/6

רחובות, רח' ביל"ו 19 (מול הקניון) - 08-9417779

www.pianomusic.co.il info@pianomusic.co.il • rehovot@pianomusic.co.il

דבר עורך

מה אנחנו בעצם? תת תרבות בתוך הזרם הנורמטיבי של תרבות הג'אנק פוד המיינסטרימית של אלוהי הרייטינג ומקדשי הפלייליסט? או מכשיר להפגת הזמן לבידור אלטרנטיבי לאלו שחשים מאוסים בשגרה האפורה שלהם? או שאולי אנחנו כותבים פה בעיקר לעצמנו, משכנעים את המשוכנעים ואף אחד לא באמת יורד לעומק הדברים כי לאף אחד באמת אין זמן בין כל אלפי המיילים, מאות האס אם אסים ומיליוני זיבולי המוח בפייסבוק?

מחשבות שמעסיקות אותי לאחרונה.

הייתי מעדיף לראות אותנו כאחרים, ככאלו שמוסיקה בפרט ותרבות בכלל אינה ג'אנק פוד עבורם אלא כלי לחיים מלאים ועשירים יותר, ככאלו שמנסים לפתוח את הראש לכיוונים לא שגרתיים ומשתמשים במוסיקה ע"מ לחדד את מרחבי הנפש האלו.

ככאלו ששופטים מוצר לא לפי העטיפה אלא לפי המהות והתוכן. ככאלו שהדברים הנכתבים פה מעוררים בהם הנהוני הסכמה ולא מחשבות של "מה הוא חופר לנו".

לפעמים, כשאני מוציא את הראש מהבועה שלי ומביט החוצה לרדידות ששוררת בחוץ אני כועס, לפעמים אני מגחך לעצמי ולפעמים כואב לי, אף פעם אני לא נשאר אדיש מול ההתבוננות בחברה בעלת ערכים תרבותיים וחברתיים בגובה הדשא, אף פעם אני לא מצליח "לזרום" עם זה, אולי כי אני יודע שלעולם הזה נכנסים הילדים שלי ושלך, וכשאתה אבא ואתה רואה כזה חולי חברתי זה מרתיח אותך יותר כי עכשיו זה פוגע לא רק בך אלא ביקרים לך מכל.

לא אכפת לי כמה תוכן זה אאוט ורייטינג צהוב זה אין, לא מזיז לי שלרוב האנשים המגזין הזה והדברים האלו נראים מוזרים, ה"רוב" תמיד עניין לי את הזנב.

אני כאן בשביל מי שחושב אחרת ובשביל מי שרוצה לנסות לחשוב אחרת.

ישי שוורץ

עורך

תגובות: editor@rockpoint.co.il

עורך ומפיק בפועל: ישי שוורץ, yishai@rockpoint.co.il

גרפיקה ועיצוב: עמית הלחמי, Amit@rockpoint.co.il

דפוס ולוחות: דפוס שור, benny@rockpoint.co.il

מנהלי שיווק ופירסום: ירון נחום: 052-8784204

ליטל זמר: 052-6005079

אבי אריאל: 054-4619974

עיצוב אתר האינטרנט: יוגב סיטון, yogev@rockpoint.co.il

עריכה לשונית

והנהלת חשבונות ספקים: account@rockpoint.co.il

חברי המערכת:

ישי שוורץ, עמית הלחמי, ירון נחום, ליטל זמר, אבי אריאל, יוסי דרמון, סנדרה איכנר, יותם אבני, ווסולוב זימין, שני שוורץ, דני אורחיון.

נכתב ע"י ישי שוורץ אלא אם כן צוין אחרת.

תוכן

מאלבום ההופעה להופעה בתל אביב

Behemoth היא ללא ספק הרכב האקסטרים מטאל המצליח ביותר בישראל בעשור האחרון, מהאלבום Thelema 6 שיצא בתחילת העשור והפך לענק בארץ ועד רגעים אלו הלהקה בתהליך מתמיד של צמיחה והגדלת הקהל שלה, סולן ומנהיג הלהקה Nergal (אדם דרסקי) - תומך ידוע של ישראל, התפנה לדבר אתנו על אלבום ההופעה החדש ועל ההופעה שבדרך...

הוצאתם אלבום הופעה חיה שנקרא At The Arena Ov Aion, בפעם הראשונה בתולדות ההרכב, במקביל הוצאתם גם איפי חדש: Ezkaton

הרגשנו שזה הזמן הנכון לשחרר אלבום הופעה חיה, מעולם לא עשינו את זה למרות שאנחנו להקה שמופיעה המון וחלק חשוב מהזהות שלנו זו ההופעה החיה, הקהל שלנו ציפה לזה ורצינו לתת לו אלבום הופעה שיסכם פרק בהיסטוריה של הלהקה, רגע לפני אלבום חדש שהוא אולי החשוב ביותר שלנו כלהקה. האיפי החדש הוא טעימה של חומרים לפני שנכנס להקלטות של דיסק חדש, אנחנו מוציאים איפי בין אלבום לאלבום כבר כמה שנים, בעיני זה נחמד, זה דיסק שנמכר במחיר זול ומי שרואה אותנו בהופעה חיה ורוצה לקחת הביתה משהו שלנו במחיר שווה לכל כיס יכול לקחת איפי כזה ולהתרשם מאיתנו, זה הולך מצוין בהופעות, בעיקר בהופעות בפני קהל חדש.

שניהם יצאו בחברת Regain Records שהלכה אתכם כברת דרך מאז Demigod

Regain Records אחראית לפרק השלישי בהיסטוריה של הלהקה,זה שהתחיל ב Demigod ויסתיים השנה, הם הביאו אותנו להצלחה חזקה יותר מבעבר כשהיינו בחברת Avantgarde Music האיטלקית, שני אלבומי האולפן האחרונים שלנו הביאו אותנו להרבה מאד קהל חדש ומתחו את הגבולות שלנו כמוסיקאים, עם זאת הרגשנו שהגענו לטופ מהבחינה הזו ושההרכב צריך שדרוג נוסף ועליית מדרגה, את האלבום החדש נוציא בחברת Nuclear Blast שהיא חברה יותר גדולה, אני מאמין שהוא יצעיד אותנו למקום טוב עוד יותר, מוסיקלית יש לנו כבר 7 שירים חדשים, לא ממוסחרים אלא בקו של Behemoth שאתם מכירים מאיתנו, כמובן שהוא לא ממחזר את האלבומים הקודמים אבל הוא בלי ספק יהיה כבד, אקסטרימי, עצבני ומעניין כמו שאנחנו יודעים לעשות, אני חייב להגיד שאנחנו מאד מתרגשים מהעבודה עליו.

אתה מרגיש שמה שקורה עם ההרכב בימים אלו זו הכנה לקראת השלב הרביעי בשדרוג שלכם כלהקה?

בלי ספק, אני אוהב היסטוריה, למדתי היסטוריה ולכן גם את הקריירה שלנו אני מחלק לתקופות, יש את ההתחלה, תקופת הבלאק מטאל שלנו שבעיני נמשכה עד Satanica שיצא בסוף שנות התשעים, שם התחילה התקופה השנייה שלנו שהסתיימה כשיצא Demigod, האלבום הזה התחיל את הפרק השלישי שלנו שהיה למעשה עד עכשיו, כעת אנחנו עומדים בשערו של פרק חדש ללהקה, אלבום חדש, חברת תקליטים חדשה, בהרבה מובנים התחלה חדשה ובהרבה מובנים המשך טבעי למסע

Steve Asheim from

האיש שמאחורי המפלצת!

סטיב אשאים הקים את Deicide יחד עם גלן בנטון בסוף שנות השמונים תחת השם Amon, סטיב הוא המתופף וכותב 80% מהחומר של הלהקה - הוא האיש שמאחורי המפלצת - הוא האיש שמתראיין בפעם הראשונה לתקשורת ישראלית. והוא עונה על הכל...

כשהכרת את גלן לראשונה מה חשבת?
שהוא בחור מצחיק, עם חוש הומור, דבר שאני חושב עד היום, שהוא גס רוח ומלא במוטיבציה ושיש לו כעס עצום להוציא החוצה דרך המוסיקה, היינו ילדים, מהר מאד התחברנו יחד, אולי כי אני מאד שונה ממנו, אני לא רודף אחרי התקשורת או מייצר סקנדלים, אני הבחור השקט שבעצם מהווה המוח של העסק והחזון שלו וגלן הוא איש של Entertainment במלוא מובן המילה לטוב ולרע, זה הרס לנו אבל מאד הועיל לנו במקביל, בסוף היום לדעתי זה עשה לנו רק טוב.

סוף שנות השמונים בפלורידה, Amon נחשבת ללהקת קאלט בחוגים מאד מצומצמים, חשבת אי פעם שזה יגיע כל כך רחוק?
הרגשתי שאנחנו להקה טובה ושנצליח אבל מה שאני קראתי "הצלחה" היה להוציא את התקליט שלנו, מי בכלל חשב מעבר לזה, חשבנו שיהיה נהדר אם התקליט שלנו יצא, נוכל להופיע יותר ויבוא קהל לראות אותנו, לא מעבר לזה, זו הייתה המשמעות של הצלחה עבורנו אז.

ואת השם שיניתם ל Deicide כי?
כי גילינו שיש להקת מטאל אחרת עם השם Amon ולא רצינו להיכנס לריבים עם אף אחד וגם רצינו שם מקורי שיהיה רק שלנו ואנשים לא יתבלבלו, משהו שיזוהה רק אתנו.

האלבום הראשון שלכם משנת 1990 היה סנסציה במלוא מובן המילה, לא Venom ולא Slayer הוציאו את השדים החוצה בצורה כל כך בוטה מפחידה וכאוטית, זו הייתה הפעם הראשונה שלהקה שרה על נושאים כאלו, וזוכה להצלחה בכל העולם תוך כמה חודשים, התקשורת והקהל היו בהלם ואני זוכר את החודשים שזה יצא, המילה שכולם השתמשו בה הייתה "שוק" - עד היום זה נחשב ליצירת המופת שלכם, וכמובן השיר הכי פופולארי באלבום Sacrificial Suicide...
האלבום הראשון שלנו עשה מהפכה, אני מסכים, היו עוד להקות שהתעסקו בחומרים כאלו כמו למשל Bathory או Sarcofago אבל הם באו ממקומות רחוקים ופחות מרכזיים וחברת התקליטים שעמדה מאחוריהם הייתה יותר קטנה, אני חושב שכל הקטע עם האלבום הראשון היה עקב מספר פרמטרים: ראשית אנחנו להקה אמריקאית שיצאה בחברה חזקה ולא להקה שבאה ממקום רחוק בלי גב מאחוריה, זה נתן את הדחיפה הראשונית, שים על זה את העובדה שנחשפנו בשמות האמיתיים שלנו מההתחלה והיינו דמויות שאנשים ראו בעיניים, בלי איפור מסכות וכינויים, גלן בנטון, סטיב אשאים, אריק ובריאן הופמן, עם חולצות שחורות וג`ינס כחול ומעיל עור, היינו דמויות מוחשיות עבור הקהל, רוקרים כן אבל כאלו שיכלת לראות גם בבית הספר לבושים ככה, המאזין יכל להרגיש חלק מאתנו, היינו לא גדולים מהחיים בתדמית אלא אנשים כמוהו, מלב האומה הגדולה בעולם, ואם הם יכולים לשיר ככה על שטניזם ונגד הנצרות - אז זה משהו שאני יכול להזדהות אתו, להרגיש שזה משדר אלי בגובה שלי, זה הצורה שהמאזין קיבל אותנו.

תוסיף על זה שהאלבום באמת שונה מכל מה שיצא באותה תקופה, הוא הרבה יותר Evil ומרושע, המקצבים שעד אז לא נשמעו כאלו במטאל הקיצוני ועוד גורם שמאד עשה את האלבום מיוחד זו השירה של גלן, גם תפקידי השירה וגם הכפלת הקולות, זה נשמע לא אנושי, נשמע מפלצתי, גהינומי, ופה הקהל קיבל את הפנטזיה לתוך הפנים אבל היא באה מאנשים שהוא יכול להרגיש חיבור אליהם.
אני לא חושב שדווקא Sacrificial Suicide הוא השיר הבולט באלבום, כמובן שהוא מאד הצליח והפך לסוג של המנון, אבל יש שם שירים שאני יותר אוהב.

הפכתם מהר מאד לאויבי הציבור...
מאד מהר, תוך חודשים, הצנזורה בארה"ב רצתה להוקיע אותנו, כמרים התראיינו וקראו להחרים אותנו ולהוריד את התקליטים שלנו מהמדפים בחנויות, אמהות היסטריות התראיינו ברדיו, קיבלנו איומים על החיים שלנו ומעטפות נפץ מארגונים רפובליקנים שמרנים, רצו לבטל לנו הופעות, לתבוע אותנו, תגיד מה שבא לך ואני אומר לך שזה היה....

Legion האלבום השני מ 1992 היה שינוי כיוון, עדיין אפל ונוטף גהינום אבל טכני מאד, מכיל פוליריתמיקות מסובכות ושירים שלא קל לנגן, מתחתם מאד את הגבול, והיה גם סיפור הצלב ההפוך של גלן...., הלהקה באותם ימים הייתה מבוססת על אישיות חזקה של כולכם אבל הוא ללא ספק לקח את הזרקור אליו ומשך את התקשורת
Legion היה התשובה שלי כמוסיקאי ושלנו כלהקה לכל גל הביקורת העצום שחטפנו, אני לא יכול לומר לך שהרבה להקות חטפו ככה על הראש מכל כך הרבה כיוונים, האלבום הזה היה להגיד "אתם חושבים שאנחנו גימיק זול?" "חושבים שאנחנו לא מוסיקאים טובים ולא יודעים לנגן?" - הנה קחו....
האלבום הוא הכי טכני ומסובך שכתבתי עד היום, אני כתבתי את כולו כמעט לבד, אתגרתי את עצמי כמתופף וכתבתי ריפים מסובכים, היה לי קשה לנגן את זה בהתחלה אבל התאמנתי המון כי רציתי לדחוף את הלהקה קדימה, גלן נתן לי חופש מלא וסמך עלי, אני חושב שעד היום הוא נשמע נהדר ואני מקווה שאתה מסכים איתי שזו לא טכניקה לשם ההצגה אלא טכניקה שבאה עם שירים טובים, שירים שאתה זוכר אותם ויכול לשיר חלקים מהם מהר מאד, אני רציתי שירים טובים ומסובכים, אבל קודם כל שיהיו שירים טובים, אני מאד גאה באלבום הזה.
קצת לפני ההקלטות גלן עשה לעצמו צלקת של צלב הפוך על המצח, הצהרה הכי חזקה שראיתי מבנאדם כנגד הכנסייה והנצרות, אני לא הייתי עושה את זה אבל הוא הרגיש שזה הדבר הנכון עבורו וכמובן שזה יצר שוב גל ענק גם של ביקורת נגד הלהקה וגם של עניין בלהקה. הדבר היפה ב Deicide זה שלמרות שגלן ללא ספק דמות כריזמטית ויש לו גם שם קליט, אנשים זכרו את השמות של כולנו, אם אשאל אותך מי ניגן ב 1992 ב Suffocation או ב Pestilence אני לא בטוח שתזכור, אבל אם אשאל אותך מי ניגן אצלינו אתה מיד תגיד "גלן בנטון, האחים הופמן וסטיב המתופף" וזה מחמיא לי אם כי אותי בטח זוכרים הכי פחות בשם...., אני כמו שאמרתי לך: הבחור השקט שכותב את כל המוסיקה בבית ומביא אותה לשאר החברים בלהקה.

Once Upon The Cross, שלוש שנים לאחר מכן ואתם באים באלבום יותר מסודר שלא לומר קומוניקטיבי, האלבום כמו שני קודמיו מאד הצליח, אבל שוב שיניתם כיוון...
קצת לפני שהתחלתי לכתוב את האלבום הזה התעוררו הבעיות הראשונות עם האחים הופמן, הם לא יכלו לנגן את השירים מ Legion כמו שצריך על הבמה, והמופע היה הרבה פחות טוב מהתקליט, הצעתי להם שנתאמן אצלי שבוע שבועיים לפני סיבוב ההופעות אבל הם לא רצו, החלטתי שאני אעשה מה שהכי טוב ללהקה ואכתוב שירים שיותר יהיה להם קל לנגן על הבמה, שירים שילכו חזק בהופעות ולא עד כדי כך מסובכים, אומרים שזה האלבום הכי קומוניקטיבי שלנו, אני מסכים אבל אני חושב שהוא מצוין והשירים בו טובים מאד, ההופעות כמובן נראו יותר טוב לאחר שהאלבום יצא והקהל קיבל אותו בחום אבל אז החלו ההצהרות של ההופמנים "למה גלן מקבל את כל החשיפה ואנחנו לא?" או "אני רוצה שתכתוב שירים שיעשו את Deicide ללהקת ה Death Metal הראשונה שישמעו ברדיו" - אותי זה הצחיק, אם הם רוצים לכתוב שיר ללהקה שיכניס אותנו לרדיו המטונף: שיכתבו ואני אנגן אותו, אבל הם לא רצו גם את זה לעשות.. אז כתבתי לבד את האלבום וגלן כתב את המילים.

Serpents Of The Light מ 1997 החזיר אתכם לסאונד הברוטלי יותר ולשירים מאד טראשיים ואף ברברים מבחינת המבנה, אישית מאד אהבתי אותו אבל

הירידה בפופולאריות של הלהקה החלה לחלחל כבר אז...
היה ויכוח גדול על סאונד הגיטרות שם, האחים החליטו אחרי שעה שעתיים של ניסיונות (שזה כלום בהקלטות) שזה הצבע שהם רוצים לסאונד, אני לא אהבתי, גלן שאל את המפיק, הוא לא אהב, הוא ניסה לשכנע, הסביר להם שזה אלבום חשוב ללהקה וזה חייב להישמע חזק, הם לא רצו לשמוע, הוא התייאש "אם זה מה שאתם רוצים: זה הסאונד שאתם אוהבים? אז זה הסאונד, אני את שלי אמרתי" והתחיל להקליט, האלבום יצא מאד ברוטלי בעיקר בגלל סאונד הגיטרות, זה האלבום שלנו עם הכי הרבה השפעות של החומר הישן של Slayer שתשמע וכמו שאמרת, יש בו הרבה אלמנטים של טראש, הוא יכול היה להיות יותר טוב אבל העימותים בתוך הלהקה גרמו לתוצאה לא להישמע לשביעות רצון כולם, בעיקר אני וגלן לא אהבנו את הסאונד, השירים היו טובים אבל הצבע שלהם היה פחות טוב מבכל האלבומים הקודמים שלנו.

שנת 2000 הביאה את האלבום Insineratehymn שהביא צניחה בפופולאריות של הלהקה, אישית שמעתי שם להקה עייפה, בלי חשק לנגן, מסוממת מאד, ולא מושכת ולא אטרקטיבית
לצערי אתה צודק כמעט בכל האבחנה שלך, היינו עייפים, ההופמנים לא רצו לכתוב חומר שנשמע בקטע למרות שביקשתי שוב ושוב, אם הם כ"כ רוצים לקבל הכרה מהקהל והתקשורת שיכתבו שירים, שיהיו חלק מתהליך היצירה, הם כתבו בסוף בערך 40 אחוז מהאלבום הזה, באותה תקופה הם היו חזק מאד על סטרואידים וגלן היה עמוק בסמים, אני ראיתי את ה"בייבי" שלי מתחיל לקרוס לי מול העיניים, הופעות בוטלו, כשכבר הופענו גלן עלה שיכור ומסומם והאחים עלו בלי חשק לנגן, ההופעות היו גרועות עד גרועות מאד והאווירה בהרכב הייתה בהתאם, כל הצבע והלהט שלנו הלך לאיבוד, לי היה חשוב לשמר את Deicide בהרכב המקורי שלה ולא להחליף נגנים אם כי כפי שאתה רואה הבעיות היו די מההתחלה, העדפתי לנשוך את השפתיים ולהבליג, ובדיעבד זה פגע בלהקה ואני בטוח שזה גרם לגלן לאבד הרבה מוטיבציה.

In Torment In Hell, מה דעתך עליו בכנות?
זה ממש אלבום גרוע שלנו, יש בו כמה ריפים טובים אבל רובו פשוט לא מוצלח, הסאונד נוראי והשירים בינוניים עד גרועים, הלהקה הייתה כאן בשיא השפל, בשיא הסמים, חברת התקליטים זרקה אותנו ולא עשתה כלום למען האלבום, הם לא האמינו בנו יותר, נתנו לנו 7000 דולר כדי להקליט שזה בערך 5% ממה שעלה לנו להקליט את Once Upon The Cross, וזה תקציב בדיחה, זה טוב לדמו לא לאלבום, התוצאה בהתאם, האלבום הכי גרוע שלנו.

ב 2004 לאחר סכסוך מאד מתוקשר עם שני הגיטריסטים של הלהקה האחים בריאן ואריק הופמן הלהקה התפצלה לשניים ואתה וגלן נשארתם עם השם Deicide, בוא נתעסק במוסיקה רגע, האלבום Scars Of The Crucifix מאותה שנה סימן את המעבר שלכם מחברת Roadrunner לחברת Earache, התחלה חדשה, עדיין עם האחים בהרכב, אלבום ברוטלי, חזרתם לתמונה יחסית?
יחסית כן, באנו עם אלבום ברוטלי שמאד מיישר קו עם מה שהלך באקסטרים מטאל באותה תקופה, הוא לא הכי מקורי שלנו אבל בטוח יותר טוב משני הקודמים, הביקורות עליו היו די טובות, הוא החזיר אותנו למשחק בהרבה מובנים. גם המעבר ל Earache שכן האמינו בנו ואהבו לעבוד אתנו יצר תחושה טובה מאד.

עכשיו ספר לי על מה שקרה עם האחים הופמן ובלי צנזורה בבקשה...
פחות או יותר קיבלת את התשובה כבר, אני לא בדיוק מסתיר את זה, הם גם רצו בשלב מסויים לעצור אותנו מלהשתמש בשם Deicide ואיימו בתביעות עם עורכי דין חמדנים, אבל זה לא עזר, חבל לי שהם הגיעו למקום הזה, זו תוצאה של הזנחה של הרבה שנים של כל מה שקשור בלהקה, הם פשוט לא רצו להשקיע ולעבוד, היחסים ביניהם לבין גלן הפכו גרועים מאד, אתה לא מכיר את גלן אבל תדע לך שאכפת לו מאד מכל הקרובים אליו, הוא כל הזמן עם הילדים שלו ודואג להיות אבא במשרה מלאה והוא מאד נאמן לחברים שלו, נכון שיש לו גם צדדים רעים שאני מאד לא אוהב אבל יש בו גם הרבה טוב, ההופמנים הציגו אותו כמפלצת ואני שואל מעבר לכל ההתלהמות: מתי הם טרחו להגיע אלי הביתה לעשות חזרה ולעבוד על השירים? הלהקה לא עשתה חזרות שנים, השירים הגיעו לאולפן וכך הקלטנו, מי שרוצה את הפירות מההצלחה לפחות שיהיה מוכן להשקיע.

מהר מאד הבאתם נגנים חדשים ושחררתם DVD לאוויר העולם.
היה חשוב מאד לי ולגלן להראות שהלהקה חיה ויש דם חדש ועדכני בלהקה ואנחנו בכוחות מחודשים, וכמובן להראות איך הלהקה נראית על הבמה בהרכב החדש.

ב-2006 הבאתם את האלבום הכי טוב שלכם מזה עשור: The Stench Of Redemption **- אלבום עם עבודת גיטרות מהממת שהאחים הופמן יכולים רק לחלום עליה, שירים מעולים אחד אחד והלהקה נשמעה חזקה, בריאה ובטוחה, מסכים?**
תודה רבה איש, זה בדיוק מה שרציתי להגיע אליו ואני שמח שקלטת את התחושה שניסיתי להעביר באלבום, אני מאד גאה בו, לטעמי הוא הכי טוב מאז Legion, יש בו את העוצמה והרעב שתמיד רציתי שיהיו באלבומים הקודמים, אני חושב שאם יש אלבום שהעמיד אותנו שוב כלהקה טובה ורלוונטית זה האלבום הזה, אני אישית מאד אוהב אותו, וסוף סוף הייתה אוירה טובה וכייף לעבוד עליו.

המשך בעמוד הבא

סטיב, מה רבה הייתה אכזבתי ששמעתי את Till Death Do Us Part ושועממתי עד מוות, מה קרה לכם אנשים? שוב עודף קוקאין וחוסר מוטיבציה? או שזה הגירושין של גלן?
הפעם זו לא הייתה בעיית סמים.,, גלן התגרש בצורה כואבת וארוכה ועבר גירושין קשים ותקופה מאד לא קלה, הוא הכיל כאב גדול בתוכו והראש שלו לא היה בלהקה אלא בלהציל את השפיות שלו ולהיות עם הילדים שלו ולהיות במצב שהוא רואה כמה שיותר את הילדים, הלהקה לא במיוחד עניינה אותו ואני מבין אותו ומצד שני חבל לי כי כבר היינו בנקודה טובה, שוב בוטלו המון הופעות והפסדנו מלא כסף אבל הנקודה המרכזית היא שהאלבום יצא בינוני, תאמין לי אחי, עשיתי את כל מה שאני יכול, אבל הייתי בנאדם אחד שגם דואג לחבר שלו וגם מרים את הכל על הכתפיים שלו, אני לא חושב שהוא אלבום גרוע אבל בהתחשב בנסיבות זה הכי טוב שיכלתי להוציא מההרכב.

לאורך השנים קיבלת הרבה הצעות לפרויקטים, תמיד דבקת רק ב Deicide, זה עדיין כך?
אני מאמין שאנשים צריכים כדי לבנות להקה להתרכז רק בה, אתה לא פותח בו זמנית חנות בגדים חנות מחשבים ומסעדה כי אף אחד מהם לא יצליח ואתה תתפזר, כיום אני נמצא במצב של זמן פנוי ואשמח להתפנות לקצת עבודה עם מוסיקאים אחרים, אבל זה לאחר שכבר בניתי קריירה.

התפרסמתם כלהקה שמבטלת הופעות בקצב, בלי לדפוק חשבון, מה יש לך לומר על זה?
שאני יצאתי מהקטע של לארגן לנו את המופעים ברגע שזה התחיל, אמרתי לגלן שעם כל האהבה שלי אליו אני לא רואה סיבה לבטל כל כך הרבה הופעות ואם זו הגישה אז אני לא רוצה לתת את השם שלי ולאכזב אנשים ושמישהו אחר יארגן את ההופעות, אני לא רוצה לגרום לאנשים נזקים כלכליים, בטח לא לכאלו שמזמינים אותי להופיע ומפרגנים לי ולמוסיקה שלי, אז אני אשתדל לתת להם את האלבומים הכי טובים שאני יכול לכתוב.

איך זה לעבוד עם אישיות כמו גלן על הטוב והרע שבה?
זה מעניין, הוא חבר טוב שלי ואנחנו מאד חופשיים אחד כלפי השני, יודעים להגיד מה אוהבים ומה לא אוהבים, זה מצחיק כי בתחילת שנות התשעים כשהסטייל רק עלה, כל החברים שלנו מפלורידה יצאו להופעות באירופה, והאנשים מ Cannibal Corpse סיפרו לי שאיך שפגשו אותם השאלה הראשונה היתה "אתם מכירים את גלן בנטון ו Deicide?" "איך הם?" וככה בכל עיר ועיר.,, אז אני יכול לומר לך שזו חוויה ועובדה שאני וגלן מנגנים ויוצרים ביחד כבר 20 שנה.

אתה מתופף שהרבה אוהבים, אני יודע שאתה בגדול מוסיקאי ושמעתי אותך על פסנתר ועל גיטרה ואין ספק שיש לך את זה, אי פעם חשבת לעשות כתת אומן מול קהל?
עשיתי משהו כזה בעבר, הזמינו אותי והסכמתי, הדגמתי כמה מערכות, הדגמתי טכניקות ודיברתי עם הקהל שהגיע אבל לא כל כך ידעתי מה לעשות מעבר כי אני לא מנוסה בזה וזו היתה הפעם הראשונה שלי.

זו הפעם הראשונה שאתה מתראיין לתקשורת ישראלית, ב 1990 הערוץ הגדול במדינה ערוץ 1 הקרין כתבה בת שעה שבמרכזה הלהקה שלך וכמובן גלן ושירי השנאה שלו לדת, יום למחרת הפכה Deicide לדבר הכי חם בקרב קהל המטאל, כיום יש מי שרואים את הלהקה שלך ואת גלן בתור בדיחה, איך אתה מגיב על זה? דרך אגב שמעת פעם להקות מישראל?
גם את הלהקות בלאק מטאל מנורבגיה שב 1993 ראו אותם כשליחי הגהינום אנשים רואים כיום כבדיחה, מה שאני יכול לומר עלינו זה שלא מסחרנו את עצמנו ואנחנו תמיד Death Metal והמסר תמיד חזק ולא מעודן, מעניין לשמוע שהיינו אצלכם במרכז המדיה כשהאלבום הראשון יצא, מעולם לא שמעתי על זה, אני יודע שיש לנו קהל בישראל ושמעתי על סאלם ואורפנד לנד אבל אלו השמות היחידים שאני מכיר, מה שכן שמעתי שהקהל אצלכם מטורף ושכייף להופיע בישראל ויש אחלה הכנסת אורחים.

ושאלה שאני חייב לסיום ותסלח לי על הקלישאה המצוצה: גלן: השטניזם שלו אמיתי? הוא הרי התחתן בכנסיה וניסה להסתיר את זה מהתקשורת...
יש לו עדיין משפחה שלא בהכרח מחזיקה בדעות שלו והוא לא רצה לפגוע בהם במעמד שהוא לפחות חשב שיהיה חד פעמי, לגבי האמונה שלו, זה אמיתי לגמרי, הוא לא יושב בבית ועושה טקסים וכל השטויות האלו אבל הוא שונא את הכנסייה, ואת הממסד הדתי וכל מה שמיוצג ע"י העסקנים של הנצרות וכח הכפייה של הדת, הוא אנטי דת לגמרי והאור שלו בא מהחושך, זה ללא ספק.

סטיב תודה רבה לך, היה כייף, תסכם את הראיון
נהנתי מאד ואני מאד אהבתי ששאלת שאלות רציניות עלינו ואני מרגיש שכמי שמכיר אותנו מתחילת הדרך אתה מבין מצוין את המקום ממנו אנחנו באים, היה לי כייף, תשלח לי עותק כשזה יוצא ותודה רבה לכל האנשים בישראל שתומכים ותמכו בנו כל השנים ומקשיבים לנו, לפעמים קשה לענות לכל מייל או מכתב אבל אני קורא הכל וזה מאד מוערך בעיני, אז אני רוצה למסור לכם ד"ש ו Cheers מאיתנו.

"נכון למועד סגירת גליון זה Deicide חתמו חוזה חדש בחברת התקליטים Century Media ואלבום חדש צפוי לצאת בשנה הקרובה".

MATAN from BETZEFER on AC/DC

חיכית לאלבום החדש BLACK ICE או שמבחינתך השיא של הלהקה עבר מזמן?
האמת שלא עקבתי בחודשים האחרונים על מה שקורה עם הלהקה ולא ידעתי שאמור לצאת אלבום, מישהו סיפר לי שיצא והדבר הראשון שעשיתי זה להשיג אותו...

היית רוצה לראות את AC/DC מנסים כיוונים חדשים או שזה יהיה חילול קודש?
אני חושב שזה מה שהם עשו ב STIFF UPPER LIP, מכל האלבומים שלהם זה היחידי שלדעתי שונה משאר האלבומים – הוא יותר בלוזי משאר האלבומים ועדיין מעולה לטעמי.

בראיין ג'ונסון או בון סקוט? ולמה?
בראיין ג'ונסון מעולה במה שהוא עושה, ובון סקוט היה אגדה בזמנו. אני אוהב את שני התקופות ואלבומים מכל הזמנים. מה שכן – בהופעות מאז שג'ונסון הצטרף ללהקה, אני מעדיף יותר את השירים מ BACK IN BLACK והלאה...

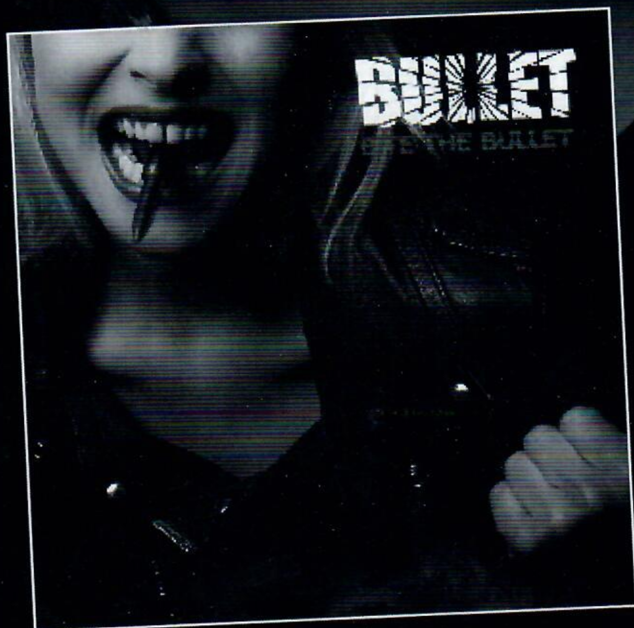
איפה מתבטאת ההשפעה של AC/DC על Betzefer ?
בנגינה שלי בעיקר בסולואים.. אף פעם לא התעניינתי יותר מדי בלהיות גיטריסט מוביל ולנגן סולואים מהירים שוברי אצבעות.. אחרי שהתחלתי לשמועAC/DC התחלתי להבין קצת יותר טוב מה זה אומר להיות גיטריסט מוביל בלהקה.

סיפור מעניין שלך שמקשר אותך עם הלהקה שאנחנו לא יודעים.
יש לי הרכב עם אביטל וברמן (בצפר) וחיים ואלכס (Nail Within), אנחנו מנגנים פה ושם בהופעות קטנות של חברים, ובינתיים זה עוד על אש קטנה – אבל אנחנו הרכב מחווה שלהם.

כמה אנשים לדעתך יבואו לראות את AC/DC בישראל?
אני מאמין שיגיעו כמה אלפי אנשים, הייתי רוצה לומר יותר מ 10,000 אבל הזמנים השתנו וכבר אי אפשר לדעת היום...

BULLET

BITE THE BULLET

"BITE THE BULLET" available as:
CD-ALBUM
GATEFOLD-LP
GATEFOLD-LP + BACK PATCH (LIMITED)

Also available:
"HEADING FOR THE TOP" CD

TRUE SWEDISH METAL!

www.bullet.nu - www.blacklodge.se
www.myspace.com/bulletsweden
www.myspace.com/blacklodgesweden

Black Lodge

KAMPFAR

קרניים למעלה

הגיע הזמן להביט לעצמנו במראה ולשאול: מה נשאר מאותה אימפריית מטאל סקנדינבית שפרצה עם הבלאק הנורדי בשיא העוצמה לפני קצת יותר מ 15 שנה? "להקות הדגל" של אותה תקופה טבעו בים של ניסיונות מוסיקליים שמקורן באגו נפוח ומערות אף מורחבות..., איחודים לצורך פסטיבלים לא באמת נחשבים כיצירה פעילה, האמת עצובה (תשאלו את מטאליקה) אבל בכל קבוצה יש את הגאון שיושב בצד בשקט ובזמן שהאחרים עסוקים בלעשות רעש הוא עסוק בלכתוב, הנה הגאון הזה שתמיד היה שם והנה הלהקה שלא מתכוונת לוותר על הזהות שלה גם אם יעברו עוד 15 שנה של אופנות, קבלו את Kampfar עם הסולן הכריזמטי Dolk - קרניים למעלה.

נפתח בשאלה כללית, יש לכם בשנים האחרונות דיל עם חברה חדשה "נפלם רקורדס" שמאד מוכרת בשוק, הוצאתם דרכם את שני האלבומים הראשונים שלכם מחדש וגם את האלבום Kvass ב 2006 ובימים אלו אלבום חדש, אתם מופיעים הרבה יותר, פעילים יותר, זמנים טובים מתמיד באו ל Kampfar?

הלהקה במצב טוב מאי פעם, ולמרות שזה מצריך הרבה השקעה ועבודה מאיתנו אני מרגיש שיש לנו את הגב של חברת התקליטים לדחוף קדימה ולהשקיע יותר מבעבר, כמעט כל יום אני עובד על הלהקה בערך 10 שעות, אני לא עובד כמעט בשום דבר אחר וזה לוקח לי את רוב הזמן אבל למצב הזה חיכיתי כל השנים כך שאני בהחלט לא מתלונן.

התגובות לאלבום החדש Heimgang מעולות ואנשים מאד אוהבים אותו, זה הפתיע אותי אם להיות כנה אתך כי מבחינתי אנחנו לא מנגנים מוסיקה שהיא אופנתית היום או מוסיקה פופית וקליטה אלא במובנים רבים ההפך, הביקורות הפעם הם יותר טובות ממה שקבלנו על האלבום הקודם Kvass שהיה יותר מלודי, כך שאני שמח שגם מתאפשר לנו לנגן מה שאנחנו אוהבים וגם אנשים אוהבים את זה.

מאלבום הבכורה שלכם ב 1997 היתה לי התחושה שהלהקה שלך לא מקבלת את תשומת הלב הראויה והמגיעה לה מהתקשורת, כמובן שנחשבתם כ"קאלט" ואהבו

אתכם, אבל בין זה לבין מה שבאמת הגיע לכם יש מרחק לא קטן, איך אתה מרגיש עם המצב הזה?

ובכן, אני משער שתשובה שלי לא תהיה הכי אובייקטיבית כאן, זה יותר למדיה להחליט למה ומדוע היא דוחפת להקה מסוימת ולא להקה אחרת, אך אם אסביר מעט על איך אני רואה את הדברים ב Kampfar הייתי אומר שהמשמעות שלנו מוסיקלית וטקסטואלית תמיד הייתה בלאק/ויקינג מטאל נורדי פגאני, שירים על טבע האדם ויחסי הגומלין של אדם מול טבע והכוח ההרסני של העולם המודרני שניתק ביד גסה את הקשר הכה יפה בין האדם לטבע, הרעיון להרכב הזה היה קיים עוד משנת 1991, הסתובבתי עם זה הרבה בראש וחשבתי הרבה, את הלהקה עצמה הקמתי ב 1994 כך שאנחנו בקרוב 15 שנה בשטח...

היה לי חזון מאד ברור באשר לכיוון שלנו, ב 1994 קראו לנו "פולק מטאל פגאני צפוני", אחר כך קראו לנו "בלאק מטאל ויקינגי" אבל כל התיאורים האלו מציגים את הפנים המוסיקליות שלנו, הרעיון מאחורי הלהקה הוא לעשות משהו כנה ואמיתי שבא מבפנים, סגנון המטאל הקיצוני היה ועודו מלא ב Evil Bands ששרות על יצר הרע באדם ומהללות אותו בשלל דרכים, אותי זה לא עניין, המחשבות שלי כבר בגיל צעיר היו בוגרות ועמוקות יותר, רציתי ליצור משהו שהוא 100 אחוז אני ומאה אחוז האמירה שלי.

כך שעבורי בלאק מטאל פגאני, צפוני זו המשמעות שלנו, אנחנו לא להקה ששרה על השטן והגיהינום, Kampfar זה פגאניזם, אלו ארצות הצפון, ההרמוניה בין אדם לטבע, פולקלור, וחשיכה, אין בנו שום דבר שטני ולא היה מעולם, זה ממש לא אני, אנחנו מייצגים משהו אחר.

כמאזין אני אוהב לשמוע גם את הלהקות האלו, אבל מעבר לקשר הנוסטלגי שיעורר בי להקשיב למשהו כזה אני רואה אותנו הולכים אל הקשר בין אדם לעברו ולמורשת שלו באופן קצת אחר. כשאנחנו התחלנו באלבום הראשון ב 1997, החברה התקשתה להגדיר אותנו, עם כל זה אני מרגיש שהאזנה למוסיקה שלנו יוצרת את הרושם הטוב ביותר על מה שאנחנו מנגנים, בגדול זה בלאק מטאל פגאני עם פולקלור מהסוג הפחות שמח וצוהל אלא עמוק ושורשי יותר. כל זה הוציא אותנו מחוץ למסגרת במובנים רבים ואולי זו הסיבה שלא הפכנו גדולים כמו נניח Immortal אבל מצד שני אני נשארתי נאמן לעצמי ועם התחושה הזו אני הולך לישון בלילה, זה הסיפוק בעיני.

אנחנו מביאים קטע אחר בעיני, אנחנו לא להקת פולק מטאל במובן המוכר של המילה ואנחנו בטח שלא להקת בלאק מטאל במובן הטהור של המילה, אנחנו משלבים את שני האלמנטים ולוקחים אותם למקום אישי משלנו.

זו שאלה לא קלה שמזמינה דיונים לעומק ואין ספור ספקולציות, אבל אני יכול לומר לך שאני מאד שמח מהמצב שלנו כיום ומרגיש שלא היה לנו מעולם זמן טוב יותר, הלהקה הזו היא החיים שלי.

אחד הדברים שאני כמאזין מאד אוהב ב Kampfar הוא היכולות הגבוהות שלכם ליצור אווירה אפלה וקודרת בלי להשתמש במשטחי קלידים, זמרות, או כלים נוספים: עם 2 גיטרות, בס ותופים אתם מצליחים ליצור חומר כוחני ומלא עומק ואווירה, זה נותן לכם צבע של Old School למוסיקה ואני אישית מאד אוהב את זה.

אני שמח שהצלחת להבין אותנו.

עבורי Kampfar תמיד הייתה כדי לעשות משהו מקורי, גם במילים וגם במוסיקה, הרעיון שלי היה להביא את הריפים "פולקלוריסטים" בגיטרות ולתת להם צבע יותר קודר ולא להשתמש בשלל כלים עממיים ולגרום ללהקה להישמע כמו מסיבת טרולים..

גם הסאונד שלנו הולך לכיוון אחר מלהקות הבלאק מטאל, אין לנו סאונד "קטן" - בהרבה מובנים הסאונד שלנו דווקא גדול ומלא עומק ונפח, אני לא אתנשא ואגיד אם זה יצא טוב או לא, אני מאמין שמי ששומע יחליט לעצמו אם זה מדבר אליו, אני לא מדבר על עצמי בקטע כזה, עשיתי משהו שאני שלם אתו ובזאת חלקי תם, אם יצא טוב או לא יגידו האנשים שיקשיבו, אני מקווה שיאהבו. בכל פעם שאנחנו מוציאים תקליט עולות בי המחשבות האלו, האם השירים חיים כיחידה נפרדת או שהשלם דהיינו האלבום במקרה הזה הוא שלם מסכום חלקיו, אני רוצה להאמין שאני אדם פתוח ואני אנסה גם לחדש משהו עם כל אלבום שאנחנו מוציאים, אבל בלי לבגוד בשורשים ובקו שלנו, יש לנו קו שאני שלם אתו, אפשר לתת לו צבע משנה כהה יותר, בהיר יותר או ניסיוני יותר, אבל בסוף היום זה הקו שלנו ולא הייתי רוצה לסטות ממנו ולאבד קשר עם מה שאנחנו כלהקה.

אם אני משווה אתכם ללהקות נורבגיות אחרות כמו Enslaved או Satyricon אז נשארתם די קרוב לסגנון שלכם בעוד הם הלכו למחוזות ניסיוניים למכביר, במקביל אני חייב לומר לך שאין אלבום שלכם שנשמע דומה לאחר וכולם נשמעים Kampfar.

אני מאמין שהטעם המוסיקלי שלך הוא בעיקר מטאל, אבל יש גם דברים אחרים? מה אתה חושב על ההתנסויות של הלהקות הנ"ל בהשוואה אליכם?

אני מבין לחלוטין את המקום ממנו אתה יוצא ומסכים אתו מאד, אנחנו ניסינו תמיד להתפתח ולשמור על הקו שלנו במקביל, לכן אתה מרגיש שלמרות שהאלבומים שונים זה מזה כולם נשמעים אנחנו, חלק מהקו שאני רואה ללהקה הוא לתת להתנסויות במה מאד מסוימת, אני רוצה להישאר קרוב לשורשים שלי ולא לסטות מהם יותר מדי, לתת פה ושם קטעים מיוחדים זה נפלא, אבל מראש רציתי שנהיה להקה שיותר קרובה לשורשיה מאשר נניח שתי הלהקות שהוזכרת בשאלה, זו לא שאלה של מי יותר טוב אלא של מה מרגיש לך נכון, ולי זה הדבר שהכי מרגיש נכון ואמיתי.

זו לא רק המוסיקה, נשארתם נאמנים ללוגו שלכם, לתדמית שלכם, לאופן בו אתם מצטלמים ומשווקים את עצמכם, לסגנון העטיפות, אני מאד מעריך אתכם על זה, אני משער שזה הכי טבעי עבורכם?

תודה, ובכן, לו היינו רוצים לקפץ על גל התהילה של הסגנון היינו נשמעים אחרת, כותבים טקסטים אחרים ומצטלמים אחרת, זה מאד קל לקפוץ על העגלה והיו לנו לא מעט הצעות כאלו, אבל העדפנו להיות עצמנו ואני מאמין שבסוף היום זה הביא לנו כבוד והערכה מצד הרבה מאד אנשים.

התחלתם את הקריירה בלייבל גרמני קטן בשם Malicious Records, החברה קיבלה הרבה הערכה דאז (1995–1998) ולפתע נדם קולה ולא פעלה עוד, מה קרה שם?

הם היו חברה מאד אידיאליסטית, קטנה אך חדורת מוטיבציה, זה היה זמן מדהים בהיסטוריה שלנו, תחילת הדרך, תחושה טרייה של התחלה והרבה נאיביות, למרבה הצער מעבר לצד היצירתי היה להם קשה להתנהל בצד העסקי ואט אט הם התדרדרו כלכלית.

הלהקה שלך נחשבת כמאד מיוחדת, איכותית, אתם לא מופיעים הרבה, כמות החולצות שהוצאתם קטנה יחסית, ואתם תומכים בגישה של "מוסיקה לפני תדמית", דעתך?

זה לא נעשה בכוונה, לא הופענו הרבה כי לא היה לנו לייבל יציב שיתמוך בנו ולכן היתה בעיה להופיע הרבה, בשנתיים האחרונות העניין השתנה, אני בעד חולצות וכיו"ב ויש לנו מבחר נחמד, אבל הדבר העיקרי זו המוסיקה ואני שוב אומר שמהבחינה הזו אנחנו לא נבגוד במי שאנחנו ותמיד תישאר אצל מי שמקשיב לנו התחושה שהוא שומע משהו אמיתי, ביום שאפסיק לכתוב מהלב מוסיקה כנה ואמיתית אני יכול להפסיק לעשות מוסיקה, אני לא מכיר דרך אחרת, רק כנות.

בן כמה אתה וממה מורכבים החיים שלך פרט ללהקה? יש לך פרויקטים מוסיקליים נוספים?

לאחרונה חגגתי יום הולדת 35, הלהקה נמצאת אצלי בראש בכל רגע נתון של היום, זה פרויקט חיי, כך כבר 15 שנה, מבחינתי הלהקה היא הדבר העיקר בחיים לפני עבודה או לימודים, תמיד שמתי את הלהקה בעדיפות ראשונה, אני עובד ביום יום כמתכנת, וכמרכזן במפעל קטן, אבל כמו שאמרתי: הלהקה היא הדבר הכי חשוב לי, וכשאנחנו לא עובדים אני עובד במקומות האלו, הבוס הוא חבר טוב שלי ולכן אין לו בעיה שאחסיר ימים כשאני יוצא להופעות, הדיל שלי אתם היה שאני יכול לצאת להופעות בלי הגבלה, זה נקרא "חופשה ללא תשלום" או משהו בסגנון, כך שאני שמח, אני נותן הרבה בעבודה הרגילה שלי אבל הבהרתי מההתחלה שהלהקה היא מעל הכל, אולי התמזל מזלי שהבוס הוא חבר טוב שלי כך שהכל מסתדר מצויין.

למה אתה מקשיב בימים אלו?

האהבות הראשונות שלי שתמיד יישארו איתי הם Bathory, Celtic Frost וכמובן Venom ו Masters Hammer מצ'כיה, אני אוהב מאד גם את Immortal. מהדברים החדשים יותר אני חושב ש Enslaved החדש טוב, Behemoth החדש חזק מאד, גם Shining טובים למרות שזו ממש מוסיקה סוטה...

מה משמעות השם Kampfar והאלבום החדש Heimgang?

Kampfar זו מילה שהלוחמים הויקינגים נהגו לצעוק לפני היציאה לקרב על מנת לקבל עוצמה, זו מילה שנקשרת בגבורה אישית במלחמה בארצות הצפון ולכן מתאימה מאד למוסיקה שלנו.

המילה Heimgang מייצגת מושג שהיה נפוץ בסקנדינביה לפני מאות שנים, המילה מייצגת את הקשר בין העולם הקיומי והחומרני שלנו לעולם העתיק והישן, זה בעצם מייצג נאמנה את הקונספט שלנו לכל אורך הדרך.

הופעתם בפסטיבלים גדולים דוגמת Wacken Open Air ורציתי לשאול אותך מה אתה מעדיף: הופעה בפסטיבל ענק כזה מול עשרות אלפי אנשים או הופעה במועדון של 500 איש שבאו לראות את הלהקה שלך?

אני מרגיש גאה שזכיתי להופיע בעולם ולפגוש את הקהל שלנו ואנשים שלפעמים נסעו 10 שעות כדי לראות הופעה שלנו, זה מאד מרגש ומחמיא, אני חושב שזה הסיפוק האמיתי מהעשייה, הפידבק הכי ישיר שהיוצר מקבל.

ההשוואה לא קלה ויש פלוסים ומינוסים בשני הצדדים אבל בשורה התחתונה אני מעדיף מופע קטן יותר במועדון מול קהל שלנו.

יצא לך לשמוע להקות מישראל? היית רוצה להופיע בישראל?

במהלך הקריירה שלנו יצא לי לקבל פידבקים מישראל וגם אם אני זוכר טוב קצת קלטות דמו של להקות ישראליות, אני מכיר את מה שהלך אצלכם בסצנה בתחילת הדרך, בתחילת שנות התשעים, אחת הלהקות שאני הכי אוהב היא Melechesh למרות שזו לא בדיוק להקה ישראלית, אני חושב שהם נהדרים.

להגיע לישראל להופיע יכול להיות מעולה, נשמע בהחלט מעניין, זה יהיה משהו מיוחד עבורנו, אז בוא נקווה ביחד שמתישהוא זה יקרה, אנחנו מאד מעוניינים.

SALEM

אומרים קדיש

שמי ישי שוורץ, אני קרוי על שם שלושת אחיו של סבי: יצחק, שמואל ויעקב אשר נטבחו בגטו בבלרוס בתחילת שנות הארבעים, סבי: משה שניצקי, ברח בגיל 13 ליערות, נפרד ממשפחתו והצטרף לפרטיזנים שניסו להציל עצמם מאימת הנשר הנאצי, חיו ביערות של בלרוס בקור מקפיא של מינוס עשרות מעלות, ובמשך 4 שנים היו כחיות נעות בין ציידים, ללא מטרה, כשבתוכם פועם יצר החיים, חרדת המוות ויצר הנקמה שהוביל לפעולות תגמול בנאצים.

קשה לתאר במילים איך יכול ילד בן 13 להיפרד ממשפחתו ולברוח אל תוך היער, יערות בלרוס הן יערות אינסוף, מאות קילומטרים חסרי ציביליזציה שרגל אדם לא דרכה בהם מעולם, בתחילת שנות הארבעים מילאו את היערות האלו פרטיזנים רוסים ויהודים שהאמינו כי גורלם לא נחרץ עדיין, ואם כן: לפחות ייקחו עמם אל המוות כמה עשרות גרמנים.

על סיפורים אלו גדלתי ובצל הפצע הענק הזה חייתי את חיי, סבי ניצל, הקשר בינינו תמיד היה עמוק, והשואה תמיד ריחפה שם, כמו צל שחור ומאיים מעל הכל, כמו תא בצד האחורי של המוח אשר בו מקועקע העבר לנצח והפצע מפריש מוגלה וכאב לעד.

בשנים האחרונות חקרתי את הנושא, קראתי רכשתי וקיבלתי עשרות ספרים על ההתנגדות והמרד של קורבנות מלחמת העולם השנייה, יומנים אוטוביוגרפים, סרטי תעודה, הבנתי שכמה שידעתי - לא ידעתי כלום על השואה ובטח שלא ידעתי כלום על פרטיזנים.

זה היה מסע עמוק לשורשים, למחוזות אבותיי, הרגשתי מרותק מכל שנייה, יצרתי קשרים עם ניצולים, משרדי הנצחה, אנשים שצילמו ותיעדו את הזוועות בסרטים שמעולם לא ראיתם בטלוויזיה ואת החיים ביער המקפיא.

היום, אני יודע אילו פלגים חיו באיזה אזור של היער, מה שמות מפקדיהם, מה עלה בגורלם, איזה שירים הם שרו שם בקור ותחת רוח המוות, אילו קודי התנהגות היו אופייניים להם.
היום אני מבין לעומק את המקור, הרקע, והגורם לכאב שעמו אני חי כל חיי, לענן השחור שמזיל דמעות של דם בכל פעם שהעצב משתלט עלי, לתגובות שלי, לאמונה שלי בנאמנות וקושי לסלוח על בגידה וחוסר נאמנות, ליצר ההישרדות החייתי שלי, לרצון לגונן ולהרגיש מוגן.

עשיתי את המסע הזה על מנת להבין את הפצע האישי שלי, היום אני חי אתו בשלום ולא כועס עליו, אני מבין שהוא האור היחיד שיצא מתוך ים השלג והמוות, ואת האור הזה פיתחתי הלאה לדברים הטובים שבחיי.

2009, דור שלישי לשואה, הפצע מוגלתי מתמיד, ואת לילות השנה האחרונה ביליתי בקריאת אלפי עמודים של זיכרונותיהם של גיבורי היער - ניצולי הגז המשרפה, ואלו שיצאו לנקום את דמם של הנטבחִים.
את דמם של אלו שאני קרוי על שמם.

סאלם הוציאה את האלבום "קדיש" ב 1994, שש שנים לאחר "אפר ואבק" המופתי של יהודה פוליקר ויעקב גלעד, שני האלבומים האלו הם האמירה האומנותית החשובה, הכואבת, השותתת דם והכנה ביותר שיצאה מישראל אי פעם בעיני.

חשיבות של אלבום נמדדת בכושר עמידתו במבחן הזמן, השנה עמדה בסימן "20 שנה ל"אפר ואבק" ושיקפה את הפער העצום בין האלבום הנצחי הזה לכל מה שיצא במוסיקה העברית אחריו או לפניו, השנה ימלאו 15 שנה לצאת האלבום "קדיש", האמירה המטאלית המקבילה.
"קדיש" הוא הזעקה של אלו שנצרבו, של דור שני ושלישי לשואה, דור שלא מדחיק

את הכאב, שרוצה להבין למה הוא כואב, למה רובץ ענן שחור מפיח מעל ראשו מזה שנים, מספיק לשמוע את השירה של זאב טננבוים לכל אורך האלבום הזה, בוכייה, זועקת, מחרחרת יגון וגיהינום, כשהייתי בן 19 והאלבום יצא, כתבתי ספר בעברית, ספר שירה, אחד המשפטים שאני לא אשכח לעולם, מתוך שיר שנכתב בדירה של סבא שלי ולאחר שיחה אתו על העבר היה "ובמרחק כמה רחובות מכאן, נשמעת זעקת השואה – שותתת דם".
סבא שלי גר אז ברמת גן, סאלם גרו בגבעתיים, 5 דקות באוטו במורד רחוב בן גוריון, ו 5 שניות במרחק הרגשי והאמוציונאלי שהמוסיקה שיצרו קיצרה בינינו.

"קדיש" הוא לא אלבום בעיני, הוא אמירה, זעקת כאב, לא סתם הפך לאלבום המטאל הנמכר ביותר שיצא מישראל, השנה הייתה 1994 והמטאל האירופאי חיבק את הזעקה הישראלית, שוחחתי במשך השנים עם כמעט כל להקת מטאל שהגיע לארץ, רובם ובעיקר המבוגרים שבהם זכרו אלבום אחד במדויק: "קדיש".

אבל לא מספרים ונתוני מכירות הם העניין כאן, חשיבותו של "קדיש" לא נמדדת במספר העותקים שמכר אלא בקיומו כיצירה שרלוונטית תמיד, לכל יהודי ובכלל לכל אדם שנושא השואה קרוב ללבו, זה מתעלה הרבה מעבר למכירות, לסאונד או הפקה, זה נמדד בשני פרמטרים בדיוק: עוצמת היצירה ואמינות האמירה – ובשניהם "קדיש" לוקח את כל הקופה.

שמעתי אותו לראשונה מיד כשיצא, חורף, דצמבר 1994, החברה שלי דאז היתה רגילה לערמות המטאל שהנחתתי עליה, אבל זה כבר היה יותר מדי, כואב מדי, אחרי 4 שירים האווירה בחדר היתה שונה, אני לא דיברתי, לא יכולתי להוציא מילה, היא ביקשה שאכבה את זה: "עדיף שתשים סלייר, או סודום, שם אני חוטפת על הראש רק אגרסיה, פה אתה גם קורע אותי לחתיכות" – לא רציתי לסיים את היום עם שואה ופרידה אז העברתי לסלייר ושמרתי את הקריעה לחתיכות לעצמי למאוחר יותר – הפסד שלך בלי ספק.

יש כאן צעקה שאי אפשר להשאר אדיש מולה
It Seems..., Only Yesterday
שר שם טננבוים בקול של נידון למוות, ונראה שכולנו נדונו להתעסק בכאב הזה שנים לאחר היותו מציאות, טננבוים ונויבך כתבו טקסטים מנקודת מבט של בני עשרים/שלושים שחיים עם הכאב יום יום,

השיר
Above The Ground
הוא דוגמא מצויינת, המרחק בין הזכרונות להפיכת הניצולים לקורבנות בנפש מצטמצם בשיר הזה למינימום.

Eyes To Match A Soul
כאן בביצוע הטוב ביותר והגולמי ביותר שלו לטעמי, בעיני זה שיר אהבה שבא מתוך הטרגדיה, אולי אחד משירי האהבה האכזבה והכאב הכי יפים ששמעתי במטאל, וזה אמיתי, וזה משלנו, תקשיבו לשירה, אלוהים ישמור, בעצם גם אלוהים מתחבא בפינה, איפה היית ב 1942 לעזאזל????

זו מוסיקה של טקס, של מסע לוויה, מוסיקה שתגרום לבכי, והרבה מעבר, אי אפשר להפסיק לחשוב לאחר שמיעת האלבום הזה, לנו כיהודים זה מסמך הסטורי שחובה שיחיה, לשפוט אותו בפרמטרים מוקבלים במטאל יהיה טפשי כמו לשמוע הקלטה של שירי פרטיזנים מהיער ולהגיד "הסאונד חורק" (ואל תבינו לא נכון: הסאונד כאן טוב).

לי צורב בעור כשאני ניגש לכתוב את המאמר הזה, כל מילה שאבחר בה לא תצליח לשחזר את הרגש באופן דומה, אנחנו ב 2009, שנת האינסטנט והבובליל ואני מתעסק כאן בשורשי הכאב שלי, בדם המשפחה שלי, בשלג של יערות בלרוס, בדם המשפחות של טננבוים, הירש, גולדשטיין ומי שיצר את האלבום הזה, באותו "אפר ואבק" כתב יעקב גלעד ושר יהודה פוליקר "בגלל הזיכרונות גם אנחנו קורבנות" – יד על הלב ואני אומר לכם: אין משפט נכון מזה.

"קדיש" הוא בעיני סוג של ליגה אחרת, ללב, כמו שיש את "אפר ואבק" ואת כל האלבומים הישראלים, יש את "קדיש" ואת כל אלבומי המטאל שיצאו מכאן, כל האחרים כתובים בתווים ומילים: שני אלו כתובים בדם.

הירש גליק כתב ב 1 למאי 1943 בהיותו בגטו וילנה ולפני שנתפס ע"י הגסטאפו שיר שהפך להמנון פרטיזנים בבלרוס ואסטוניה
ZoG Nit Keynmol Az Du Geyst Dem Letstn Veg
באנגלית:
Never Say That You Have Reached The Final Road
שיר שאח"כ תורגם לעברית.
גליק עצמו ברח מזרועות המוות של הגסטאפו אל היער לארגון הפרטיזנים "אף פי אר", ומצא את מותו בקרב נגד הגרמנים בקרבת מחנה הריכוז "גולדפילץ" והוא בן 22.
אלו המילים שנכתבו מצחנת המוות, ובזכות מי שקם לנסות לקחת את גורלו בידו אני כאן היום וכמוני מי שכתב את האלבום הזה.

למה אני מתעסק בזה? למה אני יודע על הירש גליק, טוביה בילסקי ויצחק וינברג יותר ממה שאני יודע על בריטני ספירס? למה אני בגיל 33 כותב בכזו סנטימנטליות ומיסיונריות על אלבום מלפני 15 שנה שעוסק בטרגדיה מלפני 65 שנה? מפני שאני כותב על הזהות שלי, על המקום ממנו אני בא, על הכאב עמו אני הולך, ועל זה שכל מה שעצר אותי בחיים, כל פחד שהרגשתי שמנע ממני להתקדם, לנסות, או להיחשף: מקורו במלחמה ההיא, וכל יצר הישרדות שלי, עוצמה, וערכים שאותם לא אחליף לעולם: מקורם בהתנגדות למלחמה ההיא.

וזאב טננבוים, גיורא הירש, אמיר נויבך, ליאור מזרחי ומיכאל גולדשטיין ממשיכים לקבע את מה שאסור לשכוח לעולם.

Somewhere, At The Back Of My Thoughts
There Will ALWAYS Be An Holocaust

ואומרים קדיש...

Desert Battles - Descending to the sands

בני המדבר באלבום רביעי

אין הרבה להקות מטאל בארץ עם רזומה כמו של Arallu, מעבר לרזומה יש כאן גם דבקות במטרה ובדרך מאד לא מתפשרת, הרמנו טלפון למנהיג הלהקה וסולנה מוטי Butchered דניאל לרגל צאת האלבום החדש והרביעי במספר.

אלבום חדש, רביעי במספר וכזה שמשדרג אתכם בצורה אדירה קדימה, ספר לי קצת על תהליך הכתיבה אופן הכתיבה והאופן שבו יצרת אותו?
החומר הינו משלושת השנים האחרונות . אחרי שיצא האלבום האחרון THE DEMON FROM THE ANCIENT WORLD בשנת 2005 התחלתי לכתוב חומר לאלבום חדש כך שהיה לנו זמן לשדרג את העיבודים באלבום.
את האלבומים הקודמים הקלטנו בזמן ממוצע של 40 שעות אולפן , באלבום החדש יש יותר מ 15 כלים חיים חוץ מבאס גיטרות ותופים כך שהליך ההקלטה שלו היה הרבה יותר ארוך כמו שאתה מתאר לעצמך

באלבום מוקלטים המון כלי נגינה ערביים מזרחיים עממיים, עוד, קנון, דרבוקות, ושלל כלים עתיקים, איך הגעתם לשילוב הזה? מי ניגן עליהם ואילו כלים בדיוק הוקלטו? היה מאתגר לשלב את הכלים האלו בתוך המטאל?
ARALLU קם כהרכב שמנגן מטאל קיצוני ועצבני, בשילוב של מוזיקה ערבית, מזרח תיכונית. באלבום הראשון והשני אני מנגן את כל האינסטרומניטים פרט לתופים. כך שהייתי די מוגבל. אבל מרגע שיונתן הצטרף ללהקה כבר המוסיקה קיבלה שידרוג. ליונתן יש ידע עשיר במוסיקה מזרח תיכונית וזה מורגש גם שאנחנו מנגנים שירים מהאלבומים הקודמים בהופעות. אחרי שסיימנו להקליט את האלבום האחרון הצטרף אלינו יניב שאגב היה אורח באלבום הקודם ,כנגן קבע ומשם השאר היסטוריה. את כלי ההקשה באלבום וכלי הנשיפה עושה יניב, את הכלי המיתר הערביים עושה יונתן ולגבי גיטרות אני ו T.K.OR עושים באלבום הזה מה שבאלבומים קודמים הייתי עושה לבד.

זה אלבום מאד מזרח תיכוני שמושפע מאד ממוסיקה ערבית כבדה ומחבר אותה עם המטאל הכבד שלכם, מאיפה הגיע השילוב הזה? ספר לי על הרעיונות המזרחיים ב Arallu שזכו באלבום הזה לפיתוח עצום?
אנחנו משתדלים כל אלבום להביא משהו יותר מיוחד מהאלבום שלפניו. לא רוצים למחזר את עצמנו. תקשיב ל ARALLU מהאלבום הראשון ועד האחרון ותיראה שכל פעם המוסיקה משודרגת. אנחנו מתמקצעים, נחשפים לעוד סוגים של מוסיקה וזה משפיע עלינו.
אין לי מושג מה יהיה באלבום הבא אבל אין מצב שהוא ישמע דומה למה שעשינו. תמיד נדאג שברגע שתשמע תדע שזה ARALLU אבל עם זאת נדאג להביא את המוסיקה שלנו למקומות גבוהים יותר.

גם הריפים עצמם של השירים מאד מזרחיים, מאד לא שגרתיים, מעולם לא שמעתי כזו מוסיקה בעבר, מה השפיע עליך?
לשים את האצבע ספציפית אני לא יכול. להגיד שמשהו קרה מהאלבום הקודם לזה זה גם לא נכון. מה שכן באלבום הקודם רצינו להחזיר את הטעם של האנדרגרואנד רצינו להביא יותר דארקטרון . להביא יותר חספוס. ועמדנו בזה. באלבום הזה רציתי לחזור לאלבום הראשון שלנו THE WAR ON THE WAILING WALL שלא מפסיק עד היום לקבל תשבחות. רציתי להביא את הלהקה למקסימום שלה, לאנשים תמיד יש מה להגיד על ARALLU הפעם רציתי להראות מה זה הרכב מנצח, אבל לא להתפשר על המהירויות והאגרסיות שיש ל ARALLU להוציא.

אתה חושב שעם Desert Battle הלהקה הולכת לקהל חדש שלא אהב אותה קודם?
אנחנו עושים מה שאנחנו אוהבים. מה שאנחנו מאמינים בו. כשאני כותב שיר אני חושב על המעריצים של ARALLU , אלה שמכירים ARALLU איך הם יקבלו את השיר. אני לא חושב "מה אני יכול לעשות כדי שאנשים שלא מכירים יאהבו את המוסיקה שלנו".

החיבור של הלהקה עם המדבריות קיים לא מהיום והולך יד ביד עם הקונספט המילולי של השירים והחיים שלכם בירושלים, איך אתה מגדיר כיום את סוג המטאל שאתם עושים בהשוואה למה שעשיתם בעבר?
ההגדרה היא די נדושה וקראנו לה Mesopotamian Barbarian Black Metal, אבל לגבינו זו האמת כך אנחנו נשמעים. באלבומים הקודמים החומר היה מזרח תיכוני יותר, באלבום הזה ניסנו להגיע למקומות עמוקים יותר לגעת במוסיקה הערבית. הכבדה יותר. ולדעתי החומר החדש הוא ממש מוסיקה ערבית בשילוב של מטאל קיצוני מלא אנרגיות.

Keeper Of Jerusalem הוא אחד השירים המקוריים והשונים ביותר שלכם שאותי אישית מאד תפס מהרגע הראשון, מה עומד מאחוריו?
אני לא יודע אם קראת את הטקסט שלו אבל זה השיר שאני הכי מחובר אליו. השיר הזה נכתב בזמן שאישתי הייתה בחודשים מתקדמים להריון, שלא ידעתי למה לצפות, לקח לי המון זמן להחליט אם אני רוצה להביא חיים לעולם הזוועתי הזה. השיר הזה מדבר על בתי שהיא התקווה לעולם טוב יותר שברגע שהיא תיולד את כל הרוע והכאב שיש בעולם הזה היא תהפוך ליופי ותתן תובנה למין האנושי .מין תקווה כזאת לעולם טוב יותר ללא מוות, ללא כאב, ללא חומריות.

לקחתם אלמנטים עממיים הרבה יותר חזק מהלהקות הסקנדינביות, אני חושב

שאפילו Finntroll או Enslaved לא משלבים בצורה כזו חזקה את המקום ממנו הם באים בתוך המוסיקה, עשיתם פה שינוי עצום, לקחתם את הלהקה 10 צעדים קדימה, התבגרות?

אני חושב שמאלבום לאלבום מרגישים בשלות.
אני בטוח שאם יונתן יניב ו T.K.O.R היו לידי באלבום הראשון הוא היה נשמע הרבה יותר מלא באניסטרומנטים כמו שאנחנו דואגים לשלב בהופעות. תמיד היה לי את הרצון לשלב כמה שיותר כלים מזרח תיכונים ועל מה שאי יודע לנגן גם נגנתי, אבל החברה האלה הבינו את הראש, התחברו אליו וכך זה נשמע.

האמירה הפוליטית שלכם נשארה (The Demon's Curse) מכוונת כנגד הטרור האיסלאמי, כשאתה שר על מנהיגי העולם הערבי והדיקטטורות שלהם תיבלת את הקטע הספציפי במחול ערבי ודרבוקות, החיבור של מילים ומוסיקה מדהים שם בעיני, השיר הזה כמו מסע, כמו סרט.

אז אני מבין שהצלחנו להעביר את המסר. זה היה בדיוק הרעיון בשילוב של מחול שדים. בדיוק כמו שעשינו בשיר JEWISH DEVIL באלבום SATANIC WAR IN JERUSALEM כנגד הנאצים. רק ששם אני צורח !the dance of the genii

הקטע הפותח את האלבום, The Doom Beating שבטי מאד, נשמע כמו מוסיקה של שבטים, מיוחד בטירוף, איך הוא נוצר?

תיראה גם אחרי 4 שנים, עדיין נשארה בי צלקת מסיפור החטיפה של אחי בקולומביה שם העברתי את הג`ונגל בשיר SIERRA NEVADA. שיר מתוך האלבום הקודם שלנו שהוקלט ממש אחרי שחזרתי מקולומביה. זה משהו שאי אפשר לשכוח. רציתי לסגור את האלבום בקטע של כלי הקשה. סולו רק של כלי הקשה כמו בסיירה נבדה עם יותר כלים שישמע יותר שבטי אינדיאני. (אחרי הכל שלושה חודשים חייתי את זה וזה הפך לחלק ממני)

שיר הנושא Desert Battle – סוג של קונספט לאלבום?

אני חושב שמכל האלבום השם זאת לא הפתעה אנחנו ARALLU אנחנו משתדלים להישאר אנחנו גם עם כל האינסטרומנטים והכלים שאנחנו מביאים.

האלבום הקודם שלכם The Demon From The Ancient World מאד הושפע מהחוויה שעברת ביערות קולומביה כשאחיך הקטן בני נחטף בידי ארגון גרילה, ספר לטובת מי שלא מכיר את מה שהיה מה קרה שם?

אני לא חושב שיש מישהו במדינה שלא שמע על הסיפור: של "ארבעת הישראלים שנחטפו בקולומביה". אבל למי שלא מכיר את הסיפור ארבעה מטיילים ישראלים שרצו לראות את הג`ונגלים של קולומביה נחטפו שם על ידי מחתרת גרילה אלימה במיוחד: ה ELN. סיכויהם לצאת משם היו קלושים מהרגע הראשון במלחמה מול הלא נודע , בנחישות, ואומץ הצלחנו אני ובן דודי ניר נגד כל הסיכויים להגיע לאנשים הנכונים ואחרי 101 ימים של זוועות הוצאנו אותם משם. אני לא מאחל לאף שונא שלי שיעבור מה שעבר עליהם.

הפכת לאבא השנה, איך זה משפיע עליך כשאתה כותב מוסיקה? איך אתה רואה את הסביבה שהבת שלך אמורה לגדול בתוכה בעוד שנים לא רבות?

תיקרא את הטקסט של השיר "THE KEEPER OF JERUSALEM" אני חושב שזה יענה לך על השאלה. אני יום יום כמו פרנואיד בודק את הילדה שמבחינתי היא פרס לעולם הזה, שהיא סוג של תקווה, אני בודק שהכל בסדר איתה, אם עד היום לא הרגשתי פגיע לא פחדתי מכלום, היום אני מרגיש שיש לי נקודת תורפה, אני מרגיש פגיע יותר , אני יום יום עובד מול אוכלוסיה קשה של ערבים מרמאללה שמאיימים ומנופפים בידיהם. עד היום הייתי מסתכל להם בתוך העיניים. יש עלי נשק צמוד ואין בי פחד. היום אני מרגיש יותר כמו מטרה, הם כבר זוכרים את השם שלי, יודעים איפה אני גר. ויש לך תינוקת בבית זה מלחיץ. אני לא מפחד על עצמי אבל אני נזהר יותר.

בשנים האחרונות התחלת להתעסק גם בתוכנות סאונד והקלטה, למדת את התחום לבד? איך זה משפיע על העבודה?

כל דבר אפשר ללמוד לבד זה פשוט מצריך המון זמן לשרוף. ישבתי ולמדתי לא את כל הכלים שיש בתוכנות ההקלטה אבל את רובם. וכך הקלטנו את האלבום הקודם. את כל הליך ההקלטה , המיקס והסאונד ישבתי שעות ועשיתי לבד רציתי ליצור אלבום שלם של הום מייד כזה כמו הבלאק מטאל אנדרגרואנד. גם באלבום החדש הייתי חצי מהזמן טכנאי באולפן.

ומילה על הסרט Global Metal?

אני לא יודע איזה פידבקים קיבל הסרט הזה אבל תשמע כשפונים אליך מהפקה של סרט כזה וממש מבקשים לראיין אותך זה כבוד, אחרי שאתה רואה את הסרט ורואה שם קולגות כמו טום אריה, ברוס דיקנסון ולארס אולריך זה ממש כבוד.
אם היית אומר לי בשנת 97 שהקמתי את ARALLU שאני יופיע עם מייהם ואני יופיע בסרט מטאל בחשיפה כזאת הייתי אומר לך שאתה חולם. את הסרט הזה הרבה יותר אהבתי מאשר את הקודם. הקודם מדבר על כל ההסטוריה של המטאל שכל ילד בן 16 כבר יודע היום. פשוט לראות מטאל ולהקות שאתה מעריץ זה יפה. אבל החלק השני הרבה יותר מעניין. חושף אותך למקומות שלא חשבת שיש שם מטאל, כמו הודו, הייתי שם חצי שנה ולא ראיתי סצינה של מטאל. דובאי, אינדונזיה, אירן? שמע כל הכבוד לסאם דאן שהצליח למצוא את האנשים האלו כמו שהוא מצא אותנו.

תן לי בעיניך כיוון מדוע מטאליסט שרוצה לרכוש אלבום חדש כדאי שיקנה את Desert Battle? איך אתה מתאר את האלבום? מה בעיניך הנקודות הכי מיוחדות שהוא מכיל?

קודם כל מקוריות. לדעתי מקוריות זה משהו שמאוד חשוב במוסיקה. ברור שגם אנחנו מושפעים מהמון להקות, אבל אסור להיות כמו. בן אדם שמחפש משהו אחר ממה שהוא מכיר ומשהו מקורי וייחודי זה אלבום בשבילו!

יש באלבום החדש קטע וידיאו, ספר לי עליו?

האלבום מכיל 9 קטעים חדשים ואת השיר BATLLEGROUND מתוך האלבום הקודם בהופעה חיה. בנוסף השיר BATTLEGROUND יהיה גם כסידירום לייב מתוך ה D.V.D החדש שלנו שעתיד לצאת לקראת סוף שנת 2009. סך הכל ישנם 11 קטעים באלבום.

הבנתי שאתם מתכננים לשחרר DVD שני בעתיד, תן לי מעט מידע, מה הולך להיות בו?

ה D.V.D החדש הוא מין סיכום של שני האלבומים האחרונים.
אחרי 2 האלבומים הראשונים הוצאנו את ה D.V.D הראשון שלנו "VISUAL CHAOS INVASION". שמסכם את שני האלבומים הראשונים.
יהיו בו 2 הופעות חיות. הופעה אחת שצולמה עם להקת מייהם בארץ וההופעה השניה היא הופעת ההשקה לאלבום. יהיו שם גם שירים מהאלבומים הראשונים שלנו שעשינו בהופעות. אבל רוב החומר יהיה משני האלבומים האחרונים.
בנוסף יצא סוף סוף וידאו קליפ רשמי לשיר SIERRA NEVADA מתוך THE DEMON FROM THE ANCIENT WORLD אשר ממחיש את השתלשלות האירועים שקראו בזמן שאחי בני היה חטוף בקולומביה.
יהיה גם קליפ לשיר מהאלבום החדש.

עושים את התעשייה!
bpm
המכללה לסאונד ומוסיקה מתקדמת

הקלטה והפקת גיטרה באולפן הביתי

מאת: מכללת bpm, המכללה לסאונד ומוסיקה מתקדמת

כבר כמה עשורים שהגיטרה הינה הכלי השכיח ביותר במוסיקה הפופולארית, מגוון הגיטרות הוא עצום, סוגים שונים של גיטרות חשמליות שמיועדות לז'אנרים שונים, גיטרות קלאסיות, אקוסטיות ובאס, לכל גיטרה אופי משלה. לפעמים נדמה שאנו עומדים לשבוע מהסאונד הגיטריסטי אך תמיד הגיטרה מצליחה להמציא עצמה מחדש ולהישאר הלב של רוב השירים.

מלבד אופייה ותכונותיה של הגיטרה, שעוזרות לה להישאר שנים כה רבות בלב התעשייה, צריך לתת קרדיט לטכנאי הסאונד והמפיקים אשר אינם משאירים את סאונד הגיטרה יבש כפי שהוא מוקלט, אלא מעצבים ומעוותים אותו כך שנקבל צליל חדש ומרגש ולא עוד סאונד גיטרה בנאלי. נוסיף לזה את הטכנולוגיות החדשות שמתפתחות כל הזמן ומוסיפות אפקטים חדשים, אנלוגיים ודיגיטליים, לארסנל האפקטים של הגיטרה.

השילוב בין הטכנולוגיות החדשות לאיש סאונד יצירתי הוא שגורם לכך שסאונד הגיטרה יהיה בתנועה מתמדת כל השנים. לא סתם אפשר לדבר על הסאונד של שנות השבעים או הגראנג' של שנות התשעים, יש אנשים שעיצבו את הסאונד הזה. לכן, כיום מגוון האפשרויות להפקה הוא חסר תקדים. מאז המהפכה הדיגיטלית התווספו עשרות אפקטים חדשים לגיטרה ובנוסף כל חברת תוכנה שמכבדת את עצמה, מוציאה מדמה מגברים כך שכל גיטריסט יכול להפיק סאונד אולפני כבר בביתו, אך הדבר אינו פשוט אלא דורש ידע בכל שרשרת ההפקה. משלב ההקלטה ועד לעיבוד הסאונד במחשב, ללא ידע זה הגיטרות יישמעו חובבניות וחסרות אנרגיה.

הקלטת גיטרה באולפן

כמובן שיש הבדל בין הקלטת הגיטרות השונות. צריך לזכור שהקלטה טובה מתחילה עם ציוד טוב, **כל רכיב בשרשרת הסאונד** חשוב וככל שהציוד יותר טוב כך צליל הגיטרה "ייצא יותר מהרמקולים". מכל סוגי הגיטרות המורכבת ביותר להקלטה היא הגיטרה הקלאסית בשל אופייה החם ומלא ההרמוניות. צליל הגיטרה הקלאסית הוא מלא ניואנסים מרעידת המיתר ועד חריקת האצבעות בפריטה ובהחלפת אקורדים . כמו כן תהודת הגיטרה גורמת לערבול התווים ולעושר ההרמוני.

בהקלטת **גיטרה קלאסית** חשוב שהחדר יהיה שקט ביותר כיוון שאנו רוצים לתפוס את הניואנסים הדקים, טיפול אקוסטי נכון גם הוא קריטי כיוון שאנו רוצים למצוא איזון בין דעיכת הצליל להדהוד החדר, לא רצוי שהחדר יהיה יבש לגמרי כי אנו רוצים שהצליל ייפתח ויהדהד אך עם זאת לא רצוי שהחדר יהדהד יותר מדי על מנת לא ליצור אפקטי פילטר לא רצויים. רצוי להקליט בחדר מרווח, ניתן לשחק עם חומרים אקוסטים ביתיים כמו שטיח, ווילונות, פרקט, ספה, שמיכה על מנת ליצור איזון אקוסטי טוב.

כיוון שצליל הגיטרה הקלאסית כה עדין, ונקליטו עם קונדנסר טוב אחד לפחות ורצוי יותר, כיוון שכל זווית בה תציב את הקונדנסר תיתן תוצאה שונה וערבוב כמה זוויות שונות יכול לתת תוצאה עשירה הרבה יותר. כמובן שגם במרחקים שונים תתקבל תוצאה אחרת לדוגמת ערבול של קונדנסר הממוקם קרוב לפתח התהודה ושני קונדנסרים הפזורים בחדר ייתנו צליל עשיר ומלא חלל, זו דוגמא אחת ניתן למקם את המיקרופונים בצורות שונות ורבות וכל הצבה תיתן גוון אחר. לפעמים הזזה של מיקרופון ב180 מעלות יכולה לשנות את הסאונד ומקצה לקצה.

גיטרה חשמלית ניתן להקליט בשני אופנים, האחד הוא הקלטת המגבר (אם ברשותך מגבר טוב) והשני הקלטת הגיטרה ישירות למחשב דרך כרטיס הקול (ואם צריך אז גם DI). כמובן שעל מנת לקבל צליל חי ומלא יותר עדיף להקליט את המגבר, וגם פה שינוי זוויות, מרחקים, שילובים בין קונדנסר לתפיסת חלל למיקרופון דינמי להקלטת המגבר. הקלטת המגבר מקדימה, מאחורהו מלמעלה יאפשרו תוצאות שונות ובעלות ערך. ככל שברשותך יותר טייקים של הקלטות כך גם אפשרויות ההפקה בעיבוד השיר עולות . לדוגמא שימוש בשני טייקים שונים בשיר כשהם מכוונים אחד כנגד השני בתמונה הסטריאופונית, ייפתח את החלל של השיר וייצור סטריאו יפהפה. מיקומי המיקרופונים השונים וסוגי המיקרופונים השונים ייתנו ערוצים השונים בתכולת התדרים זה מזה שילוב של הקלטות שונות בתכולת התדרים ומיקומם אחד כנגד השני בתמונת הסטריאו יכול ליצור אפקטים פסיכואקוסטים מעניינים כמו תחושת מרחב ומיקום גיטרה משונה.

כל נגן גיטרה יודע שנגינה על יבש או עם אפקטים מייצרת FEEL אחר לגמרי, לכן אם אין ברשותך פדאלים איכותיים חיצוניים תוכל להשתמש במחשב על מנת "להרטיב" את הסאונד ולהקליט עם האפקטים שתרצה. פה נכנסת לפעולה הטכנולוגיה כפי שהזכרנו קודם כל חברה רצינית בתחום האודיו כבר הוציאה מעבד סאונד לגיטרות, כך שבנוסף לדגם מגבר ומיקרופון יוקרתי שהתוכנה מסוגלת לדמות גם תוכל לבחור בשרשרת אפקטים שתרצה להקליט דרכה על מנת לייצר את ה-FEEL הרצוי לשיר.

הקומפרסור הוא אפקט חשוב מאוד בהקלטת גיטרה שכן שלב ה-SUSTAIN של צליל הגיטרה חשוב מאוד בייחוד בז'אנרים כמו רוק, פופ. הקלטה עם קומפרסור טוב שמכוון בצורה מדויקת לתכונות השיר וקצבו יפיקו הקלטה איכותית ואנרגטית יותר.

בתור נגן גיטרה שהוא גם מפיק וסאונדמן תוכל להתנסות בכל שלבי ההפקה על מנת ליצור סאונד ייחודי לך. רעיונות מקוריים בהפקה הם הדרך לסאונד חדש, לדוגמא אם תקליט למחשב דרך מדמה המגברים אקורד, אך כל תו באקורד תקליט בנפרד תקבל סאונד שונה מאשר פריטת כל התווים ביחד. כך למשל, אם תקליט גיטרה ולִפני הוספת דיסטורשן תיצור REVERSE לערוץ הגיטרה (כלומר שיתנגן הפוך), לאחר מכן תייצא את הערוץ ואז תהפוך אותו שוב - תקבל תוצאה שונה לחלוטין מהוספת דיסטורשן רגילה. טריקים של הפקה וסאונד כמו שימוש בקומפרסורים בצורה קיצונית על מנת ליצור דיסטורשן,הקלטות לא שיגרתיות דרך אמצעים שונים ומשונים, הקלטה דרך רמקולים שונים (אפילו טרנזיסטור ישן) או הקלטה בטייפ ישן והחזרתה למחשב ייתנו לסאונד גוון שונה כל פעם וייצרו דיסטורשנים לא סטנדרטיים שיבדילו את סאונד הגיטרה שלך.

הדרך למקוריות והמצאת סאונד הגיטרה מחדש ומקוריות!

MUCOUS SCROTUM

הרכב הבלאק מטאל הישראלי באלבום בכורה Hall Of The Slain ואתנו המוח מאחורי ההרכב: Ratimus לראיון בכורה

כמה זמן ההרכב קיים ואיך עלה הרעיון?
הפרוייקט קיים רשמית מ 2004. ניגנתי ב Bartholomeus Night ולאט התחלתי להרגיש שיש היבטים שלא יוצא לי לבטא, ולכן, במקום לשנות את BN החלטתי לבנות משהו חדש שיהיה שלי וידגיש את ההיבטים שהכי חשובים לי בבלאק מטאל.

מה עומד מאחורי השם ומה הוא מייצג בעיניך? אני יודע שאתה סטודנט לרפואה...
כן, תשמע אי-אפשר להכחיש את הקשר בין המקצוע שלי לבין השם, הרי אלמלא נברתי בריריות וממברנות פתולוגיות כאלו ואחרות לעולם לא הייתי מגיע לשם המעניין הזה. בקשר לשם עצמו, אהבתי את הרעיון שרוב האנשים שמעניין אותם מה הוא אומר צריכים ללכת לבדוק במילון רק בשביל לגלות שזה צמד מילים בסיסי ואינפנטילי בלי משמעויות קדושות והירואיות למינהן.
וזה חלק חשוב מן הקונספט שרציתי לשדר, לדעתי בלאק מטאל זה לא דבר קדוש ולא דבר הירואי, זו צורת ביטוי לצד האפל שקיים בכל אחד מאיתנו בתור היותינו בני אדם. אני אוהב לזעזע ולחדש במוסיקה ובאומנות שלי בכלל, פעם כשהיית אומר Dark Funeral או Mayhem אנשים היו מרימים גבה וזה היה מזעזע. היום, אחרי שני טריליון להקות שטחנו את הקונספט הזה לאבק כבר אין שום טעם למחזר. וכמובן שיש את הפן הבוטה והמגעיל בשם הזה, הרי אני מאמין שרובנו סולדים מלחשוב על שק אשכים רירי ופה הנקודה שלי בדיוק, בלאק מטאל בא להדגיש את כל הדברים הרקובים האלה שרוב בני האדם פשוט בוחרים להתעלם מהם ולשכוח שהם בעצם חלק בלתי נפרד מהתמצית הראשונית שמגדירה את כולנו. הרי בסופו של דבר, עם כמה שנרצה לייפות את זה, כולנו התחלנו מהפרשה חלבונית רירית ומגעילה שיושבת לנו בין הרגליים.

הרעיון להתחיל את הלהקה "מלמטה" ומשורשי האנדרגראונד, להפיק עצמאית את החומרים ולשחרר אותם עצמאית ורק אז להתמקצע וללכת על אלבום היה הדרך הנכונה עבורך? אתה חושב שכיום להקות "קופצות" להוציא אלבום מהר מדי?
תראה אני לא ממהר לשפוט להקות אחרות, וחשוב לי להדגיש שלדעתי אין דרך "נכונה" לעשות את זה. ההתמקדות בMS תמיד הייתה במוסיקה, רציתי שאנשים ישמעו ויבינו מה שיש לי לומר, הדרך שאני בחרתי לעשות את זה היא להסתובב בהופעות מטאל ולהפיץ באופן אישי את הדיסק.
אני נהנה מהרעיון של עשיה למען העשיה, ובשביל זה אני עושה את מה שאני עושה, להקות שפעילות במטרה אחרת זו כבר בעיה שלהם בלבד.

הבלאק מטאל הוא חלק מהיצירה שלך כבר הרבה שנים, ספר לי איך התחלת ועל הפעילות שלך ב Bartholomeus Night?
אני מנגן ומקליט מגיל 12, אני זוכר שהיה לי טייפ רקורדר קטן ומיקרופון של מחשב מחובר למקל של מטאטא, ופשוט הייתי יושב שעות על שעות וצורח שטויות למקרופון שברקע מתנגנים בפול ווליום דברים כמו- Iron Maiden ו-Venom, דברים התגלגלו ובערך בגיל 18 אחרי שנים של נסינות כושלים להקים להקה- פגשתי את איזי איתי ויוסי במקרה ותוך כמה ימים כבר ביסבסתי בהרכב.
BN עברה המון עליות ומורדות מאז, בעיקר בגלל סיבות אישיות של חברי הלהקה, אבל ההרכב עדיין קיים נכון להיום על אש קטנה מאוד... לפני שנתיים הוקלט EP ששיר אחד ממנו ניתן לשמוע באוסף הישראלי From the Gates of Jerusalem through the Gates of Hell אבל כמו שציינתי מקודם, לא בוער לאף אחד מאיתנו לשחרר כלום, אנחנו מנגנים בראש ובראשונה בשביל הכיף של עצמנו, וכשיגיע הזמן המתאים אתם תשמעו על זה.

למה דוקא בלאק מטאל? אילו סוגי מוסיקה אחרים אתה שומע?
בלאק מטאל זה חלק מאוד חזק בי, אני שומע גם סגנונות אחרים אבל בלאק הוא הסגנון היחידי שלוקח אותי למקומות ולגבולות חדשים כל פעם מחדש.

זה מעבר לעוד סגנון מוסיקה ובלתי אפשרי להסביר את זה מבלי שזה ישמע כמו איזה תירוץ ילדותי אבל אני בטוח שכל מי שמזדהה עם הז'אנר הזה באמת, יכול להבין על מה אני מדבר!
אני בעיקרון טיפוס של אולדסקול, אני סולד מהגל החדש והמסונטז, סגנון Dimmu Borgir, אני אוהב כל מה שמלוכלך ורע.
דברים כמו Hellhammer,. Bathory ו- Bestial Mockery או Taake,Nargaroth ו-Urfaust. כל מטאל שהוא אמיתי יש לו מקום אצלי במדף אלבומים גם טראש ישן כמו Sodom וגם דת' מטאל עצבני כמו Cryptopsy ואני אפילו מעריץ גדול של Sabaton. להקה שאני חייב לציין שמשפיעה עליי מאוד גם במוסיקה וגם בחיים היא Primordial.

הקונספט, השירים ואף ההקלטה באלבום כולם מעשה ידך, מי שיקשיב לאלבום לעומק יקבל משהו אישי מהאמירה שלך או שיש הפרדה בין התמלילים לרגשות שלך?
כמובן שכל מילה וכל תו באלבום הזה או בכל שאר ההוצאות שלי הוא מסר ישיר ממני למאזין. ובכלל ללירקה של MS יש ערך רב שלא נופל מהמוסיקה עצמה. אני מאוד מאמין שהדרך הנכונה להקליט ולהציג מטאל היא עם כמה שפחות תיקונים וכמה שפחות הכנות, מעולם לא בניתי "ליין שירה" בפרוייקט הזה, כל השירה היא ערבוב של אלכוהול עם הרבה רגש שמתפרץ על המיקרופון ולדעתי אפשר לשמוע את זה.

האלבום עצמו מאד Necro וחד בסאונד שלו אבל במקביל ברור ומופק טוב, ספר לי על תהליך ההקלטה מנקודת המבט שלך: איך זה גם ליצור אלבום, גם לנגן את כל הכלים לבד וגם להקליט אותו ואף לעצב את העטיפה לבד? האם נעזרת בדעות נוספות?
יש לי אולפן הקלטות בבית עם מה שאני צריך להקלטת מטאל טובה, לא למדתי סאונד, פשוט צברתי ניסיון במהלך השנים אחרי הרבה השתפשפות בתחום. אני אוהב להקליט לבד, בזמן שלי.. רק ככה אני מרגיש באמת שלם עם התוצר. להקליט למקסס ולמסטר אלבום שלם לבד זה וואחד סרט, אבל זה מה שאני אוהב, כמו שאחרים רואים טלויזיה או קוראים ספר, שאני חוזר הביתה או בימי חופש אני פשוט יושב ומנגן ומקליט ועם הזמן נוצר קונספט ועם הקונספט באה עטיפה, וואלה יש לנו אלבום.
הפרוייקט אומנם שלי אבל יש מספר אנשים שעוזרים לי ומשתפים פעולה, אחרי הכל אני עושה את זה בשביל הכיף ומאוד כיף לי לשתף חברים טובים שלי בהליך היצירה. חבר טוב שלי שגם מנגן איתי בBN - יוסי דרמון כתב לירקה לשני שירים באלבום, וגם בספליט. יש הופעת אורח של Ferum שבא לצרוח איתי באחד הבתים של השיר The Priory of Hordes וכמובן יש לי מספר חברים קרובים ששומעים ראשונים את כל השירים ונותנים ביקורות.

מה עומד מאחורי הטקסטים של האלבום ואיזו חשיבות אתה מייחס להם? מה משפיע עליך?
הטקסטים שלי מדברים על רגשות ודעות אישיות וכאמור אני מיחס להם חשיבות עליונה. אני מושפע מהקונספט השטניסטי, שהוא חלק בחיים שלי. כמו כן יש היבט חזק של אנטי חברה ואנטי דת.
השירים שלי לרוב מדברים בגוף ראשון כך שאפשר לפרש אותם בשני מובנים- אני מדבר ישירות למאזין, או, המאזין מדבר דרכי אל מי שלא יהיה.

הבלאק מטאל אמין בעיניך גם כיום? או שהצורה הגולמית שלו עדיפה בעיניך על הנסיונות שלקחו להקות כמו Satyricon, Thorns או Mayhem? אתה רואה את ההרכב שלך גם פונה לכיוונים האלו?
מבחינת טעם אני מעדיף את הצורה הגולמית והמחוספסת. אבל, לדעתי בלאק מטאל לא מוגבל דווקא לסאונד מערות ותיפוף בנאלי, כמובן שזה נהדר!, אבל זה לא אומר שזה חייב להיות רק ככה.
Grand Declaration of War של מייהם הוא דיסק ממש טוב לטעמי, מפני שאמנם הוא חדשני וטכני ומסונטז, אבל הם שמרו על הרוח של המוסיקה והם מעבירים שם מסר חזק, אמיתי ומיוחד, וזה בלאק מטאל!
לעומת זאת Satyricon של ימינו היא בדיחה שלא נעים כבר לצחוק ממנה.
זה הכל עניין של גישה וקונספט, אם אתה בא ממקום אמיתי וכנה - אז יצא לך בלאק טוב.

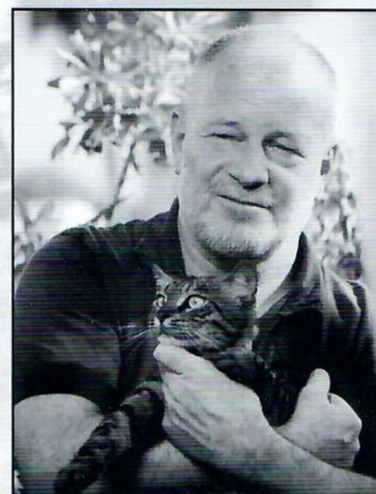
האם הרעיון הוא להעלות מופע של התקליט בשלב כלשהוא?
בהחלט! מטאל צריך לנגן לייב, ואני ממש מחכה לעלות לבמה שוב, בתקווה שבעתיד הלא רחוק.

איך אתה מסתכל על ההקלטה בארץ בעצמך ללא מגבלת זמן ובחופש אומנותי מלא אל מול הקלטה בחו"ל באולפן יקר ותחת זמנים מוגדרים מראש, איפה אתה מרגיש יותר בנוח? מה מוציא ממך יותר יצירתיות: לחץ או מרחב?
יצא לי להקליט באולפנים רציניים מאוד על הפקות גדולות, אבל אני בהחלט מעדיף את ההקלטה וכן גם את היצירה הביתית, זה יותר טבעי ואמיתי ובכלל לדעתי אין מקום להפקות ענק בעולם הבלאק, תתפלאו מה אפשר להוציא מקונדנסר בינוני ומחשב סביר.

קול מארץ הרוח...

יעקב גלעד על אלבומי מטאל

צילום: ליאור נורדמן

בשנת 1988 יצא בישראל אלבום הרבה יותר עמוק, קודר, וכואב מכל אלבומי המטאל ששמעתי בחיי, אלבום שהוא רמה אחת מעל כל מה שהוקלט בעברית אי פעם, אלבום ששמעתי לראשונה בגיל 12 ואשמע עד יום מותי, יעקב גלעד כתב את "אפר ואבק" עם יהודה פוליקר, אלבום משנת 1988 שצעקתו רלוונטית וחדה גם ב 2009, שנים וכלום עוד לא נמחק...

מעבר ליצירת המופת הזו עבד גלעד עם שתיים מהלהקות הגדולות ביותר בארץ, בנזין ומשינה ואת שתיהן הביא להצלחת ענק, כתב אינספור שירים מעולים עם יהודה פוליקר, והפיק מספר מכובד של אלבומי רוק מצליחים לאמנים שונים, ונחשב ובצדק למפיק מוסיקלי מצויין וכותב טקסטים מעולה.
הטקסטים של גלעד נגעו תמיד במקומות הכי אינטימיים, הכי עמוקים, בניגוד לים הבינוניות שמקיף אותנו מכל עבר, הטקסטים שלו היו ועודם קול מארץ הרוח...קול שחודר פנימה.

תמיד ידעתי שיש לאיש ראש טוב למוסיקה ושנים רציתי לפגוש אותו, ההזדמנות הגיעה עם מגזין זה ובערב יום ששי התארחתי אצל יעקב והשמעתי לו מעט מהעולם שלנו.

"מגיל צעיר אהבתי מוסיקה עם גיטרות, זפלין, דיפ פרפל, Cream והנדריקס, את הגל של הרוק הכבד הבריטי סטייל Saxon או Judas Priest לא אהבתי, זה נשמע לי מסחרי ולא דיבר אלי, אהבתי את AC/DC, Kiss וגם את Motorhead ו Motley Crue שהיו יותר להקות של כייף, אבל הלכתי לכיוונים מוסיקלים אחרים עם הזמן, את החזרה לדיסטורשן עשתה לי המהפכה של Alice In Chains, Soundgarden, Nirvana וגם Guns N Roses שזו להקה שאני מאד אוהב, קניתי את התקליט הראשון שלהם כשהוא יצא, אני מאמין לאקסל, האיש שותת דם והוא סולן מצויין, אני אוהב את Metallica אם כי התאכזבתי מהאחרונים שלהם, וגם להקות כגון Danzig, Ministry, Pantera וגם להקות כמו Young Gods שזה רוק תעשייתי עם אנרגיה כבדה, והרבה להקות אחרות, כל מה שיש בו אנרגיה בריאה ואמירה ייחודית יכול לרתק אותי, דברים שבנויים על קלישאות לא מדברים אלי".

Machine Head - Imperium
מתוך Through The Ashes Of Empires

זה נשמע מצוין, לא מחדש כלום אבל עשוי טוב מאד, אהבתי את הזמר, גם את הגיטרות, חלק מהגיטרות מזכירות לי את הסאונד של בוסטון בריפים ובסאונד גיטרות שזה יפה, אחלה נגנים, הכל פיקס אבל זה לא מחדש, שומעים מייד שהם אמריקאים, סאונד מצוין, נשמע אמין, לא נשמע טיפשי או זול, זה אינטיליגנטי ומוסיקלי מאד אבל מצד שני אני מכיר את הכיוון הזה וזה לא חידש לי.

Sabaton - Primo Victoria
מתוך Primo Victoria

לא נעים לי להגיד את זה על להקה עם כוונות טובות ואג'נדה חיובית, קודם כל ברור שזו להקה אירופאית ולא אמריקאית. מה ששמעתי נשמע זול, מחזמר מטאל, קלישאתי, מנגינה צפויה ופלקטית, זה בנאלי ופשטני, הגרוב צפוי, זה נשמע ישן בכתיבה, עשוי בטעם רע, כל מה שלא יכלתי להגיד על Machine Head למשל.

Anathema - Shroud Of False + Fragile Dreams
מתוך Alternative 4

יש כמה הבזקים יפים, הקטע עם הכינור באינטרו, מעניין והשינוי ממנו לתוך השיר, אבל השיר עצמו גרוע ביותר, בניה מלודית לא ברורה, כתיבה מאולצת, זמר אנמי ומשעמם, לא מרגש, לא ביצים, לא אנרגיה, סתמי לגמרי.
הפתיחה נחמדה, מזכירה פינק פלויד של רוג'ר ווטרס, אבל הפיתוח של השיר עשוי רע, הם חופרים שוב ושוב ריף בינוני אינספור פעמים, טוחנים את הריף הזה הלוך ושוב בכל הזדמנות בשיר, זה מעיק, והם מתלהבים מכל אפקט טפשי שמצאו באולפן, כל Delay שמצאו, הם נגנבים על שטויות, זה נשמע בוסרי ולא משכנע, נחות ביותר עם גרוב משעמם.

Emperor - With Strength I Burn
מתוך Emperial Live Ceremony

מעולה! עשוי טוב, השיר לא נשאר במקום, הגיע לכמה מקומות מעניינים במהלכו, הם מנגנים מצויין, אנרגיה נהדרת, זמר מעולה, הייתי שמח לקרוא את הטקסטים שלהם, הערה אחת שיש לי בקטנה זה שלמתופף שלהם יש נטייה לעשות את אותו מעבר טאמטמים בכל פעם, הוא מנגן נהדר ויש לו רעיונות יפים אבל כשהוא מגיע לטאמטמים, הוא עושה אותו דבר כל פעם, זו ההערה היחידה שיש לי, מעבר לזה נשמע מצוין, אחלה שיר.

Salem - Kaddish
מתוך Kaddish

יפה מאד, נשמע כמו קינה, שיר נהדר, גיטריסט מופלא, אני אוהב את הסאונד שלו ואוהב את מה שהוא מנגן, את ההשפעות המזרחיות, לא שמעתי שום דבר בנאלי בשיר הזה, למרות שהוא ארוך זה לא משעמם, לא פשטני, עם אמירה, מאד אהבתי את הפתיחה ואת הסיום, מאד אהבתי את השירה, השיר מצוין, הייתי שמח לשמוע הקלטה חדשה שלו בסאונד של היום ומאסטרינג מחודש.

Slayer - Seasons In The Abyss
מתוך Seasons In The Abyss

הייתי נותן לזה 10, אבל משהו קטן כן הפריע לי אז זה יקבל 9, נגינה נפלאה, סאונד נהדר, תפקידים נהדרים, אמנם הגרוב פשוט אבל הוא נשבר כל הזמן במעברים מעולים וזה מעניין, מאד אהבתי את המתופף, לא משעמם, הדבר היחיד שפחות טוב בשיר זה הפזמון, ציפיתי שייקחו את זה למקום אחר, אבל זה אחלה, שיר מ 1990 ואני משווה את זה למה שהיה אז בתקופה וזה מעולה, הם להקה.טובה שאני מכיר ואוהב.

אתה מכיר את השערורייה שהתעוררה סביבם ב 1986 עם השיר Angel Of Death...?

המדיה כמו תמיד – תחפש סנסציה, יש להם מפיק יהודי, ריק רובין, ומתופף עם שם כמו לומבארדו, להקות שתומכות בנאציזם לא יסתירו את זה, הם יתגאו בזה כי זה חלק מהאג'נדה שלהם. לא נראה לי שזה המקרה פה, להיפך.

Behemoth - At The Left Hand Of God
מתוך The Apostasy

משעמם... חוץ משני מעברי תופים לא מצאתי משהו מעניין, זה מרדים, חיפשתי משהי ייחודי אבל זה סתמי, הם עושים את העבודה ומכירים את הז`אנר אבל הכל צפוי ויבש נורא, אני לא מכיר שירים אחרים שלהם אבל בשיר הזה לא מצאתי שום דבר מרתק.

Sixx A.M - X-Mas In Hell + Accidents Can Happen
מתוך The Heroin Diaries

את מוטלי קרו אני אוהב, יש להם אנרגיה חזקה מאד, זה נורא לא מוטלי קרו, אין לו את האנרגיה ולא את הכייף, זה נשמע נורא דרמטי, רגשני, פופי לפרקים, סוג של רוק מסחרי ומאד אמריקאי, זה פשטני, קיטשי שלא לצורך, לא מדבר אלי, זה גם לא מטאל, אני יכול לשמוע בקלות את בון ג`ובי עושים שיר כזה, מה שכן יש לו קול מצוין, אבל הוא לא עושה בו את השימוש הנכון.

Draconian - Death Comes Near Me
מתוך Arcane Rain Fell

(שמענו את השיר עד שנכנסה השירה הגברית, מיד תבינו למה... י.ש)

קשה לי מאד עם השירה הזו במטאל, זה תמיד נשמע לי כמו זמרות שצריכות לשיר שירי עם נורדים שצירפו אותם ללהקות מטאל, גם את Evanessence אני לא אוהב, מהם ועד Draconian אני לא יכול לשמוע את התדר שירה של הזמרות האלו, זה כמו לגרד גיר על לוח, ברגע שאני שומע כזה קול אני לא יכול להנות מהלהקה, הסאונד נשמע לי טוב כאן, הם מנגנים טוב, אבל הזמרות האלו הורסות לי את ההנאה, אין לי דבר נגד זמרות אבל בכיוון הזה זה לא לטעמי, לא דווקא Draconian אלא בשום להקה עם זמרת בעלת תדרים כאלה.

Testament - D.N.R
מתוך The Gathering

זה מקבל 10, זה מעולה, זה מרתק, מלא עניין, לא משעמם לרגע, סאונד מצוין, נגינה מרהיבה, חבל על הזמן, כייף נורא, זה פשוט מעולה, דרייב מגניב, ישר ולעניין, יש פה דברים ברורים, חזקים, יש כאן דברים נפלאים שנותנים לך מהם טעימה ולא טוחנים אותם עד דק, זה חכם, מאד אהבתי, גדול.

Useless I.D - Blood Pressure
מתוך The Last Broken Bones

מקסים, נשמע קצת כמו פוליס מהתקופה הראשונה, שיר כייפי, הפקה מצוינת, נגינה מצוינת, זה יפה ומלא חדוות חיים, כייפי, נשמע עדכני מאדכמו הרבה להקות שיוצאות עכשיו מאנגליה ובסטנדרט בינלאומי, בהרמוניות הקוליות יש קצת השפעות מלהקות החוף המערבי אמריקאי, הלהקה נשמעת פגז, אני שמח שהם מצליחים בעולם.

Carcass - Heartwork
מתוך Heartwork

הם מנגנים טוב, זה עשוי טוב, לא נפלתי, אין בזה שום דבר שמביא עניין מעבר לכל מה שמקובל בסגנון, אין פה משהו שלא שמעתי בעבר, אין ניצוץ, או חן או משהו כייפי שישאב אותי כמו נניח Testament, זה נשמע כמו משהו ששמעתי כמוהו בעבר ובצורה יותר טובה, נחמד אבל לא מדהים.

Rhapsody - Dawn Of Victory
מתוך Dawn Of Victory

יודעים לנגן ולשיר, אבל זה יורוטראש מהסוג הכי ארוויזיוני הכי חנפני והכי נחות, זה היה בקלות יכול להיות קטע מתוך מחזמר ואני לא אוהב מחזות זמר, סוג של אופרה גרועה, אתה יכול להוציא אותם מאיטליה אבל אתה לא יכול להוציא את האיטלקיות מהם.... האופרה בפנים... זה רחוק מכל מה שאני יכול להתחבר אליו, אפילו לא מהמקום של הקאלט והשעשוע.

The Haunted - The Flood
מתוך The Dead Eye

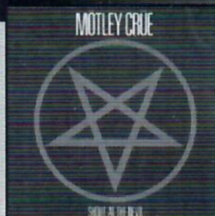
נשמע טוב, עשוי טוב, זמר מאד מעניין, לא חידש לי הרבה, שמעתי הרבה כמותו, אבל אני לא אקום מהכסא כדי לחפש מי זה, זה בסדר גמור אבל לא יותר.

Mayhem - Freezing Moon
מתוך De Misterious Dom Sathanas

זה לא מפחיד אותי בהכרח, הסאונד בסדר גמור, זה מאד מיוחד, זמר נהדר עם קול יוצא דופן, אני אוהב את הריפים והרעיונות של הגיטריסט ובכלל את תפקידי הגיטרות, גם את הבחירה בסאונד גיטרה הזה אני מאד אוהב, זה מלא אווירה, מכושף, אבל מכושף באופן חיובי, בכייף אשמע את זה עוד פעם, זה לא גהינום בישבילי למרות שאולי מישהו יכול לחשוב ככה, אהבתי את זה.

Motley Crue - Danger
מתוך Shout At The Devil

זה`מ 1982, אני מכיר את זה, גם בסאונד של פעם שומעים את האנרגיה החזקה שלהם, טומי לי נהדר ואני חושב שלסולן יש קול מאד מיוחד, שומעים פה את הזוהמה והלכלוך של ווסט הוליווד בלי ספק, הבית חזק מאד, גם השירה, את הפזמון אני לא אוהב כל כך, זה שיר נחמד, די טוב, אבל יש להם שירים הרבה יותר חזקים עם אנרגיה הרבה יותר בוטה.

MADBALL

Hardcore Pride NYC

אני יכול לדבר רק מניסיון אישי: המילים של Madball ובמיוחד האלבום Demonstrating My Style מ 1996 היוו עבורי קרש הצלה בנקודות משבר בחיים, נקודות בהן נראה שהכל קורס/מבולבל/רע וכואב, השירים של Madball היו שם עבורי כמו חבר טוב שאפשר תמיד לסמוך עליו, עד היום אנחנו נפגשים כל שבוע ועכשיו יש לחבורה מברוקלין ניו יורק אלבום חדש בשם Infiltrate The System וזו סיבה מספיק טובה להרים טלפון לסולן הלהקה פרדי קריקין לראיון מקיף של שעתיים וחצי, זו להקה שלדעתי חובה להכיר, זו להקה שאנשים חיים את המשמעות שבה, זה אמיתי, זה הארדקור בועט כמו שאף אחד לא בועט, בואו נרד לחלק הפחות סימפטי של ברוקלין.. הצטרפו אלי... מי מעז?

אתם משתמשים מאמצע שנות התשעים במונח DMS שזה ראשי תיבות של אלבומכם השני לתיאור חבורה סגורה של אנשים מניו יורק, השמועה אומרת שזו כנופיה, שמועה אחרת אומרת שזה מעגל פנימי של החברים שלכם, אתה מוכן להסיר את החיסיון?

זה שם של מעגל חברים קרובים שלנו שמונה בערך 120 איש, אנחנו כמו משפחה, תמיד אחד בשביל השני, שומרים אחד על השני ועוזרים אחד לשני, לא כל אחד שנחמד אלינו נכנס לקבוצה הזו, אנחנו כבר 15 שנה יחד ודי סגורים בתוך עצמנו, זה אכן התחיל בשנים הראשונות כגאנג של ילדי רחוב בברוקלין כי זה מה שהיינו אבל מאז זה הפך למשהו חיובי שעוסק בדברים טובים וחיוביים ולא בצד השלילי של הכוס.

איך היה לגדול בניו יורק האלימה של תחילת שנות התשעים בתור ילד ועוד עם אח כזה דומיננטי (אחיו של פרדי הוא רוג'ר מלהקת ההארדקור הקלאסית Agnostic Front)?

נולדתי בניו ג`רזי ובגיל 13 עזבתי את הבית עם אחי לניו יורק, בית ספר לא סיימתי כפי שאתה משער, רוג`ר גדול ממני ב 11 שנה, גרנו באזור לא סימפטי של ברוקלין אבל יש אזורים יותר גרועים, בוא נאמר שצריך לדעת איך להסתדר במקומות האלו, היתה הרבה אלימות, הרבה פשיעה, אחי היה שם כדי להשגיח שלא אפול ולא אעשה שטויות, הוא תמיד היה כמו אח גדול ששומר עליך, ככה גם הלהקה התחילה, הוא גייס את חברי להקתו לעשות איתי פרוייקט צד כדי שלי יהיה כייף לשיר, הייתי עולה אתם על הבמה ועושה כמה שירים ויורד, בגיל 14 למעשה התחלתי את הכל, לא ידעתי ש Madball תהפך ללהקת דגל בהארדקור, זה התחיל בשביל הכייף שלנו. קשה לי להשוות את הגדילה באזור הזה למקומות אחרים כי לא היה לי למה להשוות, אבל כל הנוף האורבני של רכבות תחתיות מלאות בהומלסים, גשרים מכוסים בגראפיטי בכל פינה, אפור והרבה חיים מתחת לצד הגלוי, כל זה לא היה זר לי, אנחנו באנו מהרחובות, אף אחד מאיתנו לא גדל עם כפית של זהב בפה, ההפך.

התחלתם בשני תקליטוני 7 אינץ` שהובילו אתכם לחתימה עם חברת Roadrunner Records ולאלבום הבכורה מ 1994 שנקרא Set It Off, זו היתה תקופה מעולה לסגנון, עם להקות כמו Biohazard ו Life Of Agony שהגיעו מאותה עיר ועם להקות ענק כמו Sepultura שהלכו לכיוון יותר הארדקוריסטי ובכלל המגמה הייתה לטובתכם, יחסי הלהקות היו חבריים או תחרותיים? מה הייתה האווירה?

ההתחלה הייתה מאד בקטן, מלמטה, לאט לאט צברנו קהל ונהיה עניין בהופעות שלנו, אחרי האיפי השני שהוצאנו קיבלנו הצעה מ Roadrunner ואז הקלטנו את Set It Off שיצא מאוחר יותר באותה שנה, זו באמת הייתה תקופה מעולה לסגנון, כמובן שאני מכיר את Biohazard מהעיר, אהבתי את מה שהם עשו, שילוב של מטאל, הארדקור והיפ הופ, הם היו להקה טובה מאד, גם Life Of Agony שבהתחלה ניגנו חומר מהיר וכבד יותר הם להקה טובה מאד, הם פיתחו סגנון משלהם וזה מעולה לטעמי, אני יכול להגיד בהחלט שיש בינינו הרבה כבוד ויחסים חבריים.

Set It Off מאד הצליח, בעקבותיו יצאתם להופעות באירופה שהביאו לכתיבת האלבום השני Demonstrating My Style, מה כל כך חזק באלבום הזה ספציפית שנגע באנשים כל כך עמוק בלב?

זה אלבום של התבגרות, הפכנו מחבורת רחוב פראית לגברים עם עקרונות וערכים, חברים שלנו מתו באותה תקופה, הכל היה מאבק והאלבום הזה הוא קריאה לכל הדברים הרעים שתוקפים אותך בחיים: לכו לעזאזל כי הכוח של האדם יותר חזק ועם הרבה אמונה ודבקות בדרך אתה תמיד תצליח לחיות את חייך בכבוד ובאושר ולהיות מוקף באנשים שהם משפחה וחברי אמת.
אני שר שם על עוצמה אישית, על חברים ששמו קץ לחייהם, על הזעם שלי כנגד מה שעומד בדרכי ועל איך בכוח האמת שלי אני אצליח להתגבר על כל המכשולים והקשיים.

באלבום החמישי Legacy שרת בהרבה אהבה על סצינת ההארדקור ועל הכבוד שאתה רוחש לה ועל כך שתמיד תפעם בלב ותהיה הכח המניע אתכם, אתה לא מרגיש שחלק גדול מהערכים האלו הלכו לאיבוד בדור ההורדות והדולרים? לא נראה לך שהשחיתות במיוזיק ביזנס שנמצאת בכל התחומים האחרים נמצאת מאד גם בהארדקור?

אני אשקר לך אם אומר שאין מושחתים ורמאים גם בתחום ההארדקור, אבל אני חושב שיחסית לסגנונות מוסיקה קרובים כמו פופ פאנק או מטאל כמות הרמאים בהארדקור קטנה הרבה יותר, עדיין יש מקום לאידיאולוגיה, כמובן שעסק צריך להיות כלכלי ומצליח ואני מבין את זה לחלוטין אבל אני חושב שאנחנו עדיין להקת אנדרגראונד בגישה שלנו ובמוסיקה, יכלנו למכור הרבה יותר עם היינו מנגנים מטאלקור עדכני או פאנק פופי ומתוק אבל זה לא אנחנו ומה שעושה את Madball למה שהיא ולמעשה נותן לנו את הכבוד זו העובדה שאנחנו כנים במאה אחוז עם כל מילה שאנחנו כותבים וכל תו שאנחנו מקליטים, אנחנו להקת הארדקור, אין לברוח מזה, יש נגיעות של מטאל ופאנק אצלנו ואנחנו שומעים המון סגנונות מוסיקה אבל אנחנו הארדקור וככאלו בנשמה גם הגישה שלנו כזו, אני גדלתי וחונכתי על הדברים האלו מגיל אפס.
וכן, אני גאה להיות קשור לסצנה של הארדקור אמיתית ולא ליישר קו, זה כל המהות של המוסיקה הזו, אנחנו להקה שמי שבאמת אוהב אותנו חי את הקטע שלנו, מבין על מה אנחנו מדברים וחווה הרבה דברים דומים בחייו, זה הקהל שבד"כ מתחבר אלינו ולא משנה מאיזו מדינה הוא מגיע.

שרתם על זה בשיר 100% מאותו אלבום שבחרתם לשיר דווקא בפורטוגזית, וגם ב Worldwide, אתה שומע הרבה תגובות אישיות מהקהל שלכם?

המון, ממש כמו שאתה סיפרת לי על Demonstrating My Style וכמה אישי האלבום הזה עבורך, יש הרבה מקרים שאנשים לוקחים את השירים שלנו למקומות אישיים בחיים שלהם, אני שמח ומאושר ובהחלט גאה אם הצלחנו לעזור למי מהאנשים ששומעים אותנו עם המוסיקה שלנו.

לדעתי אתם בהחלט מצליחים, קהל מאד מזדהה אתכם, אתם לא מלהקות ההארדקור ששרות על קרבות רחוב מכות ואלימות אלא באמת על כאבי ועוצמות החיים, שני שירים שרציתי להתעכב עליהם הם Darkest Days הנהדר ו Behind These Walls, לטובת מי שלא מכיר ספר לי בדיוק איך התגלגלת לפני שלוש שנים לכלא ומה עשתה לך הישיבה שם חצי שנה?

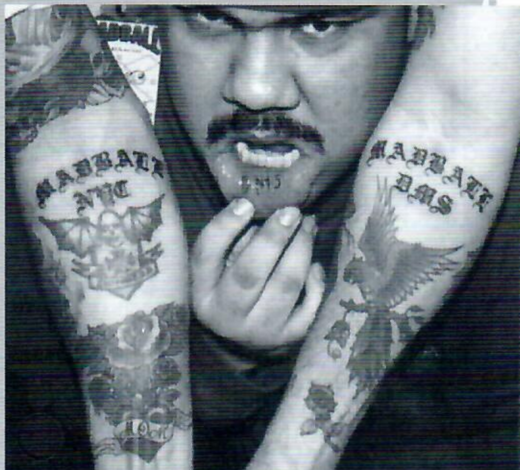
למעשה Madball התפרקה אחרי האלבום Hold It Down, הרגשנו שזהו, שמיצינו, שחברת התקליטים שהייתה אחראית עליו לא יודעת לטפל בנו, שהחברה הקודמת (רואדראנר רקורדס) מעוניינת רק בלהקות ענק ובלהכניס כמה שיותר כסף, זו הייתה תקופה מאד קשה לי בחיים, הלהקה התפרקה, חוויתי פרידה והרבה כאב ותסכול, עשיתי שטויות, התדרדרתי שוב לחיי רחוב וכמעט נפלתי בבור של החיים שאין לעומק שלו סוף, את המאסר קיבלתי על הצתה של איזה מקום, ללא אנשים כמובן, מעין נקמה מסוימת בממסד שכביכול הוא שדרדר אותי, אז לא היו בי את התבונות של היום, בקיצור, תפסו אותנו וישבתי חצי שנה בכלא בפלורידה שנחשב לכלא בו נמצאים אנשים שמחכים למשפט שלהם הרבה זמן, איך היה? תראה, אני באתי מהרחוב ומכיר את הקודים, אני לא הצקתי לאף אחד ואף אחד לא הציק לי, הייתי בסדר עם כולם ולא התקרבתי לאף אחד יותר מדי, עשיתי את המוטל עלי וחיכיתי ליום שאצא לחופשי, שחררו אותי מוקדם מהצפוי עם 5 שנים על תנאי שבהן הכל בסדר, הבינו שאני לא עבריין ולא פושע מהסוג שהם שופטים, גם המון מכתבים מקהל ואנשים בתעשייה שקיבלתי לכלא והעברתי להם עזרו להם להבין שאני בנאדם טוב שנפל ויש לו סיכוי טוב מאד לקום וגם סיבה טובה לחזור לחיים של אדם רגיל ולא ליפול שוב.
זה חיסן אותי ללא ספק, אני זוכר את היום הראשון שיצאתי, אתה חייב להבין שהאוויר שאתה נושם נראה פתאום אחר, אתה מקבל חיים מתנה, זה נכון שאין מחיר לחופש.
על זה נכתב השיר Behind These Walls, על החוויות שלי מהכלא וההכרות שלי

עם כמה אנשים שם שחיים כמוני בחרטה עמוקה על הבחירות הרעות שהם עשו בחיים, אני תמיד אקח איתי את הזיכרונות של מעבר לקירות הכלא ותמיד אזכור שלא כולם שם אנשים רעים מיסודם וחלקם יחזרו למוטב והאור יעלה על החיים שלהם חזרה.
את השיר Darkest Days כתבתי מעט זמן לאחר מכן, זה שיר אהבה לאשה שהיום היא אשתי, הרבה חושבים שזה שיר לחבר שהציל אותי בחיים ממצבים קשים אבל זה שיר אהבה לאשתי, היא הייתה מי שהאמין בי ונתן לי להבין שאני יכול לתקן את הטעויות שלי, שיש בי המון חיוביות וכוח טוב וכדאי לי לשקם את חיי ולהחזיר גם את הלהקה לעבוד, אני חייב לה המון, את חיי למעשה, היא האמינה בי כשהרבה זנחו אותי, תמכה בי ואהבה אותי ואני אוקיר לה תודה ואהבה כל חיי בחזרה, זה השיר ומן הסתם הוא מאד אישי עבורי.

בניגוד להרבה להקות אתם לא מפציצים בליין חולצות ומוצרים נלווה אלא די צנועים בקטע הזה, איך בכל זאת אתם חיים כלכלית בתקופה שמכירות האלבומים לא בדיוק זוהרות? זה נכון שבאירופה אתם גדולים יותר מאשר בארצות הברית? מוזר לי אישית כי הכל אצלכם מאד אמריקאי
יש לנו חולצות שאנחנו מוכרים אבל בהחלט לא מפציצים בליין מוצרים, זה לא אנחנו, מצד שני מי שרוצה חולצה שלנו תמיד יוכל למצוא לעצמו, הכל במינון הגיוני, איך אנחנו חיים? מהופעות, רק מהופעות, אנחנו נהנים ואוהבים להופיע וזה הדבר הכי רווחי שאנחנו עושים, מכירות יורדות לכל הלהקות בכל הסגנונות אבל מצד שני הרבה אנשים מכירים אותנו שלא הכירו אותנו בעבר בזכות Myspace ודברים כאלו, אני חושב שזה ממש החליף את האתרים הרשמיים, ללהקה כיום אין צורך באתר רשמי, וזה דבר שמאד עוזר לקדם את המוסיקה ואת הנגישות של החומר שלך, הבסיסט שחנו מטפל בזה ואני קורא את כל הדואר הנכנס אלינו.
אתה צודק, אנחנו מאד אמריקאים, מאד ניו יורק, קשה לי להסביר למה באירופה אנחנו יותר גדולים מאשר בארצות הברית אבל זה ככה מהאלבום הראשון שלנו.

מה שאני אוהב אצלכם זה שכל אלבום שלכם נשמע שונה ומעולם לא שחררתם את אותו אלבום פעמיים ובכל זאת מזהים מייד את הסגנון שלכם וכל האלבומים נשמעים מאה אחוז Madball
אחי, עלית על מה שאני חושב בדיוק, רואים שאתה מבין ומכיר טוב מאד את המוסיקה שלנו ומבין את הלהקה, יש כל מיני עיתונאים טפשים שכותבים על האלבום החדש שלנו או על Legacy שהיה אלבום הקאמבק שלנו ובאים ביציאות כמו "למה אין שירה נקייה?" "למה אין יותר קטעי מטאל? או מלודיות?" "למה זה דומה לאלבום הקודם" וזה בולשיט כי כל אלבום שלנו נשמע אחרת מהשני, ונכון שכולם Madball וזו חותמת הסאונד והסגנון שלנו אבל רק מי שלא מבין בסגנון יכול להגיד שהאלבומים שלנו דומים ואני שמח שאתה מבין את הלהקה וחושב בדיוק כמוני שכולם ייחודיים אבל בכולם יש את חותמת הסטייל שלנו.

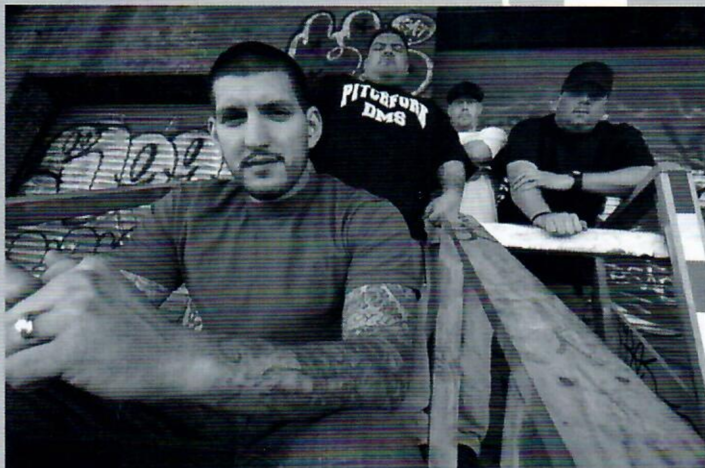

יש לכם תקליט חדש בשם Infiltrate The System בחברת התקליטים האמריקאית Ferret Music, קודם כל מזל טוב ובוא תן לי בראש על התקליט ועל העבודה עם החברה, זה שונה מחברת ענק כמו Roadrunner?
למעשה אני מחזיק בזכויות של האלבום ואני מוכר זכיון לכל מיני אזורים, הם אחראים עלינו בארה"ב ובקנדה ואני חייב להגיד שהם לייבל מצויין ועושים עבודה יפה מאד ומהלב, הבעלים קארל הוא איש שאוהב את המוסיקה שלנו, במשך הזמן גם הפך האיש לחבר טוב שלי, אני יכול לדבר אתו על הכל תמיד, הוא מבין אותנו ויודע איך לטפל בנו ולקדם אותנו, אני מאד נהנה לעבוד אתם, דע לך שהם חברה מאד חזקה בקרב חברות התקליטים העצמאיות באמריקה כיום ויש להם הרבה להקות טובות, את רואדראנר עזבנו כי הם לא ידעו איך לעבוד עם להקה כמונו והיה אכפת להם רק מלהקות הענק שלהם, אני מאושר כיום איפה שאני נמצא ואני מרגיש שאני נותן ומקבל את אותו ריספקט ורצון לעבודה משותפת.
לגבי האלבום החדש Infiltrate The System אני יכול להגיד לך שיש בו את האנרגיה הכי חזקה שהיתה לנו שנים, אני מאמין שאם היו נמכרים היום בעולם אלבומים באותה כמות של פעם אז הוא היה הופך לאלבום הכי מצליח שלנו, אני לא אגיד לך שהוא האלבום הכי טוב כי כל להקה אומרת את זה על האלבום החדש שלה ואני לא מאמין בבולשיט הזה ולא עושה מצעדים בין האלבומים שלנו, אני גאה באלבום מאד, גם בשירים עצמם וגם בהפקה, אני כותב גם הפעם על חיי, מספר סיפורים מהחיים דרך זווית הראייה שלי, אני מתבגר וזה הולך ונעשה מעניין יותר ויותר עם השנים, אני חושב שהאלבום הזה יביא לנו הרבה קהל חדש שלא הכיר אותנו בעבר ובמקביל יעשה את הקהל הקבוע שלנו מאד שמח.

איך זה שאתם קיימים מתחילת שנות התשעים, הוצאתם שמונה אלבומים ואין לכם אף DVD בשוק? יש להקות שעם כזו כמות של אלבומים היו מוציאות 16 DVD's לשוק... (מישהו אמר מנואר?.......י.ש)
אנחנו עובדים עכשיו בימים אלו על ה DVD הראשון שלנו, אני חושב שהגיע הזמן, יהיה בו הכל והוא יהיה מאד מושקע, כל הקליפים שאי פעם הוצאנו, הופעות חיות מכל התקופות, הרבה ראיונות מכל שנות קיום הלהקה, המון קטעי וידיאו מאחורי הקלעים ומהחיים האישיים שלנו, נכניס כמה שיותר כדי שמי שיקנה את זה יקבל כמה שיותר, זה יצא בקיץ הקרוב אני מאמין.

פרדי, אתה מכיר את הסצנה מכל הצדדים שלה, מהרחובות המסוכנים של ניו יורק והמועדונים הכי מעופשים שהכרת עוד כשהיית ילד ועד להופעות מול אלפי אנשים באירופה והצלחה כלהקת הארדקור מובילה בכל העולם, איזו עצה, איזה טיפ אתה יכול לתת ללהקות חדשות, צעירות, שרוצות להגיע להכרה בעולם?
תהיו מקוריים, נכון שהרבה דברים כבר נעשו במוסיקה אבל תנסו להביא את הקטע שלכם, משהו שיזהו אתכם עמו ויגרום לאנשים לחפש אתכם ולא להקה אחרת מפני שאם אתם תנסו להעתיק להקה אחרת אתם אולי תעשו את זה טוב מוסיקלית אבל תמיד ישוו אתכם עם אותה להקה ולרוב זה יהיה לרעתכם, זה בסדר שיהיו השפעות, מכל מיני להקות, זה בסדר שאנחנו ב Madball מושפעים מאחרים וזה בסדר שלהקות יושפעו מאיתנו, אבל קחו את זה כהשפעה ולא כהעתק, תעבירו את מה שאתם אוהבים מאותה להקה בתוך הפילטר האישי שלכם ואז מה שיצא יהיה כבר אתם, תנו קטע ייחודי ותהיו אמיתיים לעצמכם עם יושר פנימי, הרבה סבלנות, אהבה לעניין ונכונות להקריב הרבה.

כל מילה בסלע איש, הרבה תודה על הראיון, המון בהצלחה עם האלבום החדש ואני מקווה שמתישהו נראה אתכם כאן בישראל בהופעה
תודה רבה לך על הראיון המעניין והתמיכה בלהקה, תישאר איתי בקשר בנאדם ואני אשמח להופיע בישראל, עוד לא הופענו אצלכם ואני מאד רוצה להגיע למקומות חדשים ולנגן לקהל שעוד לא ראה אותנו.

SPEED METAL ATTACK

ראיון עם סולן הלהקה הבריטית: Andy Pyke

הרבה אנשים לא מכירים אתכם בישראל, תציג בבקשה את הלהקה
אנחנו Marshall Law מבריטניה, להקת טראש/ספיד מטאל ותיקה, את הקריירה התחלנו בסוף שנות השמונים, הסגנון אז היה רך יותר, נטה ל Heavy Metal עם נגיעה של טראש, הוצאנו ארבעה אלבומי אולפן ואלבום הופעה חיה אחד ובשנת 1999 התפרקנו או הפסקנו לעבוד או איך שלא תקרא לזה, לפני שנתיים החלטתי אני כסולן הלהקה, להקים את ההרכב מחדש עם חומר חדש, עבדנו על אלבום, ובימים אלו יוצא Razorhead שהוא אלבום האולפן החמישי שלנו ומבחינת החומר הוא הכי כבד שהוצאנו עד כה.

אתם חוזרים כעת באלבום חדש ומצוין, מה הביא אתכם לחזור ואיך האלבום החדש בהשוואה לחומר הקודם?
הדבר העיקרי שהביא אותי לחזור הוא הרעב לנגן שוב מוסיקה עם החברים, ליצור, להופיע, אתה מכיר את החיידק הזה, אנחנו כבר לא צעירים ומגיע שלב שאתה אומר "למה לעזאזל ויתרתי על כל הכיף הזה אז?" וזה בדיוק השלב שאתה מתקשר לגיטריסט שלך אחרי שלא דיברתם כמה שנים ומשם הכל מתחיל ורוקם דם חדש. כפי שאמרתי האלבום הזה הוא הכי כבד ואפל שלנו, זה לא אקסטרים מטאל ולא בלאק מטאל אבל הוא טראש/ספיד מלודי עם נגיעה אפלה בלי ספק, הסאונד שלו לדעתי מטאלי מאד אבל נכון לעכשיו, לא מודרני ומופק מדי, אני מרוצה, לצורך האלבום כתבנו 30 שירים בהרבה מאד חזרות, אנחנו עובדים בשיטה הישנה, מאד Old School בקטע הזה, מתוך ה 30 שירים 14 נכנסו לאלבום ו 16 נכנסו לפח הזבל, אני לא רציתי אלבום עם שירים כדי למלא מקום או קטעים מתים אלא רציתי ליצור אלבום שכל שיר בו עומד בזכות עצמו כשיר טוב מאד ואלבום שאני הייתי קונה בעצמי אם היו משמיעים לי אותו.

אתם יחד עם להקות כמו Xentrix או Sabbat הייתם חוד החנית של הטראש האנגלי, מה יש לך לספר על כך?
הטראש האנגלי היה מאד מיוחד לדעתי, לא מלודי מדי ולא אגרסיבי מדי, הלהקות שציינת הם חברים טובים שלנו ואני מאד אוהב אותם, הופענו יחד המון, אני שמח לדעת ש Andy Sneap עדיין בעסק ומפיק אלבומים, הוא עושה עבודה מדהימה, גם ל Xentrix היה איחוד קטן לפני כמה שנים שמאד נהניתי ממנו, מבחינתנו רצינו לעשות יותר מאיחוד: רצינו להיות להקה שוב, לרכוש קהל שוב, להיות פעילים.

וכשאתה מקשיב ללהקות טראש חדשות כמו נניח Evile שגם מאנגליה ומאד מצליחים כיום?
על הכיפאק, Evile טובים וזו באמת דוגמא טובה במקרה הזה, אני שמח שהמוסיקה הזו חוזרת לקבל תשומת לב מהקהל ומהתקשורת, יש תחייה של הטראש וזה מחמם לי את הלב, אני מרגיש שאנחנו רעננים ומוכנים לבנות את עצמינו כלהקה חדשה מההתחלה כיום, יש לנו הרבה מה לתת לדעתי.
אני משתדל להיות מעודכן עם הלהקות החדשות ולהכיר, זה לא טוב להיות מנותק ממה שהולך סביבך, אז אני מקשיב להרבה הרכבים חדשים.

האלבום שלכם נוטה מאד ל Speed Metal, הרבה נגיעות ועבודת גיטרות שמזכירה את החומר ש Megadeth עשו בשנות השמונים
ללא ספק השפעה גדולה עלינו, התקופה של Peace Sells ו So Far מבחינת עבודת הגיטרות, אני מאד גאה בגיטרות באלבום הזה אבל דע לך שזה לא בא לנו בקלות, עבדנו מאד קשה וסיננו מלא חומר ורעיונות החוצה כי לא היינו שלמים אתם מספיק, ידענו שעבור הרבה אנשים Razorhead יהיה האלבום הראשון שלנו ורצינו לתת מאה אחוז ולבוא עם האלבום הכי טוב שאפשר.

ולנגן סגנון כזה היום, איך זה מרגיש לך?
קודם כל כייף, הנאה, אבל אני חושב שהאלבום עומד יפה מאד ליד מה שקורה היום במטאל, הוא לא נשמע מיושן ולא נשמע לא עדכני, נכון שהחומר מסורתי יחסית אבל זה מטאל ובכנות זה המטאל ששורד וזה המטאל הטוב שכולנו אוהבים, מצד שני צבענו כאן את כל העסק בצבעים יותר אפלים וזה יצר אלבום ספיד מטאל מאד מיוחד, נכון שהוא מפוצץ בסולואים ארוכים אבל השירים הם שירים ולא קטעי נגינה, כך שאני מרגיש שלם ומרגיש שעשינו אלבום חזק.

אתם חוזרים לפעילות קבועה כעת? הופעות? פסטיבלים?
כן, ברור, זו היתה המטרה, אני רוצה להופיע כמה שיותר, גם פסטיבלים, גם מועדונים עם להקות אחרות, הייתי מת להופיע בישראל דרך אגב, אנחנו רוצים להוציא את התקליט החדש לבמה בכמה שיותר הופעות.

איך יצרתם קשר עם Demolition Records שהחתימה אתכם?
הם חברה ידועה באנגליה, עם להקות כמו WASP או Twisted Sister אין אחד שלא מכיר אותם, הבעלים של החברה היה במשך 20 שנה המנהל של Venom כך שאנחנו מכירים ממזמן, לא לעומק אבל מכירים, שלחנו להם לשמוע את החומר, הם אהבו ורצו להחתים אותנו, אני מאד מרוצה, יש סיכוי שגם האלבומים הישנים שלנו יצאו מחדש דרכם בקרוב.

אתם לא אנשים צעירים, ואני שמח לשמוע שרוח המטאל ואפיקי היצירה שלכם נשמעים בריאים, עדכניים וביחד עם הסאונד הטבעי שלכם יוצרים מטאל טראשי ומשובח,
נכון שאנחנו לא צעירים אבל כל הלהקות החזקות במטאל ששרדו הם בערך בגיל שלנו וממשיכות להופיע, אני בטוח שאם תשמיע את האלבום לאנשים שאוהבים טראש וספיד מטאל הם יתחברו אליו, גיל במטאל זה דבר מאד לא חשוב, אני לא חושב שאם היינו בני 23 היינו יכולים להוציא כזה אלבום.

אתם בעצם מתחילים מחדש? קהל חדש?
כן, אנחנו מתחילים מבחינתי מאפס, מנגנים לקהל חדש שרובו לא היה שם או לא הכיר אותנו כי מחוץ לאנגליה והולנד לא היינו מוכרים, אבל זה לא מרתיע אותי, אנחנו נעבוד קשה, נופיע ונריץ את האלבום הזה, אני מאד מקווה שיתנו לו סיכוי כי מי שכבר ישמע אותו יאהב אותו, את זה אני כמעט בוודאות יודע.

הפקתם אלבום ברמה מאד גבוהה, בעתיד תמשיכו לעבוד לבד באולפן?
עשינו כמעט הכל לבד הפעם ובאמת יצא טוב אבל זה לא קל ואני לא יודע אם נעשה את זה שוב, הייתי רוצה לעבוד עם Andy Sneap, הוא מדהים, אז כשיגיע הזמן המתאים נברר את האופציה הזו, כרגע אנחנו מתרכזים בחומר החדש וב Razorhead.

JOVINO - DRAGON TATTOO

לכל קעקוע יש כתובת

הסטודיו הראשון בארץ שזכה ב-3 מקומות ראשונים בתחרות קעקועים בינלאומית שהתקיימה בעיר דנסטבול (אנגליה).

100 אחוז סטריליות, עשרות אלפי דוגמאות מכל הסוגים, מבחר עצום של עגילי פירסינג - גם בהזמנה אישית.

ציור דוגמאות ע"פ בקשת הלקוח, יעוץ אישי.

בסטודיו Jovino ניתן לחדש קעקועים ישנים ולכסות קיימים.

נשמח לראותכם

Jovino Studio שנקין 24 ת"א

טל': 03-6294270 נייד: 050-2757760

jovinoisny@walla.com www.jovino.co.il

למביא מודעה זו, 10% הנחה על כל קעקוע. 15% הנחה על כל פירסינג

המטאל הגיע לרעננה!

- מבחר ענק של מטאל, דיסקים + DVD בכל הסגנונות.
- ניתן לבצע הזמנות מיוחדות
- מחירים מפתיעים
- יד שנייה - חדשים

האוזן השלישית, חנות חדשה ברעננה
רח' אחוזה 85 טל' 09-7413555
raanana@third-ear.com

נשמח לראותכם

הגיע הזמן שתכירו כבר את...

DEW-SCENTED

את הדמו הראשון הם הוציאו ב 1994 ומאז נותנים לנו בראש עם טראש מטאל עצבני בלי לחפש לעצמם הנחות, מאז הוציא ההרכב שמונה אלבומים שהאחרון שבהם Incinerate יצא ב 2007 בחברת התקליטים הענקית Nuclear Blast שמלווה את הלהקה כמעט מתחילת הדרך.

"אנחנו מנסים ללכת בקו שלנו, הקמתי את הלהקה כדי להוציא לפועל את מה שאני אוהב לשמוע, מטאל אינטנסיבי וחזק, יש לנו כיוון די מוגדר של טראש מטאל אבל אנחנו לא להקת Old School אלא מנסים לתת גם מגע מודרני לחומר ולסאונד בלי להישמע בהכרח אופנתיים או טרנדים" מספר לי סולן הלהקה Leif Jensen בשיחת טלפון.

ואכן, אם אתם אוהבים בעיקר Slayer תמצאו הרבה עניין במוסיקה שלהם, ב 2001 יצאה חברת התקליטים בפרסום לאלבומם החדש עם הסלוגן שעשה שערורייה בעתונות המטאל דאז Who The Fuck Is Slayer? - לסולן הלהקה, מעריץ של Slayer זה גרם בעיקר אי נוחות: "כמובן שאנחנו מעריצים של Slayer והם השפעה גדולה עלינו, חברת התקליטים ניסתה והצליחה לייצר סקנדל, לא אהבתי את זה אבל זו היתה החלטה שלהם, בדיעבד אנשים זכרו את המודעה הזו".

Dew-Scented מופיעה בעיקר בגרמניה ובפסטיבלי המטאל החשובים של הקיץ, ההופעות שלהם לפי Leif הם הדלק שמניע את ההרכב: "למרות שאני אוהב להקליט באולפן, האינטנסיביות שלנו באה לידי ביטוי בהופעה חיה בצורה הטובה ביותר".

Acts Of Rage ובכלל האלבום שהכיל אותו Impact היו מטאל עם טוויסט מאד מקורי, עטיפת האלבום שהראתה שני אנשים עם ראשי תיש הנאבקים זה מול זה, החומר הביא קטע מאד פסיכוטי לטראש והאלבום תפס חזק, לאלבום החדש צורף וידיאוקליפ לשיר
That's Why I Despise You שהייתי שולח בכייף לכמה בחורות צבועות, הלהקה מתפתחת בקצב שלה ומשחררת לנו אלבומים שכל אחד מהם תענוג לטראשר המורעב.

www.dew-scented.net

לא מפחדת מאף אחד

25 שנה מאז שהחלה את דרכה בלהקת Warlock חוזרת סולנית המטאל מגרמניה Doro Pesch לתת בראש באלבום חדש בשם Fear No Evil.

Doro שחררה 11 אלבומים כסולנית שקיבעו את מעמדה כסולנית המטאל המצליחה והחשובה ביותר בכל הזמנים, Fear No Evil הוא המשכו של האלבום המצליח Warrior Soul מ 2006 שהיה הכבד ביותר שלה מאז ימי Warlock, כאן הקו ממשיך, על השיר הראשון The Night Of The Warlock הכוונה ברורה, Heavy Metal חזק שנשען על השירה העוצמתית של Doro.

Running From The Devil הבומבסטי הוא שיר הופעות מעולה, ההרכב של Doro שמלווה אותה כבר שנים נשמע אנרגטי, מגובש ודוחף קדימה.

ב Celebrate שהוא שיר אחווה לרוק ולמטאל מארחת Doro שורה של סולניות מטאל מוכרות, Floor מ After Forever, Angela מ Arch Enemy, ליב קריסטין מ Leaves' Eyes וסבינה קלאסן מ Holy Moses, החבורה הנשית נותנת בראש בשיר כייפי ומצדיעות לאהבת המטאל, כייפי.

Caught In Battle הוא אולי השיר הכי כבד ש Doro כתבה מעולם, זה כבר טראש מטאל, דאבל בסים רועמים לאורך כל השיר, מהירות, אהבתי את הנסיון הזה ללכת כאן לכיוון כבד יותר, אחרי 25 שנה של מטאל לא הרבה יוצרים מוכנים ללכת לכיוונים חדשים, השיר הזה הוא בלי ספק כיוון חדש לאשה המטאלית הזו.

Herzblut הוא הבלדה מהסוג ש Doro עושה כל כך טוב, שיר בגרמנית, מזכיר קצת את Fur Ummer הקלאסי שלה, משתלב נהדר באלבום, אחת הבלדות היותר חזקות שלה, כבד כשצריך, מלודי כשצריך, יופי של שיר.

On The Run זה עוד כדור אנרגיה, לדעתי אחד החזקים באלבום, ריף פתיחה ענק, Doro שרה על עוצמה פנימית, על להתמודד עם משברים ולהשאר חזק, אני אוהב את החיוביות בטקסטים שלה ואחרי 25 שנה אתם חייבים להאמין לה, היא פשוט כזו, אשה עם ביצים והמון עוצמה.

שיתוף הפעולה ממשיך ב Walking With The Angels והפעם מאחרת Doro את Tarja Turunen סולנית Nightwish לשעבר, השילוב בין הקול האופראי מלאכי של Tarja והקול העוצמתי והרוקי של Doro הוא תענוג לאוזן, זה שיר שיצא כסינגל על בטוח ויהיה להיט ענק במיליון אחוז.

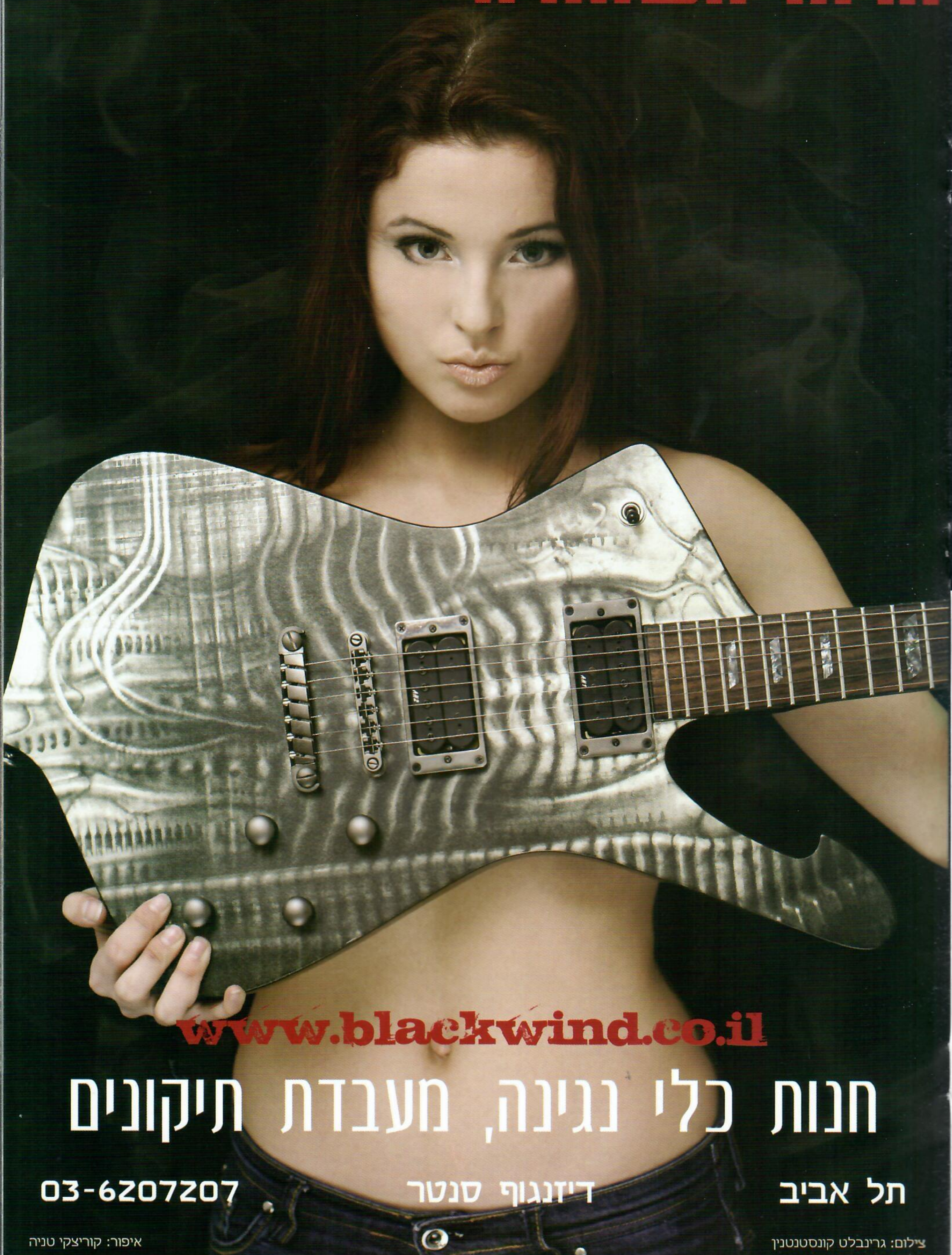
I Lay My Head Upon My Sword הוא שיר חברתי יותר, מטאלי, קצבי וסוחף, עם טקסט אנטי מלחמתי שסוחף את כולם לשיר על הרצון לעולם טוב יותר, הפשטות מקסימה כאן, הלוואי וזה היה כל כך פשוט, אולי תשמיעו את זה לחמאסניקים? אם הם ישתכנעו יקבלו חולצה חתומה של Doro.....

It Kills Me הוא עוד שיר רוקי מטאלי מעולה, יש באלבום הזה משהו שמזכיר את Triumph And Agony הענק של Warlock, נראה כי Doro הצליחה לתת לנו אלבום מעולה שמעלה חיוך וכייף בלב של כל מי שאוהב אותה, ובעולם יש המון כאלו.

Long Lost For Love מזכיר קצת את Whitesnake של קוברדייל וזו בלי ספק מחמאה, אייטיז בכייף, אחלה שיר שמביא אותנו לשיר המסיים 25 Years.

25 שנה שהאשה האמיצה הזו מביאה לנו מטאל וכאן היא שרה ומודה לקהל שלה, אין הרבה אמנים שאוהבים את הקהל שלהם כמו Doro, באלבום הקודם היה להם שיר בשם You're My Family והפעם הם מקבלים את הפצצה המסיימת האלבום המצויין הזה ומודה להם על 25 Years, of Rock Blood and Tears.

Thank YOU Doro - you make us Rock

הרוח השחורה
www.blackwind.co.il
חנות כלי נגינה, מעבדת תיקונים
03-6207207
דיזנגוף סנטר
תל אביב
צילום: גרינבלט קונסטנטין
איפור: קוריצקי טניה

DUFF McKAGAN'S LOADED

NEW ALBUM SICK OUT MARCH 30TH
ALSO AVAILABLE AS LTD. EDITION INCL. BONUS DVD

Four guys incl. Duff McKagan (Velvet Revolver, ex-Guns n' Roses) playing music they feel and loving being in the same band. It's all about... music!

Recorded by Martin Feveyear (Presidents of the USA, Kings of Leon)

www.duffmckagansloaded.com
www.myspace.com/loaded

LACUNA COIL Shallow Life Out April 20th

Their much anticipated new album. Produced by Don Gilmore (Linkin Park, Avril Lavigne, Good Charlotte)

www.lacunacoil.it · www.myspace.com/lacunacoil · www.emptyspiral.net

Out now
NAPALM DEATH
Time Waits For No Slave

Still reigning the throne of grindcore after 27 years, NAPALM DEATH's conviction, energy and belief in honest, outspoken yet extreme music is far from being watered down.

www.napalmdeath.org
www.myspace.com/napalmdeath

Out now
GOD FORBID
Earthsblood

"Earthsblood" blends together the perfect amount of brutality, melodies and utter catchiness against a wall of sonic excess and pummelling groove-laden riffs.

www.godforbid1.com
www.myspace.com/godforbid

Out now
WOLF
Ravenous

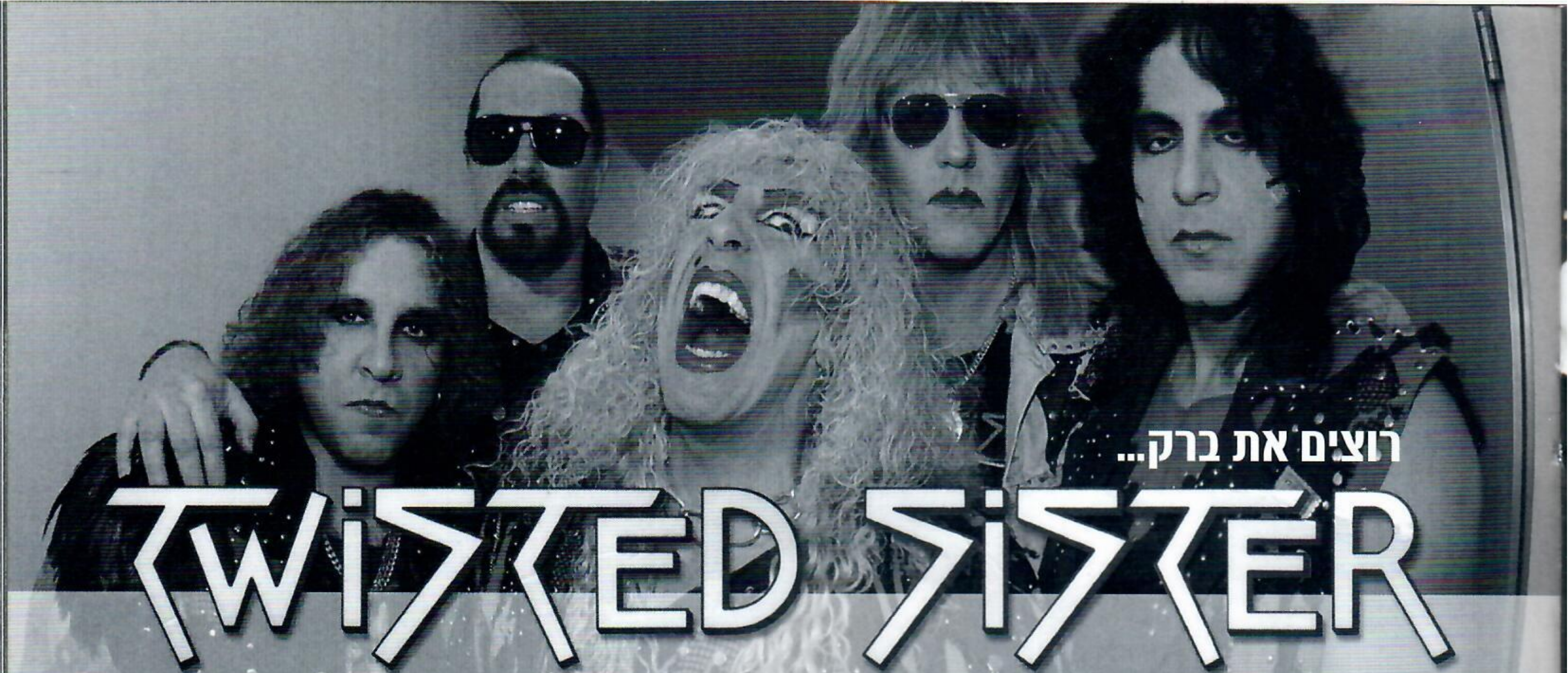
If you feel a ravenous appetite for ripping riffs, masterly executed leads and yell-a-long hooks revoking the classic 80's heavy metal sound and charm in perfection, "Ravenous" will satisfy your needs!

www.wolf.nu
www.myspace.com/wolfheavymetal

EMI

www.centurymedia.com

CENTURY MEDIA

רוצים את ברק...

TWISTED SISTER

יש באמת מישהו שלא מכיר את WANNA ROCK I? או את We're Not Gonna Take It? או את ההופעה ההיסטורית של הסולן די שניידר בפרלמנט האמריקאי בשלהי האייטיז? בפעם הראשונה בהיסטוריה הלהקה מתראיינת לעיתון מישראל ועל הקו מניו יורק JJ French גיטריסט ומקים הלהקה, יודעים מה? בשבילכם ג`ון סגל.....

JJ מה שלומך בימים אלו? יצאתם עכשיו עם DVD חדש, השני שלכם מזה שנתיים, מה עם חומר חדש?

אהלן, שמח להתראיין סוף סוף לתקשורת ישראלית, אתה יודע שאני יהודי ושם המשפחה שלי הוא סגל, גם די שניידר חצי יהודי ויש לנו גם גליקמן בלהקה... ולשאלה: כן, הוצאנו שני DVD תוך שנתיים שזה לא מהלך מקובל, מצד שני גם אלבום שירי הקריסטמס שלנו לא היה מהלך מקובל, ממתי אנחנו מקובלים בכלל? חומר חדש? מתישהו נעשה כזה אבל אני לא יודע מתי, זה ייקח זמן, אנחנו מנסים ללכת בכיוון הזה אבל זה לא קל לעמוד בסטנדרט של הקלאסיקות שלנו.

ספר לי על ה DVD החדש.

הופעה באנגליה מול 6000 איש, קהל חזק, כל הלהיטים ולהקת ההופעות הכי טובה בעולם על הבמה...

אתה באמת חושב כך?

אחת הטובות, אולי חוץ מ AC/DC שאותם אני יכול לראות שעות, שים אותנו ליד כל להקה, גדולה או קטנה ואנחנו נהיה יותר טובים ונסחוף את הקהל יותר חזק, בקטע הזה אני תחרותי, זה ספורט והמנצח הוא מי שגורם לקהל לשיר יותר חזק ולהשתתף במופע באורח פעיל, עשינו מעל 9000 הופעות בחיינו כלהקה, לפעמים 3 הופעות ביום, אנחנו מופיעים בלי הפסקה, אני בן 56 ולא יורד מהבמה, רק עם אלונקה ארד, ככה אנחנו, מתאבדים על הקהל ועל הבמה, אם כי כשאני הולך לראות הופעות של להקות אחרות עם החברה שלי אני מעדיף לשבת, הגיל אתה יודע.., רק בהופעה של AC/DC עמדתי על הרגליים שעתיים וחצי, אני לא זוכר מי עוד גרם לי לעשות את זה, הלכתי לראות גם את ברוס ספרינגסטין לאחרונה שהוא גיבור בעיני אבל ההופעה הייתה סטנדרטית ומשעממת.

אלבום שירי הקריסטמס שלכם חטף קטילות מהמבקרים וחיבוק חם מהקהל

אני שם זין ארוך על המבקרים, מה אכפת לי מה כותבים עלי? מכרתי עם הלהקה הזו 40 מיליון אלבומים, נראה לך שמזיז לי מה שאיזה עיתונאי שמכיר אותנו שנתיים יכתוב עלינו? יש פה על הקיר מולי עשרות תקליטי זהב שלנו, היום כבר לא מוכרים דיסקים בכמויות כאלו אבל זו הגאווה שלנו, עשינו את זה כשזה היה גדול מהחיים באמת, תמיד קטלו אותנו ומעולם לא היה אכפת לי.

דווקא פרגנו לכם כשדי שניידר הלך לתת נאום חוצב להבות בקונגרס האמריקני להגן על שמו הטוב של המטאל והצליח להוציא את הסנטורים מטומטמים ברמות על...

ומה זה בדיוק עזר לנו? כתבו עלינו עוד בעיתונים, הקהל שלנו בא גם בלי זה ומי ששנא אותנו המשיך לשנוא, אני יודע שעבורו זה היה אירוע מיוחד שהוא מאד גאה בו אבל אני חושב שזה לא עזר לנו בשיט, זה לא הרס אבל לא מכרנו תקליט אחד יותר בגלל זה.

אתה נשמע מאד בטוח בעצמך, וגם מאד יהיר האמת....

אתה יודע מה הבעיה איתי? אני ראיתי הכל ועשיתי הכל ולכן לא מרגש אותי כמעט כלום כבר, אני בן 56, ראיתי את לד זפלין בהופעות הראשונות שלהם, ראיתי את פינק פלויד עם החומה, ראיתי את ברוס ספרינגסטין עולה מלמטה וכובש את ארה"ב כדי להימאס עליה אחר כך, ראיתי את המטאל קם, ראיתי את ג`ימי הנדריקס ברגעיו הגדולים, את אלביס פרסלי, ראיתי אלפי בחורות, סמים, המון כסף, מלונות פאר ואת החרא שבתחתית, הייתי מיליונר, פשטתי את הרגל וחזרתי להיות מליונר פעם שנייה, אז אני מדבר מנסיון, לא מיהירות, מצטער אם זה נשמע מתנשא, אני לא כזה.

ואיך אתה עם כל הניסיון שלך מסתכל על מוסיקה כיום?

ישי, בן כמה אתה? אתה לא נשמע ילד.

32

אז אתה בחצי הדרך, אני רואה את זה ככה: כשאתה בן 17 אתה בשיא הספיגה המוסיקלית שלך ושיא העיצוב המוסיקלי שלך, הלהקות שאתה אוהב הם בני 24-26 והם שרים על העולם שנראה לך מאיים וקונפורמי ואתה מתחבר לזה, אתה כיום בן 32 והלהקות האהובות עליך הם בטח בני 40-50 סטייל איירון מיידן או Judas Priest או מוטלי קרו ו W.A,S.P, עד עכשיו אני צודק?

לגמרי, תמשיך, אני מחכה לשמוע את ההמשך

גדלת אתם, הם מזכירים לך את החיים שלך אז אם הם מתחדשים אתה מבסוט מזה ואם לא אז אתה נהנה מהנוסטלגיה וההרגשה הצעירה, עכשיו, תחשוב שאתה בגילי, בן 56, ושומע איזה ילד בן 24 ששר לך על המשמעות של החרא בעולם, אתה לא צריך אותו כדי שישיר לך על החרא שיש בעולם, אתה כבר גרוש פעמיים, הילדים שלך כבר בתיכון, היה לך כסף, נפלת כלכלית וקמת או שלא, לא ידבר אליך לשמוע בחור בן 24 שמנסה ללמד אותך מה זה חרא כשהחברה שלו עוזבת, עזבו אותך 2 נשים ופירקו לך משפחה לחתיכות, תחשוב על זה ככה.

זה לא מחוסר הגיון, אבל יש תמיד כמה צדדים למטבע, לא יוצא לך בכלל לאהוב להקות צעירות? אני יודע שהתחברת מאד עם Lordi וגם הופעת אתם כאורח לפני כמה חודשים, איך זה קרה?

בכל כלל יש יוצאים מן הכלל ואני אוהב מאד את Avenged Sevenfold ואת Lordi, שתיהן להקות מעולות וגם בחורים טובים מאד, את Lordi הכרתי לפני שהם התחרו באירוויזיון, הופענו אתם בגרמניה, שנה אחר כך מצלצל אלי המנהל שלהם ואומר שהם ביקשו שאנגן גיטרה סולו כאורח באלבום שלהם, הסכמתי מייד, לא לקחתי כסף, לא חסר לי הכמה דולרים האלו, זה היה לכייף, הכרנו והם באמת בחורים על הכיפאק, לאחרונה הם הופיעו בארה"ב והזמינו אותי להתארח אתם, שמחתי ועליתי אתם לבמה לשיר שעשינו באלבום, לילה אחר כך הם באו אלי הביתה לארוחת ערב, היה כייף, להקה טובה, בחורים טובים, אני תומך בהם.

הקלטת לאחרונה את הקלאסיקה שלכם I Wanna Rock עם מילים חדשות וטקסט חדש ואקטואלי על ברק אובאמה נשיא ארה"ב, השיר נקרא I Want Barack ומדבר על כמה הרפובליקנים חרא וכמה השינוי שיביא ברק הוא מבורך ונכון לאמריקה, איזה תגובות קיבלת על זה?

בעיקר טובות, חשוב לי לציין שלא קיבלתי על זה שקל ועשיתי את זה על דעת עצמי עם חברי הלהקה, זו הדרך שלנו כאמנים להשפיע ואנחנו לא מפחדים לקחת צד ולהצהיר על העמדות שלנו, אנחנו עושים מה שנראה לנו לנכון ואני שמח שרוב הקהל שלנו אהב את זה אבל זה ממש לא היה השיקול שלי, השיקול היה האם אנחנו עומדים מאחורי זה בגלוי ובמוצהר או שנוח לנו לשבת על הגדר כמו שפנים, ואנחנו לא להקה של שפנים, אנחנו לא מתביישים בדעות שלנו ואני חושב שברק הוא הדבר הכי טוב שיכל לקרות לאמריקה כיום.

JON OLIVA'S PAIN

Global Warning
לכאב אלף פנים...

ג'ון אוליבה, אני מאמין שרובכם מכירים, רוצה לחשוב שכולם שמעו לפחות אלבום אחד של Savatage ומקווה שיותר מאחד, הלהקה ששחררה לאוויר העולם את אלבומי הנצח Power Of The Night, Gutter Ballet ובעיקר את Hall Of The Mountain King, הלהקה שדורות של מטאליסטים ומוסיקאים גדלו עליה, הלהקה שבחזיתה האחים ג'ון וכריס אוליבה.

לא נכנס כאן לעמקי ההיסטוריה של Savatage היות וזה נושא לכתבה אחרת ולא פחות חשובה, רק נאמר שהקשר בין האחים שהקימו יחד את הלהקה היה מנוע היצירה החזק שהביא אותה להצלחת ענק בכל העולם, כריס מצא את מותו הטראגי באוקטובר 1993 כשמשאית בה נהג שיכור התנגשה ברכב בו נסע עם אשתו, הוא מת במקום ואשתו נפצעה קשה, שנתיים לאחר מכן נפטרה גם היא.

ג'ון עצמו בילה את תחילת הניינטיז בהתאוששות לאחר גמילה ארוכה מסמים אליהם נפל לאחר סיבוב הופעות משותף שעשו Savatage עם Megadeth ב 1989, ההכרות עם דייב מאסטיין והרגלי צריכת הסמים שלו הביאו את האיש לצריכה כבדה ולאחר מכן לגמילה ארוכה בה נכתב האלבום Gutter Ballet.

התכנסנו כאן הערב להאזין לדבר ולספר באלבומו החדש של ג'ון אוליבה: Global Warning, אז עד כאן היסטוריה ועכשיו ההווה, העכשיו, המחר....

יש מעט אלבומים במטאל של היום שרבדים רבים של מוסיקה ואווירה נמצאים בהם לכל אורכם, כאלו שניחנים בכישרון הנדיר לשזור אלמנטים מכל קצוות הסטייל ולהביא משהו חדש שלא נשמע עד עכשיו, באלבומו הקודם שיצא לפני שנתיים הראה האיש את הניצוץ שהפך כאן למדורה, היה ברור כבר אז שאפשר וצריך לדחוף את ההרכב הזה להתנסויות חדשות שרק יעשו לו טוב.

הרבה מהשירים כאן נכתבו עוד כשכריס אוליבה היה בחיים ועובדו מחדש, הקטע: הם נשמעים חדשים ורלוונטים כאילו נכתבו אתמול, העיבודים המקסימים גורמים לחומר להישמע אחיד בזמן ובמקום.

Look At The World למעשה פותח את האלבום ומשקף את מה שהולך להגיע בשעה הקרובה: מטאל מלודי משובח, מושפע מאד מרוק סבנטיז מתקדם, מופק נפלא, נוגע במעט הארד רוק ובעיקר איכותי מאד ומשדר ניסיון, בגרות ויכולת יצירה והלחנה ברמה הגבוהה ביותר.

Adding The Cost כבר יותר כבד, הקול של ג'ון הופך להרבה יותר פסיכוטי ומושך אותך לתוך השיר, שיר שמזכיר את ימי הזוהר של Savatage, הבא אחריו Before I Hang ממשיך את הקו הזה יותר במלודרמטיות (במובן החיובי של המילה) והשירה הופכת למצמררת, עור ברווז ללא ספק..

Firefly זו אחת הפנינים של האלבום, שיר מרגש על התפרקות המיליטריזם, על הכאב שבבשורה לאם שבנה מת ובעצם מותו לא היה הכרחי, ג'ון עצמו סיפר בראיונות שנערכו כי זה השיר האהוב עליו באלבום וחלק ממנו נכתב בשנת 1979 יחד עם אחיו כריס, ושאר השיר עבר כמובן כתיבה חדשה ורובו נכתב בשנה האחרונה, השיר חזק, מאד פוליטי, מאד שמאלני ומעביר מסר חזק שנקלט לאחר כמה פעמים בשיא העוצמה, אין ספק שמדובר בשיר אדיר, מרגש ועמוק, כזה שהולך אתך הרבה אחרי ששמעת את האלבום, בנוסף יש לו גם מלודיה כובשת..

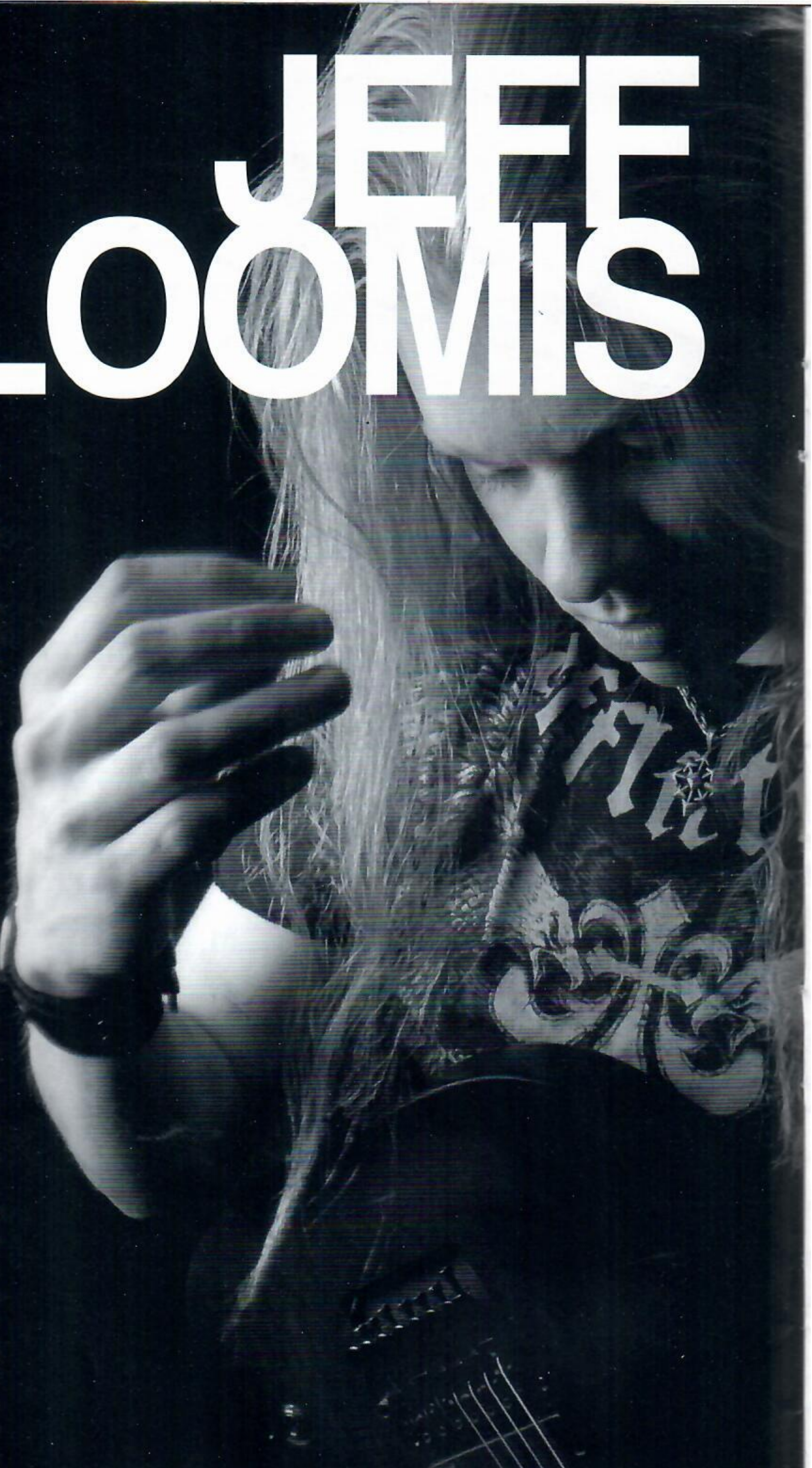
The Ride נכתב כסוג של הוקרה ללד זפלין, נשמע רוק סבנטיז משובח ומלא גיטרות אקוסטיות, ושוב: לא חיקוי אלא יצירה ייחודית של ההרכב, אף השפעה לא באה כאן בתור חיקוי או ניסיון להדמות ללהקה אחרת אלא כהשפעה בלבד, שומעים את הבגרות בכל שנייה כאן.

Stories נשמע יותר Savatage בתקופה הראשונה, האבי מטאל אמריקאי איכותי וכבד הנשען על מלודיה דומיננטית ושירה כובשת, השיר בתוך האלבום משתלב טוב ונותן גיוון וכבדות.

לאווירה המלנכולית מתקתקה חוזרים ב Open Your Eyes שמחבר את הכתיבה של לנון עם לד זפלין והנגיעה האישית של ג'ון, שיר מקסים, מרגש.

Jon Oliva's Pain שחררו כאן אלבום לא כבד אבל איכותי ברמת על, מומלץ לכל מי שאוהב מוסיקה איכותית הנשענת על מלודיה טובה וגיטרות טובות, זה אלבום שתוכלו להשמיע לאנשים שאין בינם לבין מטאל דבר והם יתאהבו בו, מצד שני גם מי שאוהב את Savatage או בכלל מטאל מלודי ימצא גן עדן מוסיקלי וטיול מרתק בתוך תחושות רגשות וכאב של יוצר רגיש ואיכותי שמצליח לאחר קריירה של כמעט 30 שנה להוציא את אחד היהלומים של השנה ושל הקריירה שלו, פשוט אלבום רוק מטאלי מצוין, אלבום מאתגר שכל ומפתח רגש, אלבום שסביר להניח שאם תשמעו אותו הרבה - תעשו מוסיקה טובה יותר בחייכם.

JEFF LOOMIS

11 שאלות ל-Jeff Loomis גיטריסט Nevermore לרגל אלבום הסולו החדש שלו וכמובן לרגל הוצאת ה-DVD החדש של הלהקה

בגיל 16 עשית אודישן ל Megadeth, הגיטריסט שקיבל את העבודה בסופו של דבר היה מרטי פרידמן ואתה היית זה שהודיע לו על המבחנים, מה אתה יכול לספר על זה? היה לך קשר עם דייב?

ובכן, הייתי בן 16, שמעתי על המבחנים ורציתי מאד להתקבל, זו הייתה הפעם הראשונה שטסתי החוצה מסיאטל לבד, הגעתי ללוס אנג`לס, למדתי 4–5 שירים שלהם, הכנתי את עצמי, הייתי בלחץ מכל הסיטואציה, האודישן עצמו הלך מצוין, הבעיה היחידה הייתה הגיל שלי, לא היה לי ניסיון בהופעות ובטור, הייתי חדש בעסק, אני מבין למה לא לקחו אותי, דייב אמר שכדאי שאמשיך לנגן ולהתקדם ויבוא יום ואהיה נגן מצליח, זה כייף ש 18 שנה מאוחר יותר ניגנתי אתו בכל סיבוב ההופעות של ה Gigantour וזו הייתה חוויה אדירה, הוא מוסיקאי אדיר וכותב שירים מעולה.

הלהקה הראשונה שלך Sanctuary היא קאלט בכל מובן, היא הצליחה אבל לא פרצה בגדול, אני זוכר שהסולן Warrel התראיין ב 1995 וסיפר שהפירוק היה מלווה בהרבה מתח ואף במלחמת אגרופים בין חברי הלהקה, הפירוק היה לך אובדן או הקלה?

הרגשתי בעיקר עצב כי הצלחנו, העימותים הגיעו בעיקר כי הגיטריסט השני רצה לנגן מוסיקה אלטרנטיבית ואני ו Warrel רצינו מטאל, תבין, אני חי מחוץ לבית מגיל 19 בגלל שהלהקה הצליחה, כשהעסק התפרק לקחנו את הבסיסט Jim והחלטנו להמשיך בתור להקת מטאל עם שם חדש וחומר טיפה אחר, כך נוצרה Nevermore.

הגיטריסט שהתקבל ל Megadeth כפי שציינו היה מרטי פרידמן, ללא ספק השפעה גדולה עליך בתור נגן, בעיקר באלבום הסולו שלך שומעים את זה, הכרתם כבר בתור ילדים, איזה אימפקט היה לזה עליך?

מרטי הוא אכן השפעה גדולה, האלבום של Cacophony הוא בעיני יצירת מופת, נכון שאני אמרתי לו על המבחנים אבל הוא גיטריסט מדהים ולקח את האודישן בזכות עצמו ובטח לא בגללי, לאחרונה התארחתי באלבום הסולו החדש שלו, זה היה כבוד גדול מאד עבורי, אחד האנשים שאני הכי מעריך, גם כאדם וגם כמוסיקאי.

השמועה אומרת שהרבה משירי האלבום Dead Heart נכתבו לפני ש Nevermore הוקמה, האם זה נכון?

לא, זה לא נכון, כתבתי והקלטתי סקיצות לכל השירים אצלי בבית בשנה שלפני האלבום, ואני נוטה לכתוב חומרים חדשים ולא למחזר ריפים שלא השתמשתי בהם פעם, בעבר היו כמה ריפים שגנבתי מסקיצות ישנות שלי אבל זה היה ממש מעט ובמקרה הזה כל השירים נכתבו בשנה שלפני צאת האלבום.

חלק מהשירים שלך, בעיקר באלבום Dreaming Neon Black מביאים השפעה חזקה של רוק מתקדם ומוסיקה אפלה משנות השבעים, אתה מושפע מהכיוון הפסיכדלי בצורה חזקה באלבום הנ"ל, איך זה התחיל אצלך?

אני שמח שעלית על זה, אני באמת אוהב את הסגנון, ההשפעה התחילה מאחי הגדול שהשמיע לי להקות ופשוט התאהבתי בהן, גם אבא שלי היה אספן של המוסיקה הזו, כך שזה חדר אלי מגיל מאד צעיר כבר מהבית.

תמיד הייתי מעריץ של להקות עם מלודיות אפלות מהסבנטיז ואני חושב שזה משתקף במוסיקה של Nevermore, עוד גורם הוא מזג האוויר כאן בסיאטל, אפור ומלא גשם.

Nevermore התחילה לתפוס תאוצה באירופה רק אחרי ארבעה אלבומים, אני זוכר את הסיבוב שלכם עם Iced Earth לפני 14 שנה באירופה והאולמות היו קטנים מאד, כשאתה חושב על כך היום בדור שעושה הכול במיידי ועכשיו כולל המוסיקה: זה שיחק לכם כיתרון או שחק אתכם?

אני לא יודע, יש שני צדדים, הצלחה מיידית שולחת אותך מהר מאד לסיבוב הופעות וזה הכיף האמיתי ושם אתה יכול להתקדם, אנחנו עבדנו מאד קשה הרבה שנים על מנת להגיע לשם, עבדנו בעבודות מחורבנות, Warrel היה טבח ואז שף במסעדה, אני הייתי שיפוצניק שצובע קירות של בתים כל יום 12 שעות, לא כייף גדול, אחר כך עבדתי במחסנים של אמאזון, עבדתי בבניה, באמת קרענו את התחת, אבל מצד שני זה שיחק גם לטובתנו בהרבה מובנים, כיום אני יכול לחיות ממוסיקה, אני לא עשיר אבל יש לי מה לאכול, אבל היי.. אני כמעט בן 40 הגיע הזמן...

המוסיקה של Nevermore תמיד הייתה מזוהה עם סמי הזיה, החל בשיר Timothy Leary מהאלבום הראשון שלכם ובעיקר באלבומים The Politics Of Ecstasy ו Dreaming Neon Black, אתה יכול לומר לי יותר או שהנושא אישי מדי עבורכם?

זה לא כ"כ נושא פרטי, לפחות לא עבורי, אבל מי שכותב את המילים זה Warrel ומכאן בא הקונספט של איך הוא רואה את הדברים, הוא אוהב שהקהל שלנו עושה אינטרפרטציות למילים בעצמו וכל אחד מבין אחרת, וכן, עבורו אלו חוויות פרטיות אז אני אשאיר לקוראים ולקוראות לשער לבד...

אחד הדברים שהכי אהבתי באלבום הסולו שלך הוא העובדה שלא צריך להיות נגן או גיטריסט כדי לאהוב אותו, הוא פשוט מכיל שירים טובים.

תודה, אני ניסיתי להתפקס על השירים ולא רק על היכולות שלי כנגן, לכתוב אלבום שאנשים יוכלו לשמוע הרבה פעמים ולשלב בו את מגוון ההשפעות שלי כמוסיקאי.

Nevermore היו אמורים להופיע בישראל בקיץ 2008 בפסטיבל שבוטל ע"י המפיק, מה הייתה המעורבות שלכם בזה?

לא הייתה כלל מעורבות מצד הלהקה, פשוט המפיק הודיע לנו על ביטול ולא הוסיף, אני שמעתי מהרבה מעריצים שלנו שהמפיק לא החזיר את הכסף לקהל וזה מאד מרגיז אותי, אני מקווה שמי שקנה כרטיס יקבל את הכסף בחזרה בהקדם.

משמעות השם שלכם: לא עוד כאב פנימי? לא לחזור על טעויות העבר?

השם הזה יכול לייצג הרבה דברים, הפירושים האלו הם רק שניים מתוך עוד כמה שאני מכיר, Warrel הביא את השם באחת מהחזרות הראשונות שלנו כשרק התחלנו לנגן והשם נתקע אתנו כי אהבנו אותו מאד.

אתה עדיין חי בסיאטל? איך הסצנה שם כיום בהשוואה לגל להקות הגראנג' של הניינטיז?

כן, אני עדיין חי בסיאטל, המקום עדיין גשום ואפור רוב הזמן, אולי בגלל זה המוסיקה שלנו נשמעת כמו שהיא נשמעת, רוב להקות הגראנג' לא קיימות יותר כאן, אבל מעולם לא הייתה לנו בעיה להופיע או למצוא קהל ולעורר עניין, גם לא בשיא ההצלחה שלהם, המטאל מאד חזק פה, הוא נמצא במצב הכי טוב מאז האייטיז לדעתי.

Mötley Crüe

Girls Girls Girls

Elektra Records 1987

Girls Girls Girls סימן את התקופה ההרסנית ביותר בתולדות ההרכב, לא זכור בהסטוריה של הרוק ב-25 השנים האחרונות פרק זמן של אלבום + סיבוב הופעות עם כזו כמות של הרס מכל סוג שהוא. אל בית החולים הגיע בסיסט ההרכב Nikki Sixx באלונקה, מוכרז כמת לאחר שלבו נדם באמבולנס. סטיבן אדלר, מתופף Guns And Roses היה זה שהזמין את האמבולנס...

בואו ניקח מסע לאחור בגלגל הזמן... 1987... האלבום הרביעי של החבורה...

"זרקנו את תדמית ה-Glam לעזאזל. יותר מדי להקות התחילו לחקות אותנו ולנו זה לא התאים. היינו הראשונים להמציא עצמנו מחדש בתדמית השטנית ב-Shout At The Devil, עברנו לקטע יותר נוצץ וססגוני, מלא מסכות ואיפור ב-Theatre Of Pain, וכעת, נאמנים לאמת שלנו ולא מפחדים מאף אחד, זרקנו את האיפור, הליפסטיק, המייק אפ והעקבים לעזאזל וחזרנו בעצם למקום ממנו התחלנו - לרחובות."

את הבגדים הצבעוניים והאיפור הכבד החליפו מעילי עור, ג'ינסים קרועים והמון קעקועים, את המייק אפ החליף ההארלי דייוידסון, על עטיפת האלבום נראו ארבעת חברי ההרכב על אופנועים באמצע רחוב מוזנח, לבושים שחור, עור וברזלים.

"הריעו לדת של חוכמת הרחוב, הכתרתם את החמדנות כמלך החדש, אני נושא את צליבתי אל צוואתי, תעביר את מכתביי ישר לגיהינום, אבדתי אמונה באב, באם, אבוד וכואב תחת באר המשאלות.. ברוכים הבאים לצד הפרוע" כך כתב Nikki Sixx בשיר הפותח את האלבום הטעון הזה, "תבוא הממלכה שלנו אל הצד הפרוע, אבינו , שאינו בגן העדן, יהא שמו בצד הפרוע, אמא מרי, שאי תפילה למעני בצד הפרוע, מהללים קוקאין כבובות במיתרי זהב, אין בריחה, אונס, רצח, הרחובות בוכים בצד הפרוע, תינוק מילל, שוטר נרצח, יום דין וחשבון בצד הפרוע"

חמוש בריף גיטרות קטלני ויחידת קצב מהגיהינום Wild Side הפך ללהיט ענק ולהמנון של כל מי ש-Livin On A Prayer של בון ג'ובי היה עבורו קיטש אמריקאי.

שיר הנושא Girls Girls Girls היה מחווה למועדוני החשפנות של לוס אנג'לס בהם בילו חברי ההרכב לא מעט, "את השם לתקליט הבאנו כשתמיד היינו רואים את השלטים האלו ליד המכונים ומועדוני החשפנות, Sex Sex Sex, או Girls Girls Girls, אז החלטנו לתת כבוד לרחובות ולהוציא את האלבום כמחווה לסגנון החיים הפרוע שלנו" מספר טומי לי.

הוידיאו לשיר צולם (איך לא?) במועדון חשפנות מפורסם ומלא בחשפניות, דוגמניות וסקס בכל צורה שהיא. הגרסא המקורית צונזרה ב-MTV עקב סצנות בהן נראה Vince Neil מתעלס עם חשפנית על הרצפה, או סצנות חשופות איברים של השחקניות בקליפ וחברי הלהקה. "אני ילד טוב שצריך צעצוע חדש, רקדי מולי, אגרום לך לעודף תעסוקה, ספרי לי סיפור, ואת יודעת איזה..."

Dancing On Glass היה גילוי לב נדיר לתקופה על הצד האפל יותר של החיים הפרועים, שיר של נרקומן מכור בשיא השפל שזועק לעזרה "תקרא לרופא כי איני יכול לשאת יותר את הכאב, אנו רוקדים עם השטן ובקרוב יבוא יומי לשלם, לפרוע חשבון, לפגישה עם המוות, תחתום בתחתית הדף, הייתי בגיהינום ולעולם לא אחזור, רוקד על זכוכיות.."

את Nona האווירתי כתב Nikki Sixx על סבתו, נונה, שיר של דקה ועשר שניות מלא כאב, היופי בין חוכמת והתנהגות הרחוב של Nikki ובין רגישות בכתיבה היה אחד מסממני ההיכר של הלהקה והביא לה לא מעט להיטי ענק.

ובאמצע הקלטות האלבום התאהב טומי לי בלא אחרת מאשר Heather Lockler המוכרת לצופי הטלוויזיה כאמאנדה מ-"מלרוז פלייס" ואז כסמי ג'לו מ-"שושלת", Heather הייתה אז שחקנית בלונדינית בשיא הצלחתה עם בית ענק בברוולי הילס. הזיווג המוזר בינה לבין הרוקר המקועקע והפרוע טומי לי הפציץ ללא הפסקה את מדורי הרכילות, השניים נראו מחובקים וצמודים ללא הרף, חליפה ב-8000$ מחובקת עם מכנסי עור וטי שירט של מוטלי קרו מלאים קעקועים. הזוג הססגוני היה לחם לצלמים ועיתונאים, שמה של הלהקה עלה לכותרות לאחר נישואיי השניים וסיבוב ההופעות העומד בפתח היה נראה כפצצה שלא נודעה כדוגמתה.

לסיבוב יצאה Motley Crue עם (תחזיקו חזק) 13 משאיות מלאות ציוד ועם להקת חימום צעירה בשם Guns And Roses...

לא לפני שהיא מייצרת עוד שערורייה שהציתה את ארה"ב, בלדה מלודית של Nikki Sixx המושפעת מסיפור אמיתי על אדם שרצח את חברתו, שיר ששמו תמים למראה "You'll All I Need" אבל נושא בתוכו חבית חומר נפץ, "להב הסכין, מתמודד עם לבך, הלילות האחרונים קרעו, סיפור האהבה מביא אותי להרגיש כה

בודד בתא הכלא המצחין, כשלקחת את שפתיי אספתי את נשמתך, לפעמים עדיף שאהבה תמות, את כל מה שאני צריך ואינך שלי, שחררתי אותך לחופשי, ההרג עזר לי לשמור אותך קרובה, אני משער שזה רע, אך אהבה עצובה, וסוף סוף היינו בחדשות, קשורה ומחייכת, חשבתי ששמחת, מעולם לא פקחת עיניים, יש לי כל כך הרבה מה ללמוד על אהבה בעולם, אך לפחות הופענו בחדשות..."

השיר לווה בקליפ מצמרר שצונזר מייד, קליפ מפחיד שלידו "בשידור חוקר" נראה כמו סרט וולט דיסני, "אולי הקליפ יזעזע אתכם, הוא קרוב לודאי יצונזר" נכתב בכתוביות שלפני הקליפ, "אבל שוב, מי אמר שהחדשות של 18:00 תמיד שמחות?"...

"המנהל שלנו השמיע את השיר לגלון בון גלובי, הוא מאד התלהב מהשיר, אמר שזו בלדה מרגשת ויפיפייה וביקש מהמנהל שיעביר לי את המחמאה, הוא אמר שזה השיר הכי טוב שלנו" מספר Nikki Sixx, צלצלתי אליו כמובן להודות לו והוא חזר על הדברים, וכמה שהשיר רומנטי ומרגש, "קראת את המילים?" שאלתי אותו, "כן" הוא ענה, "אתה בטוח שקראת את המילים?" שאלתי שוב, "כן, בטח, You All I Need – את כל מה שלבי צריך" הוא אמר... "גלון, צחקתי, רוץ שוב לקרוא את כ-ל המילים חוץ מהפזמון"...

אבל... השטן שקראו לו בתקליט השני, דפק נוכחות והגיע... בד בבד עם הצלחת הענק ונישואיו של טומי לי, ההרגלים ההרסניים של חברי ההרכב לא פסקו ולו לרגע, חיי הנישואין לא הורידו את מנות הקוקאין, "הזרקנו על הבמה" מספר Nikki Sixx, "יום אחד נגמרו הסמים אז אני וניקי הזרקנו משקאות לורידים, זה המקום הנמוך והמבזה ביותר שניתן להגיע אליו" מספר טומי לי.

סיבוב ההופעות היה הצלחה היסטרית וחיזיון הרס שלא היה כדוגמתו בד בבד, חדרי מלון הרוסים עד היסוד, חרוכים באש זיקוקי הופעה שהודלקו בחדר וכיסאות שעפו מהחלון. חברי הלהקה נעצרו ביפן כשהחליטו להסתובב עירומים במלון ולדפוק כך על דלתות חדרים באמצע הלילה. טומי לי ו-Nikki Sixx הובאו למעצר בטוקיו הישר מהמלון ההרוס מול מאות מעריצים בוכים שעמדו בלובי וליד המלון, Neil Vince הסתבך בקרב יריות עם לוחמי יקוזה יפניים במועדון חשפנות, מנהל הלהקה קיבל תביעות בזו אחר זו, אבל הקהל הגיע בעשרות אלפים לילה אחר לילה ופוצץ אצטדיונים בזה אחר זה.

הבמה נראתה כשדה קרב, זיקוקים, פירוטכניקה, להבות אש, אופנועים, 2 זמרות ליווי, ושיא השיאים היה טומי לי שגנב את ההצגה ועשה את מה שאף מתופף לא העז ולא חשב לעשות קודם מעולם.

"תמיד רציתי משהו ענק על הבמה, מופע יותר גדול משל Kiss, משהו שתראה מהקהל ולא תשכח כל החיים, ואז עליתי על זה: אני הולך לבנות מערכת תופים שתעופף מעל הקהל כמו חללית כשבתוכה אני, קשור לכסא יחד עם המערכת שמחוברת לרצפת המבנה, ובשלב מסוים, כשהמבנה/חללית תופים נמצאת מעל הקהל באמצע האולם, היא מתהפכת ב360- מעלות ללא הפסקה, ואני ממשיך לנגן הפוך כשראשי כלפי מטה, המצילות כלפי מטה והרגליים כלפי מעלה"...

למשימה גויסו אנשים מנאסא (סוכנות החלל האמריקאית) שקיבלו הון עתק בעבור העבודה ובניית המתקן הזה, אלפי שעות עבודה, מאות אלפי דולרים, ובהופעת הבכורה של הסיבוב מי ניגן הפוך מעל הקהל שכמעט חטף דום לב מההלם? נכון.. טומי לי... דבר לא יעצור אותם.

"אם הסיבוב הזה יימשך עוד חודש חלק מכם יחזור לארה"ב בארונות קבורה" צרח מנהל הלהקה דוק מקגיי על טומי ו Nikki לקראת סוף 1987, אתם חייבים להפסיק. אבל לריקוד עם המוות חוקים משלו...

"את הסיבוב סיימנו בנס בחיים, הגענו לארה"ב ישר אחרי הופעות ביפן, סיבוב ההופעות הזה הכי הסיבוב הכי רווחי בתעשיית המוסיקה ב8-1987-, יותר גדול מבון גלובי או ברוס ספרינגסטין, ההיסטריה היתה עצומה, מילוני דולרים, חשבון הבנק היה רחוק מלהיות בשליטה. כל חיי היו שבורים, ירדתי מהמטוס, סוחר הסמים שלי חיכה לי במרצדס, ישר הזרקתי, ונסעתי הביתה על מנת למסטל את עצמי טוטאלית, לשכוח את הכאב, לשכוח את פרנקי ואת מי שהייתי" מספר Nikki Sixx.

יומיים לאחר מכן, מלון בלוס אנג'לס, סטיבן אדלר, מתופף Guns And Roses עם Nikki Sixx וחבר נוסף מסניפים את נשמתם לגיהינום ואז...

"אני לא יודע לספר מה קרה, אבל התעלפתי, התמוטטתי, סטיבן לא היה בחדר, הלב שלי פסק לפעום. אחרי כמה שניות סטיבן נכנס לחדר, ניסה לבצע בי החייאה ומייד הזמין אמבולנס" ... האמבולנס, שהגיע מהר יחסית, מצא את Nikki Sixx כשלבו נדם.

צורח, בוכה והיסטרי התפרץ החבר המשותף ממדרגות המלון לרחוב "עזרה!! ניקי סיקס נהרג!! הרגתי בטעות את ניקי סיקס!!" זה הספיק על מנת לזרוע אש בשדה קוצים, ובזמן שיללות האמבולנס פינו את Nikki המסכן לבית החולים, צלצל הטלפון של Vince.

"לא הבנתי מה קורה, כששמעתי שניקי מת התחלתי לבכות, בכיתי ללא הפסקה, כשנשמתי מייד התכוננתי לטוס במכונית לבית החולים, לא ידעתי היכן הוא בדיוק אז צלצלתי לבהי"ח הגדול באזור, זה היה בדיעבד מסתבר, 5 שעות לאחר שניקי פונה באמבולנס" מספר Vince.

"שלום, אני מתקשר בקשר ל-Nikki Sixx, שהגיע אליכם, הוא נפטר? הוא חי? שאלתי..."

הפקידה הכתה אותי בתדהמה: "Nikki עזב ממש לפני שעתיים"

"מה הכוונה עזב? הוא חי???"

"כן, הוא חתם על מסמך ויתור טיפולים, ניתק עצמו מהמכשירים, ויצא החוצה בריצה בלי חולצה, לבו חזר לתחייה בעקבות ההחייאה באמבולנס בהגיעו לבית החולים"

"שלום, הגעתם לניקי, אני לא נמצא כרגע, אני כנראה מת..." אמרה ההודעה במשיבון של האיש החל מהערב של אותו יום, "ראיתי אנשים בוכים, ראיתי לוויה, ראיתי היסטריה, שמעתי קולות, צעקות, בכי" מספר Nikki.

"למחרת חזרתי לסורי, קמתי עם המחט בתוך הוריד מאתמול בלילה, דם קרוש על כל הזרוע והפרשות, לראשונה ממש נגעלתי מעצמי, כעסתי על עצמי. אני לא יכול להפסיק. הבנתי שהמוות קורא לי ועלי להלחם בו, הבנתי שאני הולך לקרב ללא חזור, הבנתי שהבאתי על עצמי מספיק כאב, הבנתי שעלי לאגור את כל העוצמה שבי וללכת לקראת המלחמה של החיים שלי, המלחמה על החיים שלי"

לאחר אלבום ענק ומצוין, מכירות של מיליוני עותקים, סיבוב הופעות הגדול ביותר שנראה אי פעם, הצלחה היסטרית בכל העולם, לאחר הסוף, לאחר המוות, לאחר החורבן.

קיץ 1988, Motley Crue בראשות Nikki Sixx נכנסת לטיפול גמילה ארוך ומייגע, יחד, כקבוצה אחת, כל חברי ההרכב, במוסד טיפולי לגמילה במשך חצי שנה, יום יום, שעה שעה, הלב נפתח, הילדות מכה שוב, בכי, עצב של שנים, קימה מחורבן לגאווה, מהרס לבנייה, משחור לאור, פעמוני השינוי השמיעו קולם על ארבעת החברים, ועל כנפיים של תקווה המריא ההרכב אל התקופה שהולכת להיות המאושרת ביותר בחייו אי פעם, ועל כך, בפרק הבא...

GUILLOTINE

Thrash Metal Rebellion!

Zה אלבום הטראש מטאל ש Kreator ו Slayer היו צריכות להוציא היום, משבדיה הגיעה מפלצת הטראש Guillotine והשאירה אותנו פעורי פה, דיברנו עם בסיסט הלהקה Nils Eriksson.

נילס, הלהקה הוקמה באמצע שנות התשעים, הוצאתם אלבום ראשון בשם Under The Guillotine ונעלמתם, מה קרה?
האלבום הראשון Under The Guillotine יצא ב 1997, זו הייתה תקופה לא רעה בכלל לרטרו טראש וכך באמת קמנו: כלהקה של רטרו טראש שרוצה להיות חלק מהמסורת של להקות שגדלנו עליהם כמו Destruction או Kreator, הרעיון היה לא לעשות משהו מקורי אלא לתת כבוד ללהקות האלו ולהיות חלק מהמורשת של הטראש מטאל, הושפענו מהן מאד, גם כפי שאתה מבין בשם הלהקה, במילים ובכל הקונספט, הרעיון היה לשחזר הלך רוח של תקופה שהייתה בעבר.

אילו תגובות קיבל האלבום הראשון? הופעתם לאחר מכן?
התגובות היו טובות מאד, הוא היה אלבום קאלט על ההתחלה, לצערי החברה שהוציאה אותו Necropolis Records הפסיקה לפעול כמה שנים לאחר מכן והיום האלבום נחשב למאד נדיר ונמכר במחיר גבוה בין אספנים, מכרנו לא רע ממנו אבל לא הייתה היסטריה, זו לא הייתה גם המטרה, זה טראש מאד ברוטאלי, אגרסיבי ולא מתאים לכל אחד.
הביקורות במגזינים היו מאד טובות, היה קטע סביב הלהקה אבל עבורנו זה היה יותר פרויקט, כל אחד מאיתנו ניגן גם בהרכבים אחרים באותם שנים.

השנה 2006, מה גרם לך להחזיר את הלהקה לפעילות?
בעיקר געגוע, רצון לנגן טראש מטאל, לנגן שוב עם החברים, אף פעם לא רבנו וגם לא ממש התפרקנו, פשוט זה דעך כי כל אחד עשה דברים אחרים, נפגשתי ב 2006 עם הסולן שלנו פרדריק, שוחחנו כמה שעות והצעתי לו לנגן קצת יחד עם שאר החברים, החלטנו שניפגש לחזרה בשביל הכיף וננגן יחד שירי מטאל שאנחנו אוהבים, אתה יודע, Slayer וכאלו, זה אכן קרה, ניגנו שניים שלושה קאברים, ואז עצרתי אותם ואמרתי "אוקיי חברים, בואו ננגן כמה שירים שלנו מפעם" הם הסכימו והייתה אנרגיה מחשמלת באוויר, שוב הפסקתי את המסכנים שהביטו בי ולא הבינו מה אני רוצה, אמרתי "בואו נעשה משהו חדש, בואו נעשה שוב להקה, ברגע זה בואו נתחיל לכתוב חומר" הם התלהבו ובאותה החזרה נולדו 3 שירים חדשים ששניים מהם אתה יכול לשמוע באלבום. מבחינתי כל מה שקורה ל Guillotine מאז שהתחלנו את הסיבוב השני שלנו זה כייף אדיר, אנחנו נהנים לעשות חזרות, להופיע, נהנים לצאת לבלות ביחד, טוב לנו בחברת התקליטים בה חתמנו Pulverised Records והלכנו אתם כי הם אהבו אותנו ואת החומר למרות שהיו הצעות מחברות יותר גדולות אך עבורן בטח היינו "עוד להקה".

ההקלטות היו הנאה אחת ארוכה, הייתה אווירה של כייף, בחיים שלי לא נהניתי כל כך בזמן הקלטות אלבום והקלטתי בערך 10 אלבומים בחיי, לא רצינו ללכת הביתה מהאולפן, אחרי ההקלטות היינו עושים מסיבה באולפן, אנחנו מלאים באנרגיה ובדלק מהרגע שהתחלנו שוב את הלהקה, פשוט כייף לנו יחד אחד עם השני כחברים וכייף לנו לנגן את המוסיקה הזו.

האלבום החדש Blood Money מביא שדרוג רציני גם בחומר וגם במילים אצלכם
כמו שאמרתי, באלבום הראשון הקטע היה רטרו עד הסוף, עם כל החן והקלישאות והכיף שבדבר, עברו 12 שנה, גם כאנשים גדלנו ויש לנו הרבה דברים שהצטברו בבטן ואנחנו רוצים להוציא אותם החוצה, אנחנו חיים בחברה חולה, מושחתת, בלי ערך לכלום ובטח לא לתרבות, היום זה כואב לי יותר מתמיד, הקו באלבום הוא מאד בוטה מבחינת המילים, הרבה כעס כנגד הדרך בה החברה מתנהלת כיום, זה נשמע אולי נערי קצת אבל הדרך השנייה היא לקבור את הראש בחול, המוסיקה היא הכלי שלי לכתוב על מה שמעניין אותי וכואב לי, המדיה שלנו היא האלבומים, השירים, אני לא חושב שאנחנו להקה פוליטית אם כי יש הרבה שירים שעוסקים בשחיתות בממסד הפוליטי והממשלתי בעולם, יש שירים עם מסר יותר סוציאלי ויש כאלו שנכתבו עקב חוויות שעברנו כאנשים, מה שכן השירים מדברים על המציאות, על הכאוס בעולם, לא צריך לקרוא ספרים על מיתולוגיה ושדים כדי לכתוב משהו מפחיד, מספיק לצפות בחדשות, ארגון טרור כאן, רצח במרתף בית שם, שחיתות בצמרת השלטון, קריסה של כל הערכים בשם הפופולאריות הזולה, זו מציאות מאד מפחידה לחיות בה וזו המציאות שלי ושלך.

בעיני זה האלבום ש Slayer או Kreator היו צריכות להוציא עכשיו, אלבום אדיר
זו מחמאה גדולה עבורי כי אני גדלתי על שתי הלהקות האלו ואני מאד אוהב אותן, ניסינו פשוט לכתוב את אלבום הטראש מטאל הכי טוב שאנחנו יכולים, אלבום שאנחנו בתור אוהבי הסגנון, נרצה לשמוע.

איך הגעתם לאדם שעיצב לכם את העטיפה אד ראבקה שעשה את כל העטיפות הקלאסיות של Megadeth?
כמובן שחשבתי עליו כי גדלתי כמעריץ של העטיפות שהוא עשה ללהקות כגון Megadeth, Nuclear Assault ו Death אבל חשבתי שהוא "בלתי מושג" כזה וגם בטח מאד יקר, כך או כך פניתי אליו במיספייס וסיפרתי לו על הרעיון, יום לאחר מכן קיבלתי תשובה שיש לו זמן פנוי והוא מעוניין, הוא שלח לנו כמה רעיונות שאהבנו ואמרנו לו להמשיך ולפתח את הכיוון הזה ואת התוצאה כולם יכולים לראות היום.

שם האלבום שלכם הוא Blood Money והעטיפה ממחישה את הגועל והשחיתות בצמרת הממשל העולמי כשהיא מראה דיוקנים של מנהיגים מהעולם אוחזים בדולרים מדממים ושותים לרוויה, בין המנהיגים השתמשתם בדיוקן של שמעון פרס, נשיא מדינת ישראל ואחד האנשים ההגונים, המוערכים והישרים בפוליטיקה המקומית והעולמית, דוגרי עשיתם לו עוול, ולא שחסר לנו גנבים ומושחתים בין הפוליטיקאים, איך הגעתם לפרס?
אענה לך בשיא הכנות, אני מכיר את השם שלו ויודע שהוא מוערך בעולם אבל מעולם לא יצא לי לראות תמונה שלו כך שאיני יודע איך הוא נראה, זה כמו שאתה נניח תדע מה השם של ראש ממשלת שבדיה כי שמעת או קראת עליו אבל אין לך מושג איך הוא נראה, כך שזו הפעם הראשונה שאני שומע על זה, מי שעיצב את העטיפה ובחר את הדמויות בה זה המעצב אד ראבקה ולא חברי הלהקה כך שאני לא יודע מה עבר לו בראש ואם הוא מודע לזה, אני יכול רק להתנצל אם מישהו נפגע אצלכם מזה, כמובן שאני לא הייתי מכניס את דיוקנו אם הייתי יודע שזה הוא, אבל אני מודע לזה רק עכשיו וממך אז כל שנותר לי הוא רק להתנצל בשם המעצב.

זמנים טובים לטראש מטאל כיום עם ההצלחה של להקות כמו Evile, Toxic Holocaust ודומיהן, איחודים וחזרה לפעילות של הרבה להקות ישנות ולדעתי גם ל Trivium יש חלק גדול בזה, ברגע שלהקה בגדול שלהם מצהירה שההשפעה הכי גדולה עליה זה להקות כמו Annihilator היא גורמת למעריצים שלה לחפור ולחפש, מעבר לכך הם החזירו הרבה אנשים לקטע של 2 גיטריסטים, סולואים ארוכים וכיו"ב, דווקא בגלל שהם מאד הצליחו יש להם השפעה על דור חדש שבהמשך יגלה אותך למשל
כן, זמנים מעולים לטראש מטאל, אין ספק, ואני מסכים אתך לגבי Trivium, הם לא טראש אבל כשהם עולים 2 גיטריסטים, מנגנים סולואים ארוכים ומצהירים שהם מעריצים של טראש וכל זאת מול קהל שעד אז שמע מוסיקה שאינה טראש - הם עושים ללהקות כמונו שירות טוב כי המעריצים שלהם יתחילו לחפש להקות טראש מעניינות ויגיעו גם אלינו וללהקות שהזכרת בשאלה.

אתה מנגן גם ב Nocturnal Rites, איך משלבים את הלהקות?
אין ממש בעיה, אני עם Nocturnal Rites מתחילת הדרך, הוצאנו הרבה אלבומים ויש לנו את הקהל שלנו, אנחנו לא גדולים כמו נניח Stratovarius אבל יש הצלחה ואנחנו חתומים ב Century Media שהיא חברה טובה מאד, סך הכל אני מרוצה, אנחנו לא פרצנו בענק אבל אנחנו אוהבים לנגן וליצור מוסיקה ביחד, לשבת באולפן או בחדר החזרות ולנגן וכמובן להופיע, הלהקה גם בסגנון שונה מ Guillotine כך שאין בעיה מבחינת חומר דומה.

מה הולך לקרות עם Guillotine כעת? אתם מתחילים להזיז עניינים או שנחכה שוב 10 שנים לאלבום הבא שלכם?
הבטחה: לא תחכו 10 שנים לאלבום הבא שלנו, גם לא 4 שנים, התחלנו כבר לכתוב אותו ויש לנו 3 שירים חדשים ורעיונות לשירים נוספים, אנחנו עכשיו להקה בפול גז, נותנים בכל הכוח את כל מה שרק ניתן, אנחנו נתחיל בקרוב להופיע עם האלבום הזה ואני מת לנגן את השירים האלו על הבמה, Guillotine חזרה כדי להישאר בשטח, יש לנו המון מה לתת, זו רק יריית הפתיחה.

לחץ דם גבוה

USELESS I.D

לא צריך להציג אותם, הם היצוא המצליח ביותר שיצא מישראל בתחום הרוק, עם תקליט חדש ומצוין אנחנו מתיישבים לשיחה עם ישי ברגר, גיא כרמל ויותם בן חורין.

ברכות על האלבום החדש The Lost Broken Bones, אלבום הרבה יותר בוגר, יותר אפל, ולדעתי הכי טוב שלכם

גיא: הוא הכי אפל אבל שומר על הצבע והכיוון שלנו, זה היה משעמם אם היינו חוזרים על עצמנו בכל אלבום, אני מאמין שזה היה משעמם גם אותנו וגם את הקהל שלנו, מה שניסינו לעשות כאן זה לתת צבע ורענון לחומר אבל להגיע למצב שמי שישמע אותו יזהה שזה אנחנו, יזהה את הנגינה שלנו, את הכתיבה שלנו, זה מה שהופך להקה ללהקה עם אישיות משל עצמה, אתה שומע את האלבום וכן, זה קצת שונה ממה שעשינו עד היום אבל אתה אומר מייד "זה יוסלס אי.די" וזה ההישג לדעתי, הרבה להקות מאבדות כיוון כשהן משנות דברים בחומר, לא רצינו לאבד כיוון, הגענו כאן לאופי משלנו.

ישי: גם להפקה יש בזה חלק, אבל בגדול לקחנו את הדברים קדימה, גם העטיפה של האלבום, יותר מתאימה לחומר, יותר קודרת, דרך אגב האלבום יצא בלא מעט מהדורות מיוחדות.

גיא: ניסינו להתאים בעטיפה את התמונות לטקסטים של השירים שיותם כתב, האנשים שבתמונות זה אנחנו אם לא זיהית, בעמוד הראשון זה יותם, באחר זה ישי וכן הלאה, העטיפה נותנת הפעם את הקשר למילים מאד חזק, וכמו שישי אמר, האלבום יצא בהרבה מהדורות מיוחדות, בתקליט בכמה צבעים, בדיסק Digipack וכיו"ב, זה כייף, אמרנו לעצמנו שזה הזמן להוציא את המהדורות האלו כי מי יודע מה יהיה בעוד כמה שנים עם הפורמטים האלו, כייף לראות את זה בכ"כ הרבה גרסאות.

מה עומד מאחורי הקו שלקחתם? נשמע שמצד אחד לקחתם את כל האלמנטים שהופכים אתכם ללהקה טובה וחידדתם אותם ומצד שני הבאתם קטע חדש, הרבה ייאוש מתעשיית המוסיקה יש כאן, וכל זה לוקח אתכם למקום חדש

יותם: לקח לנו לכתוב את שירי האלבום 3 שנים, בזמן שהתחלתי לכתוב את השירים היה לי עוד פרויקט צד, והשירים שכתבתי לנו נשמעו יותר מדי כמו המשך של האלבום הקודם, לא רציתי למחזר את החומר ובנקודה מסוימת אמרתי לעצמי "בוא ננסה את השירים של הפרויקט צד ביוסלס אי.די ונראה איך זה יתקבל", אז לקחתי את השירים הכי טובים משם, וגם כמה שירים שכתבתי במקור עבורנו שהיו חזקים וניסינו לנגן אותם, להפתעתי זה הרגיש מעולה ובהדרגה זה הפך להיות הכיוון של כל האלבום, אני כותב במקור באנגלית היות וגדלתי בארה"ב בגיל צעיר, אפשר לשמוע את מה שעבר עלינו בשלושת השנים האחרונות בתוך האלבום הזה".

גיא: יש כאן גם ייאוש מתעשיית המוסיקה, יש שירים שמדברים על מה שעבר עלינו כלהקה, כל שיר עם הסיפור שלו, וכמו שכבר אמרו כאן, ההפקה מאד תרמה לצורה שהדיסק הזה יישמע מבחינת ה"הידוק" של החומר, המתופף שלנו חרפק נשמע מצוין, טבעי מאד, הוא שדרג אותנו ו"הידק" הרבה דברים בלהקה, זו אחת הסיבות למה שציינת בשאלה.

עוד סיבה זה ההופעות, אנחנו מופיעים המון ומנגנים המון ביחד וזה משפר בצורה קיצונית את הלהקה והכימיה בין הנגנים, אני ממליץ לכל להקה להופיע כמה שיותר, אנחנו לא מפחדים לצאת מת"א, להופיע בירושלים, וכמובן בחיפה ובכלל בכל מקום.

השיר הראשון שהוצאתם היה Blood Pressure שלווה בקליפ, מעבר לוידיאו שממחיש מעולה את האנרגיות שלכם, הטקסט הוא בעצם הסיפור שלכם, הסיפור של האלבום הזה, סוג של מבט לאחור?

יותם: זה שיר עלינו, באמת סוג של מבט לאחור, מעולם לא חשבנו כשהתחלנו לנגן שזה יגיע למקומות האלו, השיר הזה מספר בעצם את הסיפור של הלהקה, את הסיפור של האלבום הזה.

גיא: השיר מדבר גם על מה שכל זה לוקח ממך, על המחיר שאתה משלם, אני כבר לא רואה את זה כיום בתור הקרבה או בתור דבר רע, אתה מגיע למסקנה אחרי זמן מה שזה פשוט מאד מה שאתה עושה, אחרי כמה שנים זה הופך לחלק ממך ואתה פשוט רואה את מה שציינת כהקרבות בתור משהו שאתה עושה, אני לא מרגיש כיום שאנחנו משלמים מחיר או מקריבים דברים אחרים, ברור שבהתחלה ובשנים הראשונות היה יותר קשה מן הסתם.

עדיין מרגש אתכם להופיע? ומה עדיף? פסטיבל מול עשרות אלפי אנשים או מועדון של כמה מאות?

כולם: בטח! מאד מרגש אותנו להופיע.

ישי: את ההשוואה עם הפסטיבלים תוכל לעשות להקה שאשכרה עשתה טור שמורכב רק מפסטיבלים, כל השאר יענו לך שהשילוב הוא הטעם הטוב ומה ששומר על הבאלאנס.

גיא: תראה, ברור שכשאתה עושה טור שמורכב רק ממועדונים ואחרי 30 הופעות במועדונים יש פתאום פסטיבל מול עשרת אלפים איש אז יש למה לצפות וזה נותן דרייב, אבל כמו שישי אמר, אם היינו עושים 10 פסטיבלים בזה אחר זה ובסוף הייתה לנו הופעה במועדון של 500 איש שבאו רק כדי לראות אותנו אז ההופעה במועדון הייתה מה שנותן את הטעם המיוחד, אבל אנחנו להקת במה, להקה שמאד נהנת על הבמה ומאד אוהבת להופיע, זה הקטע של ההרכב הזה: להופיע ולהופיע הרבה, פעם זה פסטיבל מול עשרת אלפים איש ופעם זה חור ברוסיה מול 180 איש אבל אנחנו לא בוחלים בלהופיע במקומות קטנים, במיוחד לא במקומות חדשים, לא כל הופעה היא "ה-הופעה", בכלל אני לא מבין את המונח הזה, מה זה "ה-הופעה"? כל הופעה היא "ה-הופעה" אצלנו, בכל הופעה אנחנו נותנים מאה אחוז.

הקהל שלכם גדל אתכם, או שאתם רואים בעיקר פנים חדשות? איך מתקבל האלבום החדש עד כה?

ישי וגיא: יש קהל שגדל אתנו, יש גם הרבה קהל חדש, זה בעצם הדור הבא.

גיא: אנחנו אוהבים שיש הרבה ילדים בהופעות שלנו, מה רע בזה? למה זה צריך להפריע לאנשים שיש גם קהל צעיר? כשאתה הולך למופע פארק של 40 אלף איש אכפת לך שיש ילדים בקהל? אז למה שיהיה אכפת לך במועדון? אני בעד הילדים האלו, כולנו התחלנו ככה, אני לא מבין את בני העשרים ש"מתבאסים" ללכת להופעה כי יהיו גם ילדים בני 16 בקהל, אז מה? מה ההבדל כבר? 6 שנים? זה לא בר אינטימי שאתה בא לדייט עם בחורה ולא בא לך לראות ילדים בני 16, זה מופע רוק, ובמופע רוק כל הגילאים מוזמנים.

השירים נכתבים ברובם ע"י יותם, מה משפיע עליכם כיום? למה אתם מקשיבים ואיך האוריינטציה של הלהקה עם קהל המטאל בארץ לדעתכם?

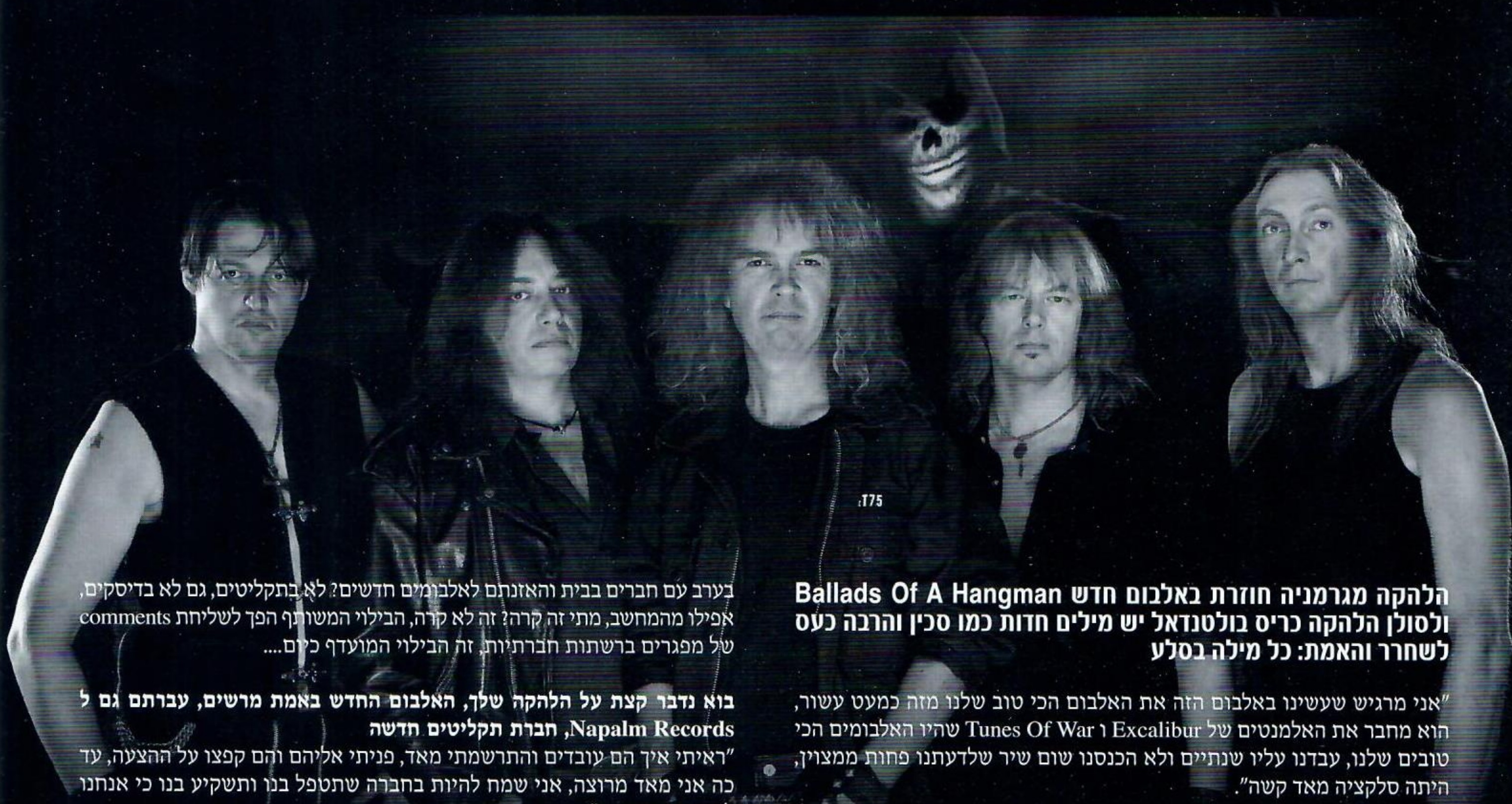
גיא: אנחנו שומעים הכל, אמנם אנחנו מנגנים סוג של פאנק רוק אבל אנחנו שומעים הכל, מכירים הרבה סוגי מוסיקה וחשוב לנו להיות מעודכנים בהרבה סגנונות.

ישי: אתמול לפני שהלכתי לישון שמעתי להקת בלאק מטאל בשם Funeral Mist (אמר בעודו מוציא דיסק של Death מהמערכת... י.ש)

יותם: אני מאד מושפע מ ה Beach Boys, בכל פעם שאני רוצה להתיישר עם השורשים שלי אני שם אלבום שלהם, מילדות אני שומע אותם.

גיא: אני חושב שהרבה מקהל המטאל ימצא את הדיסק החדש מעניין, תנו לו צ'אנס, יש כאן להקה עובדת, מופיעה הרבה, להקה שנותנת בראש כבר הרבה זמן, יש לנו קהל של מטאליסטים בהופעות אבל אני חושב שעם האלבום החדש הרבה אנשים שאוהבים מטאל יגיעו למסקנה שזה מדבר אליהם.

Grave Digger

הלהקה מגרמניה חוזרת באלבום חדש Ballads Of A Hangman ולסולן הלהקה כריס בולטנדאל יש מילים חדות כמו סכין והרבה כעס לשחרר והאמת: כל מילה בסלע

"אני מרגיש שעשינו באלבום הזה את האלבום הכי טוב שלנו מזה כמעט עשור, הוא מחבר את האלמנטים של Excalibur ו Tunes Of War שהיו האלבומים הכי טובים שלנו, עבדנו עליו שנתיים ולא הכנסנו שום שיר שלדעתנו פחות ממצוין, היתה סלקציה מאד קשה".

כריס, אבל זה מה שכל להקה מזמרת לי בכל ראיון כמו מנטרה שחוקה ומשעממת....

"זו בדיוק הבעיה איש, השוק מלא בחרא, באלבומים עם שני שירים טובים ותשעה שירים מחורבנים כי צריך להוציא תקליט כל שנה כדי להמשיך להופיע ולטחון את המעריצים, אז כל זבל נכנס להקלטה ויוצא החוצה ואחר כך מתפלאים מדוע מכירות הדיסקים בירידה קשה".

"אתה יודע מה הכי מציק לי? שבתקופה שאני ואתה היינו צעירים המוסיקה היתה תרבות, היום המוסיקה היא ג'אנק פוד"

הרי אתה יודע שלא זו הסיבה לירידה במכירות הדיסקים...

"זו אחת מהן, לא היחידה אני מסכים, אין לי בעיה עם זה שאנשים שסתם מחבבים אותנו מורידים את האלבום, אבל אם מישהו שחושב שהאלבום שלנו מצוין מוריד אותו אז כואב לי: שילך פעם אחת פחות לפאב וירשה לעצמו לפרגן למי שעושה לו טוב מוסיקלית, ההופעות שלנו מלאות, אני לא מתלונן, לא על זה בכל אופן, גם אלו שמורידים אותנו באים להופעות שלנו ואז במקום דיסק הם קונים חולצה שלנו".

אז על מה אתה כן מתלונן?

אתה יודע מה הכי מציק לי? שבתקופה שאני ואתה היינו צעירים המוסיקה היתה תרבות, היום המוסיקה היא ג`אנק פוד, בין הודעה בפייסבוק לאס אם אס אתה שומע במי ספייס 430 להקות חדשות ומקדיש לכל אחת דקה כדי להגיד שאתה מכיר אותם מול החברים (הוירטואלים) שלך...

מתי ישבת בערב עם חברים בבית והאזנתם לאלבומים חדשים? לא בתקליטים, גם לא בדיסקים, אפילו מהמחשב, מתי זה קרה? זה לא קרה

אבל אי אפשר להלחם בקדמה

זה שאנשים עברו לשמוע מוסיקה מתוך הנייד שלהם באיכות של רדיו טרנזיסטור זו קידמה? זו הליכה אחורה בעיני, אני לא יוצא נגד האינטרנט והמהפכה הטכנולוגית, אני יוצא נגד השימוש המטומטם שעושים בה שהורס את הענף עליו אנחנו יושבים, מתייחסים למוסיקה שלנו כאל המבורגר ב 5 דולר, כאל זבל מהרשת, וכשאני אומר "שלנו" אני לא מתכוון רק ל Grave Digger אלא לכל המוסיקה הזו, מתי ישבת בערב עם חברים בבית והאזנתם לאלבומים חדשים? לא בתקליטים, גם לא בדיסקים, אפילו מהמחשב, מתי זה קרה? זה לא קרה, הבילוי המשותף הפך לשליחת comments של מפגרים ברשתות חברתיות, זה הבילוי המועדף כיום....

בוא נדבר קצת על הלהקה שלך, האלבום החדש באמת מרשים, עברתם גם ל Napalm Records, חברת תקליטים חדשה

"ראיתי איך הם עובדים והתרשמתי מאד, פניתי אליהם והם קפצו על ההצעה, עד כה אני מאד מרוצה, אני שמח להיות בחברה שתטפל בנו ותשקיע בנו כי אנחנו להקה שמשקיעה".

הוצאתם סינגל חדש Pray שמו, כחודש לפני האלבום.

כן, זה אי פי בן ארבעה קטעים שרק אחד מהם מופיע באלבום, אישית אני אוהב את ההוצאות האלו, הם גם מחממות את האווירה לקראת האלבום וגם כייפיות, זה דיסק לא יקר, הוא נמכר באזור ה 9 דולר שזה מחיר שכל אחד יכול להרשות לעצמו, מוציאים כמה אלפים כאלו וזהו - לאלבום, למעריצים הקבועים זה נותן עוד משהו מעבר לתקליט ולמי שמחבב אותנו ולא רוצה להשקיע באלבום מלא - זו פשרה מאד נחמדה, זה זול ומאד נחמד, אני אוהב הוצאות אי פי, תמיד קונה של הלהקות שאני אוהב.

תגיד, אתם מצליחים להשיג גם קהל חדש? יש לי את ההרגשה שאותם אנשים הם הקהל הקבוע והנאמן שלכם כבר שנים ארוכות, יש פנים חדשות בהופעות?

יש אבל מעט, בגדול 80 אחוז מהקהל שלנו זה הקהל הוותיק שמלווה אותנו הרבה שנים ואוהב אותנו ובשבילו אנחנו מנגנים, פעם זה הפריע לי, היום אני חי עם זה בכיף, יש לי קריירה מאד נחמדה, הוצאתי בערך 15 אלבומים, שני DVD, אני חי מזה, הופעתי הרבה, יש לי קהל, אמנם אנחנו לא Manowar אבל אנחנו גם לא רוצים להיות, טוב לנו איפה שאנחנו, יש לי ילד בן שנתיים....

גדל הבחור.., אני זוכר שדיברנו שהוא רק נולד, איך זה להיות אבא בגיל מאוחר יחסית?

חוויה מדהימה, נותן לי המון כח, נכון שרק בגיל 45 הפכתי לאבא אבל אני אבא רוקר אז זה בסדר.., אני מרגיש עטוף באהבה מהילד ומאשתי וזה הדבר שהכי מחזק אותי בעולם הזה.

כך שמבחינתי סוג הקריירה שיש לנו מאד מתאימה לי, אנחנו מצליחים אבל לא בענק, מי שבקטע אוהב אותנו, יש לנו ותק, מכירות לא רעות, תמיד אפשר יותר ואני מאמין שהאלבום הזה מאד יצליח, אבל בגדול אני מרוצה גם אם נמכור כמו באלבומים הקודמים.

כריס, הרבה בהצלחה, האלבום טוב מאד ומאיתנו תקבל את מלוא התמיכה, מילה למעריצים בישראל?

תודה לך ואני מאד מעריך את זה, אנחנו רוצים להגיע להופעה בישראל, העלויות לא זולות אבל הבנתי שאם יגיעו בערך 800-900 איש אז זה אפשרי, אז תתעוררו, תקנו את האלבום, תרעישו כדי שנבוא לנגן אצלכם.

CRIMFALL

As The Path Unfolds...

הפולק מטאל של היום הוא לא הפולק מטאל של פעם, במיוחד כשמדובר בפינלנד. למרות שרוב הלהקות שהביאו לפריחה של הז'אנר ברחבי העולם עדיין פעילות, רבות מהן הלכו לדרכים שונות, אם זה בניסיון להתבגר, או בשאיפה לחקור מחוזות אחרים בתחום שנהיה כה פופולארי. שתיים מהלהקות הפיניות האהובות עלי, ואלו שתמיד תהיה לי חיבה לאלבומים הראשונים שלהן, הן Finntroll ו-Moonsorrow. בזמנו, ואני כולה מדבר על תחילת העשור האחרון, שתיהן עשו "פולק מטאל", גם אם זה לא היה בדיוק פולק מטאל כפי שהוא מוגדר כיום - ל-Finntroll היה את הפסיכוטיות והאקורדיון ואילו ל-Moonsorrow היה את האווירה האפית והמקהלה הויקינגית בין השאר.

בימינו, Finntroll התקרבו אל הבלאק מטאל ואילו Moonsorrow מוגדרים כויקינג מטאל ומעדיפים לעשות שירים אפיים באורך של 15 עד 30 דקות ומעלה. הכל טוב ויפה, אבל עבורי עדיין היו חסרים אותם צלילים קסומים והאווירה של פעם, לפחות עד שגיליתי את Crimfall. מדובר בלהקה צעירה מאד שהוקמה רק לפני כשנתיים, ועם אלבום בכורה כזה מרשים, אני בספק אם לא נשמע על השלישייה הזו גם בעתיד. אכן כן, Crimfall מורכבת מ 3 אנשים בלבד, הגיטריסט/בסיסט/שאר דברי נוי Jakke Viitala וזוג הסולנים Mikko Hookkinen ו-Helena Haaparanta שנותנים נופח שונה לפולק מטאל עם שילוב הקולות שלהם.

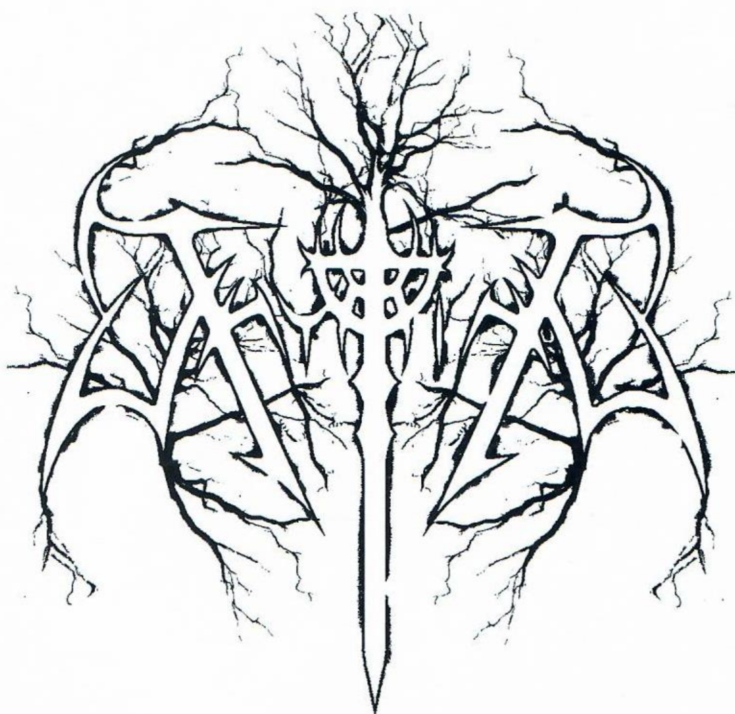
לאחר אינטרו קצר, מלחמתי-משהו, שנשמע כאילו נלקח מפסקול לסרט קולנוע, אנחנו מגיעים לשיר הראשון "The Crown Of Treason". השיר נפתח במקצב מהיר אליו נכנסת Helena בשירה רגועה לצד צלילי האקורדיון. באותו רגע הצווחות של Mikko מגיחות ברקע ונותנות קונטרסט מצוין לקולה הרך והתקיף של Helena. משם הצמד מלווה אותנו לכל אורכו של השיר האפי, המשלב בין השאר כינור, קסילופון ואת ה-Jaw's Harp (אחד הכלים האהובים עלי שעושה קולות קפיץ), ולעיתים נותן נגיחות מלחמה בסגנון של Turisas, בדיוק כמו שאני אוהב. הדקה האחרונה קצת נסחבת בניסיון לעשות משהו אוירתי, אבל זה נסלח ברגע שמגיעים לשיר הבא.

"Wildfire Season" היה השיר הראשון שנתקלתי בו כששמעתי על Crimfall לראשונה וזה שגרם לי להתאהב בלהקה - מדובר בשיר עם אווירה אפית מיוחדת ועם הרבה קריצות לצלילים של Moonsorrow ו-Finntroll. מסתבר אפילו שזה לא הקשר היחידי בין Crimfall לבין 2 הלהקות שהזכרתי, מכיוון שבאלבום מתארח גם אחד החברים הקבועים שלהן - Henri "Trollhorn" Sorvali - על הבאס. השיר ברובו מובל ע"י Mikko, ורק לקראת הסוף Helena מצטרפת בשירה עממית נחמדה, מזכירה לי את הקול של Anette מ-Nightwish.
השיר הבא נוטה לכיוון קצת שונה, כשהוא משלב בין גראוולים קטלנים לבין השירה הנשית בפזמון מאד... פופ-שמח כזה... אבל לא מוגזם בכלל. יש כאן אפילו סולו גיטרה נהדר שמראה שהחבורה לא שכחה את המטאל בכל הסיפור.
במספר 5 יש קטע מעבר נוסף, הפעם עם ניחוח אוריינטאלי שמציג שוב את הגיוון בקולה של Helena, אך רק עם תחילת השיר הבא, "Ascension Pyre", אני מבין שזה לא היה סתם - אלא הקדמה לשיר שכאילו נלקח מהסרט "נסיך מצריים", כולל קולות העבדים ברקע והאווירה המזרח-תיכונית, עכשיו לזה לא ציפיתי מלהקת פולק פינית! לפני שהספקתי להתפעל מהמלודיות, במעבר חד החלה הפצצת מטאל של ממש - גיטרות מנסרות, שירה גרונית ותיפוף שובר לחלוטין!! עוד לא הבנתי מה קורה והנה Helena חוזרת בשירה אוריינטאלית מהממת (שמאד הזכירה לי את הסלסולים של מירי מילמן, סולנית Distorted לשעבר) על גבי המלודיות המצריות. השיר ממשיך בקסם מזרח תיכוני עד לדקה האחרונה שמביאה עמה עוד הפצצת מטאל שוברת ראשים!!!
עם השיר הבא, "Shadow Hearth", אנחנו שוב משנים כיוון - הפעם מדובר במטאל סימפוני מהוקצע ושירה נשית נוגעת, בדיוק כמו מה ש-Nightwish עושים. "Non Serviam" ממשיך באותה הדרך, רק מביא לנו בחזרה את האגרסיביות של Mikko ואף משלב בסופו שירת מקהלה, כאילו זה היה חסר. אך מסתבר שזה לא הכל, "Aubade" מציג את הצד הרך של הלהקה, מלווה בגיטרה אקוסטית, פסנתר וקולה המרגש של Helena - מי אמר בלדה ולא קיבל? לאחר שנרגענו, "Hundred Shores Distant" מחזיר את כלי הפולק לתמונה, במשהו שנשמע בדיוק כמו אחד השירים של Moonsorrow, רק שפה זה בשילוב עם שירה נשית. לסיום מגיע "NovembrÈ", קטע אינסטרומנטלי רגוע במיוחד ויפה לא פחות, שסוגר את האלבום בנוחות.
מלבד הפולק, המוזיקה הסימפונית, הפצצות הבלאק האגרסיביות וכל מה שהזכרתי עד עכשיו, יש באלבום גם הרבה יציאות פרוגרסיביות, לא שלא היינו מסתדרים גם בלי זה. נראה כי חברי Crimfall לא פסחו על שום סגנון פופולארי במטאל הפיני או על אף להקה מוכרת ולמרות הכל, As The Path Unfolds הוא אלבום "שלם" שמבוצע בצורה נהדרת. לכל אחד מהשירים פה יש סיפור משלו ולמי שמתגעגע לימים ההם, לתחילת דרכן של ענקיות כמו Moonsorrow, Finntroll ו-Nightwish, זו לא תהיה בעיה לעבור בין סגנון לסגנון. עם זאת, קצת קשה לדעת לאיזה כיוון Crimfall יכולים להמשיך, עם כל המגוון הזה, אבל מה שבטוח זה שהם יעשו זאת על הצד הטוב ביותר, החל בסאונד ובכלים השונים, ועד לשירה של זוג הסולנים. אני כבר מחכה לאלבום הבא.

מאת: **אופיר מסר** - מגזין מטאליסט

WWW.METALIST.CO.IL

Vikings From Hell

Thyrfing השבדים חזרו בגרסא משודרגת, הלהקה שהביאה לנו את האלבום הנהדר Valdr Galga לפני כמעט עשור ומאז הוציאה שני אלבומים בינוניים חוזרת אלינו באלבום חדש שהוא שינוי כיוון והדבר הכי טוב שהלהקה עשתה מעולם.

את עמדת הסולן מאייש Jens Ryden שהיה הסולן של Naglfar בשני האלבומים הראשונים וידוע גם בפרוייקט הסולו שלו Dead Silent Slumber – האיש סולן אדיר ובהחלט יודע לכתוב מוסיקה ברמה, את Naglfar הוא עזב כי רצה להתרכז בעיצוב אך כנראה שהרעב למוסיקה בער בו והוא החליט לחזור וחבר עם Thyrfing.

החיבור הזה עושה לכולם טוב, Thyrfing מעולם לא נשמעו טוב יותר, אני סגור על זה ש Hels Vite זה האלבום הכי טוב שלהם, וכמובן שהתגעגענו מאד ל Jens Ryden שתמיד תענוג לשמוע אותו צורח ומזמר בקולו הגהינומי, ממש ללקק את הדם מהשפתיים.

המוסיקה מלאת אוירה, מיוחדת, עמוקה, Viking Metal אפל, עתיק, נותן תחושה של פעם, של מחוזות עתיקים, עשוי באלגנטיות ובאופן מרשים, המגע של Jens מורגש מאד לאורך כל האלבום, זה עומד על הסקאלה ליד ELD של Enslaved ו–Mellom של Kampfar עם מגע קל של Bathory בתקופת הביניים, אבל זה יכול לדבר להרבה אנשים שלא בהכרח פריקים של הסגנון, המוסיקה מאד מיוחדת, אני מודה שהצליחו להפתיע אותי כאן כי כמעט ושכחתי מקיום הלהקה הזו והנה צירוף בינם לבין אחד הסולנים הכי מוכשרים בסגנון מוליד אלבום טוב מאד שמקבע אותם ואותו שוב בתמונה, עכשיו נשארו הופעות, עוד תקליט, ועוד אחד, ולא להפריד כוחות יותר אנשים....

MASTERPLAN

כמה אנשים מהמטאל הישראלי אתם מכירים שעבדו עם Yngwie Malmsteen? או רוב הלפורד? מאור אפלבאום, איש סאונד מרעננה שלפני שנתיים עבר לארה"ב ויושב כיום בלוס אנג'לס מספר על איך זה לעבוד עם הגדולים ומה זה בכלל מאסטרינג...

מה זה מאסטרינג?
תהליך שנעשה לאחר סיום המיקסים בו נותנים את האימפקט של האלבום, לא מדובר רק ב Level וחיתוכים אלא בתורה שלמה, מאסטרינג טוב בנוי שישמע טוב בכל המערכות ואמצעי המדיה בעוד שמיקס לא בהכרח יישמע טוב בכל המערכות, המאסטרינג דואג לעקביות של הצורה בה נשמע התוצר הסופי, לאור הנסיון שלי בהקלטות, מיקסים, תקלוט ועבודה עם להקות, למדתי איך הפורמטים נשמעים הכי טוב כך שזה תרם, עשיתי הרבה דברים בתחום ושמעתי מוסיקה מכל צדדי המתרס, זה בא עם השנים, עבדתי כטכנאי מיקסים ומאסטרינג אצל המפיקה סילביה מאסי שהפיקה אלבומים ל Tool, Exodus, System Of A Down ועוד, אני רואה מאסטרינג כסוג של אלכימאיות וקסם מסויים.
אני נותן תמיד השקעה מקסימלית ונותן צבע משלי לחומר אלא אם האמן מבקש שלא ואז אני לא נוגע אבל אני בגדול מעדיף לתת.

ואתה עובד עם הלהקה או לבד? על פי הוראות והנחיות שלהם?
אני מעדיף לעבוד לבד על הסאונד כדי להיות מפוקס במאה אחוז, ושלא יסיחו את דעתי, מכיוון שהלהקה לא מכירה את הסאונד של האולפן שלי לא הייתי רוצה שהם יבקשו ממני לעשות שינויים שאחר כך יצטערו עליהם, בכל אופן: תמיד הלהקה מקבלת את החומר אליה לשמוע ומחליטה אם זה מקובל בעיניהם או לא. כאשר אני מרגיש שיש מקום לתת לזה 2 צבעים שונים, אני מכין ללהקה שתי גירסאות לשיר אחד כדי שיגידו מה הם בוחרים.

איך אתה מחליט עם אילו ציודי סאונד לעבוד ועל אילו לפסוח? ומה לקנות?
אני מקשיב לחומר, ומבין אלו אלמנטים כדאי להוסיף בו ואילו לא, ואז מחליט איזה ציוד ידגיש את האלמנטים, זה מגיע ממקום שמכיר את הציוד עמו אני משתמש, לפעמים אני משתמש עם יותר מכשירים ולפעמים פחות, זה תלוי בלהקה, בסגנון ובהרבה פרמטרים.
לגבי מה לקנות? כדאי להתייעץ עם אנשי מקצוע למרות שלכל אחד הדעה שלו על סמך ההתנסות שלו, וכדאי לבדוק את התקציב שלך ולראות האם כדאי להוציא את כולו על מכשיר אחד שעושה הכל או על כמה מכשירים, צריך להסתכל אם אפשר לקנות מכשיר שנותן יותר אפשרויות ולחסוך מקום וכסף, יש כאן הרבה מאד תכנון מוקדם והתייחסות לתקציב ולמטרות.

עזבת את ישראל לפני שנתיים לטובת החלום האמריקאי, למה? ואיך אתה מסכם בינתיים?
עזבתי את ישראל כי הרגשתי שלמרות שאני מתקדם, אני רוצה להרחיב את זה ולעבוד עם אמנים מקשתות רחבות יותר, העדפתי לעשות את זה עכשיו אחרי גיל 30 מאשר מאוחר יותר או בכלל לא, הרגשתי שאין לי לאן להתקדם בענף ואם אני רוצה להמשיך להיות במקצוע אני צריך להתפשר על דברים שלא רציתי להתפשר עליהם, רציתי לעבוד בתחום הרוק, האלטרנטיבי, המטאל, הפאנק, הארדקור, גותי, הרבה סגנונות שפחות יש בארץ, התחום בארץ התקדם בשנים האחרונות אבל עדיין לא תואם את ההספק שיוצא מחו"ל, אפשר להגיד שלקחתי הימור, חסכתי הרבה כסף ונסעתי לארה"ב להתחיל מלמטה ולהתקדם לעבר המטרה שלי, להגיד לך שזה קל? לא, זה לא קל, אתה מקווה לקבל עבודה באולפן של מפיק אחר ואם אתה כבר מתקבל אז יש שם היררכיה גדולה ומנטאליות אחרת, אתה צריך להתחיל מלמטה ואם אתה טוב אולי יתייחסו אליך, הרגלי העבודה שלי למזלי מאד טובים אז עבדתי מאד קשה והתקדמתי מאד מהר, הייתי עובד כל היום, כל הלילה, שבעה ימים בשבוע, המנטאליות פה מאד שונה מישראל, התפיסה פה היא מאד קונקרטית.

איך הגעת לעבוד עם שלושה מאייקוני המטאל: רוב הלפורד (Judas Priest), דייב אלפסון (Megadeth) והגיטריסט האגדי Yngwie Malmsteen?
עם רוב הלפורד עבדתי בהתחלה על הרימאסטרס של Fight ההרכב שלו, הם אהבו סקיצות שעשיתי ונתנו לי לעשות מאסטרינג לכל האלבום השני שלהם שיצא מחדש, העבודה היתה מוצלחת והם אהבו את התוצאה, רוב הלפורד והנהלתו שמעו ואהבו ולכן קיבלתי לעבוד על מאסטרינג להרכב הסולו Halford שגם האלבומים שלו יוצאים מחדש בכל מיני פורמטים, הם אהבו מאד את התוצאה ואני מאד מקווה שאמשיך לעבוד אתו בעתיד. את דייויד אלפסון מ Megadeth לשעבר פגשתי באיזה כנס והבאתי לו כרטיס ביקור שלי וסיפרתי לו קצת על מה שאני עושה, זמן מה אחר כך אני מקבל ממנו טלפון והוא מספר לי שההרכב החדש שלו F5 סיים למקסס את האלבום החדש The Reckoning, הוא שאל אותי אם אני רוצה לנסות, כמובן ששמחתי ושלחתי לו כמה שירים, הוא אהב את התוצאה ועשיתי להם מאסטרינג לכל האלבום, אלבום טוב בעיני, ממליץ עליו, אפשר לראות אצלי במי ספייס ראיון שדייב אלפסון עשה איתי על מאסטרינג.
Yngwie Malmsteen עשה אלבום חדש שיצא בחברת התקליטים שלו, נוצר קשר והצעתי להם לשמוע את המאסטרינג שלי, הם אהבו וקיבלתי את העבודה, עשיתי מאסטרינג לאלבום החדש שלו Perpetual Flame שזה אלבום בסגנון האלבומים הקלאסיים שלו, אני מאד אוהב את האלבום, לדעתי הוא אחד הטובים שלו.

גדלת על המוסקה של שלושתם, זו הגשמת חלום עבורך?
ברור שלא חלמתי שדברים כאלו יקרו, הרגשה של סיפוק אדיר והתגשמות של חלום, אני הייתי בנאדם שבצעירותו רב עם החברים ש Megadeth יותר טובים ממטאליקה, וזה היה בתקופה ש Rust In Peace יצא ואנשים לא סבלו את הלהקה הזו בארץ, את Yngwie Malmsteen תמיד אהבתי, יש לי את רוב האלבומים שלו, לדעתי בעשרים השנה האחרונות היו שלושה גיטריסטים שהם המשפיעים והחשובים ביותר, סטיב ואי, ג'ו סטריאני והוא, כל אחד מהם מהפכני בדרכו אבל אני הכי התחברתי תמיד ל Malmsteen ולא רק בגלל הסולואים אלא בגלל השירים והסולנים הטובים, גם את Judas Priest כמובן שאהבתי מגיל מאד צעיר כך שלעבוד עם כולם היה מדהים, את Yngwie Malmsteen פגשתי אחרי שהאלבום יצא, הוא מאד פרגן לי על העבודה, אני לא אשכח אותו אומר "עשית עבודה מדהימה על האלבום שלי, נשמע גדול, חזק, ופתוח.", התרגשתי, האיש הוא רוקסטאר עד הסוף, כבוד ענק לעבוד אתו ואני מצפה להמשיך לעבוד אתו בעתיד.

אתה נמצא בהרבה כנסים של סאונד ומוסיקה עם דמויות מאד מוכרות לכל מטאליסט ומוסיקאי, הכל נראה מאד נגיש מהאזור בו אתה חי, כך בכל אופן זה נראה לנו
נראה נגיש כן, גם נגיש מהבחינה שאני רואה הרבה אנשים חשובים מהתעשייה כל הזמן, האנשים האלו כן מסתובבים, אבל כמה שזה נראה קרוב זה גם רחוק, זה שהוא יגיד לך שלום וידבר אתך בפאב או יתן לך את הכרטיס ביקור שלו לא אומר שהוא הולך לעבוד אתך, הוא יכול באותו משפט להגיד לך "תפנה למנהל שלי" כשאתה שואל אותו על דברים כאלו, הכל קרוב ורחוק בו זמנית, הדברים עובדים מאד אחרת ממה שזה נראה מבחוץ, לטוב ולרע.

איך אתה רואה את המטאל הישראלי? עבדת לאחרונה עם Edgend ועם Arallu, איך היה לעשות אלבום עם כל כך הרבה כלי נגינה לא סטנדרטיים כמו האלבום של Arallu?
תמיד אנסה לעזור ללהקות ישראליות, זה הצד האידיאולוגי שלי, מעבר ללהקות שהזכרת עשיתי מאסטרינג גם ללהקת בלאק מטאל בשם "צורר" שמאד אהבתי, לגבי השאלה על Arallu: הם שלחו לי את השירים לפני שגמרו את המיקסים וכך הכרתי את החומר, זה אלבום מעניין ומקורי, המשלב כלים מגוונים ומוסיקת מטאל קיצונית. בגלל הנסיון שלי עם הרבה סגנונות מוסיקה היה לי מאד קל וטבעי להתחבר עם האלבום ולעצב את המאסטרינג שלו, שלחתי להם את המאסטרינג, הם אהבו והמשכתי לפי הקו הזה ואני מאד מרוצה מהתוצאה.

עם מי עוד יצא לך לעבוד?
עם Cynic, עשיתי להם את הדמואים, עם להקת האינדסטריאל Treponem Pal שעשיתי להם את האלבום, עם הלהקה היפנית Sigh שעשיתי להם אלבום מחווה ל Venom, עם להקה של שניים מחברי Angra הברזילאים, עם הרכב של הסולן רוב רוק (Driver) ועשיתי גם את האלבום החדש של Therion, תשעים וחמש אחוז מהקליינטורה שלי היא לא מישראל אלא מאירופה ומארה"ב .

עם מי היית רוצה לעבוד?
הייתי רוצה לעשות את האלבום הבא של מטאליקה, עם Slayer, הייתי רוצה לעבוד עם איירון מיידן או מוטלי קרו, אין ספק, גם עם אקסל רוז הייתי רוצה לעבוד, עוד שמות שהייתי רוצה לעבוד אתם? Ratt, Lita Ford ודי שניידר מ Twisted Sister.

www.maorappelbaum.com / www.myspace.com/maorappelbaum

פרשת Death Napalm
בגליון הקודם התפרסמה שיחה מפורסמת שלך עם סולן הלהקה בארני משנת 1992, בוא ותקן אותנו לגבי מה שהלך שם: אני אוהב ומעריך אותם, בזמנו הייתי שומע הרבה את Harmony Corruption שלהם, כשהם הופיעו בארץ ב 1992 פגשתי את הסולן שלהם והשתמשתי בהומור הישראלי שלי כדי לצחוק אתו ולהגיד לו על להקה ששנינו אוהבים שהיא טובה אך בישראל אנשים מקשיבים לחרא מוסיקה כמו המוסיקה שלו, אמרתי לו שזה בצחוק ואמרתי את זה כדי לצחוק אתו יחד ולא כדי לצחוק עליו, זה לא היה מובן מהצורה בה זה פורסם ואנשים שאלו אותי על זה אז רציתי להבהיר.

Kreator - Hordes Of Chaos

אתה אוהב מטאל? אתה אוהב ת'ראש מטאל? אז סביר להניח שאני לא צריך לספר לך על קריאטור. הם בעיני היא אחת התורמות העיקריות לת'ראש, האגרסיביות שהיא הוסיפה למוסיקה, התוכן שלא עסק רק בגולגולות, מלחמה ושאר ירקות והעובדה שהלהקה שרדה כמעט שלושה עשורים ועברה לא מעט תהפוכות מראה שמדובר באגדה.

האלבום החדש ממשיך את הקו של האלבומים האחרונים; מאלבום הקאמבק המפציץ Violent revolution, ובאלבום הקודם Enemy of god, ת'ראש מודרני אך נאמן לשורשיו שאינו מרפה ואינו משאיר אותך אדיש. במשך שנות ה 90 קריאטור חיפשו את עצמם מחדש וניסו להמציא את הגלגל, אחרי Coma of souls הגיע Renewal שהיה אקספרימנטאלי ושונה, ב 1995 הם ניסו לחזור לשורשים עם Cause of conflict, ב 1997 הם הלכו לכיוון אלקטרוני-אינדסטריאלי עם Outcast ואף הוסיפו אוירה והלכו רחוק יותר ב Endromeda משנת 1998.

בעצם, בשנים האחרונות קריאטור עלו על נוסחא מסוימת: ת'ראש עצבני אך ידידותי למאזין, מלודי למדי, עם השפעות קלילות של החומר של הלהקה במהלך השנים (פה שיר סופר מהיר, פה בלדה אוירתית). הנוסחה הזאת הריצה את שלושת האלבומים האחרונים פחות או יותר, אבל מוסיקה זה לא מתכון לעוף ממולא, וגם נוסחה מנצחת צריך לשנות, לשדרג ואולי אפילו לשנות טוטאלית לעתים.

ישנן להקות שכבר איבדו את עצמן בנוסחה ואני אישית לא יכול לגשת אליהן, ישנן להקות שבדרך (Arch enemy, Dimmu borgir), קריאטור כרגע קצת ממחזרים את הנוסחה, הליריקה לא משתנה, המוסיקה טובה מתמיד אך באותה מידה יכולת לערבב את השירים עם Enemy of god או Violent revolution ולשים שיר משם ושיר מפה אחד אחרי השני ולא היית מרגיש בהבדל. האלבום לא רע, אבל גם לא מחדש. אם בקודמים היה עוד איזשהו חידושון או הרגשה של משהו מרענן פה ההרגשה מסתיימת אחרי שני השירים הראשונים. Mille והחברים צריכים לעשות ישיבה, ולחשוב על כיוון קצת שונה לאלבום הבא, כי למרות שהאלבום הזה כיפי ולא מאכזב, קריאטור הציבו לעצמם סטנדרט גבוה והם מתחילים להוריד אותו.

(7)

נכתב ע"י **דני אורחיון**

Elvenking - Two Tragedy Poets

להקת המטאל מאיטליה חוזרת באלבום חדש וחוזרת לעשות את מה שהיא הכי טובה בו: פולק מטאל משולב עם Power Metal בקטעים מסוימים, הפעם מגיע מה שרצינו לשמוע מהם כבר מזמן: אלבום אקוסטי קצבי של שירי פולק מאלבומיהם הקודמים, אחרי אלבום נסיוני בשם The Scythe שניסה להשמע יותר כמו In Flames חוזרת הלהקה מארץ המגף למה שהיא טובה בו ולמה שהביא לה את האהדה בעולם: Two Tragedy Poets מושך את הפוטנציאל של הלהקה קדימה, ככה הם צריכים להשמע, זה מה שעושה להם הכי טוב.

השירה מקבלת כאן את מלוא הבמה וכמו כן עיבודי הגיטרות האקוסטיות, המוסיקה שלהם נשמעת יותר עשירה, מיוחדת ומהנה, העומס שהיה מנת חלקו של החומר המטאלי שלהם פינה את מקומו למוסיקה שנשמעת הדוקה מבחינת הלחנה ועיבוד אך משאירה הרבה אוויר באמצע שרק מחמיא לשירים, פשוט עבודת עיבודים נפלאה.

Elvenking היא מסוג הלהקות שישמעו טוב בכמה סגנונות, עם כל שינוי שהם עשו הם נשמעו מוסיקלית טוב, אבל יש להשמע טוב ויש להשמע נכון ואמיתי, כאן הם עושים את מה שהכי הולם אותם, השירים שלהם נשמעים כאן מעולה, כאילו נכתבו מלכתחילה כשירי פולק אקוסטיים, מבחינתי שימשיכו בקו הזה תמיד.

(8)

Guillotine - Blood Money

להקת הטראש מטאל משבדיה חוזרת אחרי פגרה של 10 שנים ומפציצה עם אלבום הטראש של השנה, חיבור של התקופה היפה ביותר של Kreator ו Slayer, טראש מטאל עצבני, אגרסיבי, עם טקסטים מחאתיים, בועטים וצועקים מכאב ויאוש, אלו בדיוק חומרי הגלם שהפכו להקות כמו Kreator לאגדה בעולם המטאל, אלבום מצויין, קאמבק מפתיע, דורסני ומלא אנרגיה, אי אפשר לעצור אותם.

(9)

Exodus - There Will Be Blood

נפתח בוידוי קטן ודי מביש; עד לפני חצי שנה לא אהבתי את הדיסק Bonded by blood.

לפני חצי שנה ומי יודע כמה שמיעות ירד לי האסימון בקשר לדיסק ונתפס אלי כמו מגנט. לא מזמן כששמעתי שהלהקה מקליטה מחדש את הדיסק עם הסולן החדש, רוב דיוקס הייתי די סקפטי, אבל הרימייק לעטיפה המקורית כבש אותי לכן החלטתי לרכוש. הציפיות, לא היו גבוהות, נדיר שרימייק עובד, לרוב זה נשמע רע, ביחוד כי עם השנים ההפקה של הלהקה עלתה ויש דברים שעובדים בהפקה של שנת 85' אבל לא עובדים בהפקה של 2008. אני שמח להודיע שהרימייק עבד, וכמו שאמר גארי הולט הגיטריסט בחוברת המצורפת "לא באנו להתעלות או להמציא מחדש את Bonded by blood, אלא להנות ולראות שעדיין אנחנו נהנים לנגן אותו אחרי כל השנים". וכמו שהוא אמר כך נשמע הדיסק. מי שמצפה לשמוע מחדש הקלטה מדויקת של Bonded by blood או מאסטרפיס שיתעלה מעליו שילך לשמוע עוד פעם את הדיסק המקורי. האלבום הנ"ל הוא ניסיון של אקסודוס 2008 לנגן את האלבום ההוא. אין מה להשוות בכלל בין רוב דיוקס לפול באלוף ז"ל, פול באלוף היה סולן ת'ראש קלאסי, עם קול ארסי, מעט צפרדעי ונושק להאבי מטאל. גארי הולט הוא סולן ת'ראש מודל שנות ה 2000; אכזרי, בהמתי, בעל קול נמוך יותר, שנושק לדת' מטאל. שאר חטיבת הקצב לא השתנתה; הם עדיין נותנים בראש כמו פעם. בנוסף יש לזמן שחלף יתרונות, ההפקה נשמעת חדה, התופים מרביצים, והריפים נושכים חזק מאי פעם. זה אפילו משפר שירים ישנים כגון And there they were none שבעיבוד המחודש נשמע אפל יותר, וStrike of the beast שאין מה לעשות, אקסודוס הנוכחיים גורמים לו להישמע חזק יותר, כבד יותר ומהיר יותר. בנוסף ישנו גם שיר חדש של אקסודוס באלבום, בשם Hell's breath שהוא לא רע בכלל, ואף נשמע קצת ברוח האלבום.

ולסיכום מומלץ מאוד למעריצי ת'ראש, אקסודוס ומטאל. אבל מי שבא בציפיות ל Bonded by blood 2, עלול להתאכזב, זה אלבום כיפי למעריצים של החומר המקורי ושל החומר הנוכחי של הלהקה.

(8)

נכתב ע"י **דני אורחיון**

Crystal Ball - Secrets

שילוב עשוי מעניין של Heavy Metal מסורתי אירופאי עם הארד רוק, שירה יותר מחוספסת מהרגיל בתחום ושירים שכתובים יפה, זה לא ממציא כלום אבל קשה לי גם לחשוב את מי זה מזכיר וזו מחמאה כי הלהקה השאירה כאן מגע משלה וזה לא קל בימינו.

בגדול מי שאוהב מטאל מלודי כמו Masterplan, At Vance, Firewind ודומיהם ימצא כאן הרבה שעות של הנאה, זה לא קלאסיקה אבל זה בהחלט אלבום טוב, אין ספק.

(7)

Bloodbath - The Fathomless Mastery

ההרכב השבדי הרצחני חוזר באלבום חדש, מהאלבום הראשון הם תפסו לי את האוזן- למרות שהיה כולו מועתק מ Dismember ו Entombed הוא היה פשוט טוב מאד.

האלבום החדש לא מאכזב, יש פה Death Metal כבד וקצת טכני אבל לא ברוטלי, עשוי נפלא, בסאונד מצויין ונותן בראש לפי הספר, מי שאוהב Morbid Angel ו Behemoth ייטרף מזה, אישית מאד נהנתי.
(8)

Battlelore - The Last Alliance

ההרכב שרק לפני שמונה חודשים הוציא את אלבומו השלישי חוזר בימים אלו באלבום חדש ורביעי במספר.
הרבה יפחדו שיש כאן חומר שנכתב מהר כדי להכות על המומנטום אך האמת היא שהאלבום הזה יותר טוב מקודמו ומציע 50 דקות של Epic Fantasy Metal מגובש ומוגש כהלכה, מקצועי מאד ובוגר יותר מאלבומי הלהקה הקודמים, שירים טובים ונטייה כללית יותר לכיוון הדום מטאל ופחות לכיוון הקופצני והקליל שהיה באלבומים בעבר, Battlelore לקחו כאן כיוון חדש והאמת: הולך להם.
(8)

Dignity - Project Destiny

דף המידע מחברת התקליטים מספר שההרכב מנגן בסגנון של Europe, אישית לא מצאתי דמיון רב, מה שכן : זה מטאל נוגע בהארד רוק מלודי, עם שימוש רב בקלידים ועיבודים עדינים, מושפע מלהקות מכאן ומכאן, מצד אחד הארד רוק אירופאי (לא הגלאמי מארה"ב) ומצד שני הרבה נגיעות של Heavy ואפילו Power Metal, מי שאוהב להקות כמו Axxis, Bonfire או At Vance יאהב אותם ומצד שני גם מי שאוהב להקות כמו Survivor ימצא כאן עניין.
(7)

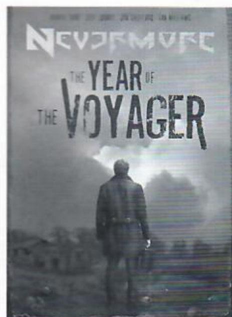
Septic Flesh - Communion

פעם בתחילת שנות התשעים הלהקות מיוון היו חזקות ומקוריות כמעט כמו אלו מסקנדינביה, הסצנה מאתונה עם Necromantia, Rotting Christ Nightfall ו Septic Flesh היתה הדבר הכי חם, גם בארץ היו ללהקות האלו מאות מעריצים, מאז עברו הרבה מים בנהר וכוכבים אחרים זרחו בשמי המטאל, בשנים האחרונות יש תחיה מחודשת של הלהקות מארץ האוזו והאלבום החדש של מלכי הסימפו Death הוא עוד נקודה שמראה זאת.

Septic Flesh תמיד היו בומבסטיים, מרשימים ומאד תיאטרליים, אלבומיהם Fallen Temple ו Mystic Places Of Dawn נחשבים לציון דרך בתחום ולמקדימים את זמנם.
השנה 2008 וליוונים יש אלבום חדש שמחזיר אותם לסאונד הכבד של תחילת הקריירה עם קטעי אקספרימנטל שתמיד היוו חלק בלתי נפרד מהמוסיקה שלהם, Septic Flesh משדרת גם הפעם איכות ואקלקטיות אומנותית, מי שלא מכיר אותם יכול להתחיל את המסע לממלכת יוון באלבום הזה, מי שמכיר אותם גם ככה מחכה ומצפה לאלבום הזה כבר כמה שנים, עכשיו הוא כאן.
(8)

Nevermore - The Year Of The Voyager DVD

זה ה DVD הראשון של הלהקה מסיאטל לאחר קריירה ארוכה, ההמתנה הייתה ארוכה והציפייה גם כן, יש כאן מופע של 21 שירים מכל הקריירה של ההרכב + כל הקליפים שההרכב הוציא, ראיון די משעמם עם Warrel Dane שצולם במצלמת חובבים, וכמה בונוסים נחמדים מהופעות בפסטיבלי המטאל השונים סטייל וואקן בגרמניה.

האם זה הילד לא פיללנו? לא בדיוק, מלהקה בדרגה כזו הייתי מצפה למופע שמצולם יותר בהשקעה ולקשר יותר חזק עם הקהל, Warrel נראה עייף ולא מרוכז ברוב ההופעה ואני בטוח שהיו להם רגעים יפים יותר על הבמה.
זה לא מופע רע, זה אפילו טוב כי השירים טובים עד מצוינים במקור וגם במופע בינוני הם יוצאים חיובי, אבל אפשר היה הרבה יותר מלהקה ברמה כזו.
(7)

Whitesnake - Good To Be Bad

דיוויד קוברדייל וחבורת הנחשים חוזרת לאחר קאמבק נפלא שהחל ב 2005 עם מופע שהוצגה ב DVD והחזיר את ההרכב הותיק לאור הזרקורים, הציפיה לאלבום חדש היתה גבוהה והנה 3 שנים לאחר שחזר להפעיל את ההרכב מוציא הסולן האגדי אלבום חדש לחלוטין הכולל 11 שירים חדשים ומנסה להראות שההרכב רלוונטי לא רק בגלל התקופה הקלאסית אלא גם בחומרים החדשים.
Best Years החצי בלוזי פותח את האלבום, מבטיח, אייטיז למדי, רוק במיטבו בלי נסיון לקצר דרכים, Can You Hear The Wind Blow ממשיך באותו כיוון, כמו לקוח הישר מאותו מופע מצויין שהוציאה הלהקה ב 2005, דיוויד נשמע טיפה חנוק אבל ממש טיפה, זה לא פוגם בהנאה כי השיר כייפי וסוחף ממש כמו להיטים הגדולים של ההרכב.

Call On Me שמגיע אחריו טיפה פחות טוב, קצת יותר מדי בלוזי אבל סה"כ עובר יפה ברצף הכללי, All I Want Is All I Need זו בלדה גדולה בסטייל שעשה את הנחשים ענקיים באייטיז, שיר פצצה, השירה של דיוויד מחבקת ועוטפת כרגיל, סולן ענק.
שיר הנושא הוא כבד יותר, גלאמי, יילך טוב בהופעות, All For Love זו הפנינה של האלבום, להיט בטוח שיעביר בכם את הצמרמורת המוכרת שהשירים הגדולים של הלהקה מעבירים.

Whitesnake הוציאו אלבום שבהחלט מעמיד אותם כלהקה מאד רלוונטית, מצויינת וכזו שיש לה זכות להרבה כבוד והצלחה בזכות החומר החדש שלה גם היום, זה לא האלבום הכי טוב שלהם אבל זה בלי ספק אלבום טוב מאד, איכותי, עשוי נפלא ומאד מומלץ.
(8)

Sinner - Crash & Burn

מאט סינר מנהיג Sinner, סליחה, מנהיג Primal Fear, רגע: מנהיג Sinner קודם, אבל שנייה.. הם נשמעים כמו Primal Fear ופה בעצם הבעיה.

האיש מחזיק 2 להקות מאד דומות והאלבום החדש ממחיש את זה מצוין, Sinner אמנם מעט רכים יותר אבל זה רק מבליט את העובדה שהאיש פשוט סולן לא טוב, עדיף שיישאר בעמדת הבסיסט וייתן למוכשרים ממנו לשיר, ראלף שיפרס מההרכב השני של הברנש עושה את זה מצויין ואני יודע שאם הוא היה שר את השירים באלבום הזה הציון היה יותר גבוה, אבל רגע.. אז זה היה Primal Fear... אבל כתוב Sinner על העטיפה... נו שיהיה.

(6)

Terror - The Damned The Shamed

להקת ההארדקור מלוס אנג`לס באלבום חדש, טרור לא הולכים בקו של ההארדקור המלוקק הנוגע בפופ פאנק אלא שואבים את ההשראה והסטייל מלהקות כמו Madball, Sick Of It All, Agnostic Front ו Cro-Mags, אגרסיה, גיטרות כוחניות ושירה מלאה זעם.

זה האלבום הרביעי שלהם והכי אגרסיבי, הלהקה מוקירה כבוד לתקופה בה ההארדקור היה מעגלי פוגו, קפיצות מוש מהבמה, ואטרף אמיתי בהופעות.

זה מדבר למי שאוהב מטאל שמתחיל ב Pantera ונגמר ב Killswitch Engage, לא להארדקוריסטים בלבד, אבל מצד שני הלהקה הזו מלאה ב Spirit נכון, הסולן מאד מזכיר את פרדי קריקין מ Madball ובכלל למרות שהלהקה מלוס אנג`לס כל האווירה כאן משדרת ניו יורק הארדקור, בהחלט אלבום טוב.

(7)

Tankard - Thirst

להקת הטראש הותיקה מגרמניה שהמציאה את המונח "מטאל אלכוהולי" הרבה לפני כולם מגישה לנו אלבום חדש ואגרסיבי כמיטב המסורת של ההרכב, המוסיקה של Tankard היא טראש עם נגיעה קלה של הארדקור מטאלי, את מקום הסולואים המהירים סטייל קרי קינג תופסים ריפים של גיטרת קצב סטייל סקוט יאן, השירים עוסקים בחוויות השתייה של חברי ההרכב והכל נעשה ברוח הומוריסטית ולא רצינית יותר מדי, סך הכל זה אלבום מאד נחמד, מעריצי הלהקה יודעים למה לצפות והם יקבלו את זה עד הסוף, הם לא מהליגה הבכירה של הטראש אבל יש בהם משהו מיוחד בלי ספק, חמוד.

(7)

Serenity - Fallen Sanctuary

האלבום הקודם של Serenity היה הבטחה, כאן יש התבגרות וכתיבה יותר מרוסנת מבחינת רמת הפרוגרסיב שבחומר ונטייה יותר חזקה לכיוון המטאל המלודי המסורתי, האמת זה עושה ללהקה טוב ושומעים שזה בא להם יותר בטבעיות, אני חסיד גדול של הגישה שלהקות צריכות לנגן מה שבא להן טבעית ולא ללבוש כובעים שלא להן.

Serenity לא ממציאים כאן את הגלגל, אבל הם בהחלט עוזרים לגלגל אותו קדימה, יש כאן אלבום מטאל מלודי טוב, מעריצי Savatage, Evergrey ו Queensryche מאד יאהבו אותו.

(7)

X-World/5 - New Universal Order

ככה עושים מטאל !! ואחרי ההתלהבות שלי ההסבר: ההרכב בא עם אלבום בכורה מדהים שלוקח את סנגון ה Heavy/Power Metal למילניום הבא, ארבעה נגנים סופר מנוסים שאנחנו מכירים מלהקות קודמות בהנהגתו של הבסיסט האדיר מגנוס רוזן, הם נותנים סיכוי למוסיקה עתידנית מהעשורים הבאים, מוסיקה שלוקחת את המטאל צעד קדימה ושומרת על המבנה הטוב שלו במקביל, בשנת 2040 יעשו ככה מטאל ויזכרו באלבום הזה כפורץ דרך - מצויין.

(9)

Metallica - Death Magnetic

כל כך הרבה מילים נכתבו על האלבום הזה אז ארשה לעצמי להוסיף כמה שורות ממצות:

זה כנראה הכי טוב שאפשר להוציא מהלהקה כיום, זה אפילו טוב מאד עבורם עד שאתה שומע את Master Of Puppets ומבין שזה לא כזה טוב, סך הכל אלבום שמחזיר אותם למשחק, לא בחזית עבורי אבל גם לא באופן מבייש כמו אלבומיהם הקודמים, זה הופך אותם ללהקה שאוהבי המטאל יחזירו לרפרטואר שלהם באהבה, עכשיו צריך לראות מה יהיה הלאה, וכן: לארס אולריך נשמע כאן כמו מתופף בן 17 שקנה מערכת לפני חצי שנה וחבל, מתופף פצצה היה מעלה את האלבום הזה בכמה דרגות.

(7)

Warbringer - War Without End

אמנם 1988 עברה בגאון, אך תסמכו על Warbringer שיזכירו לכם בדיוק איך היא נשמעה. בדיוק מופתי של כל מה שהיה טוב בת'ראש מטאל לפני שנכנסו לו אלמנטים של גרוב, Fאנק וכדומה, כשעוד מדובר במוזיקה הכי מרושעת והכי כבדה בעולם, מצליחה Warbringer לשכנע באופן אמין ביותר באלבומה War Without End. לא מפתיע שדווקא להקות צעירות כדוגמת Warbringer הן דווקא אלה שקולעות לרוח התקופה יותר מהאבות של הז'אנר כמו Kreator או Slayer. הלהקה האלה התבגרו, הפכו לאבות ולאנשי משפחה, התמסדו היטב עם תעשיית המוזיקה שלמדה לקבל אותם ולאהוב אותם, על מה עוד נשאר להם לכעוס, ואיך הם יכולים להביע את הכעס הזה בכנות? אז הנה נבראה לה Warbringer על כל הסולואים המהירים, התיפוף המוכר בקצב הפולקה, שירת כנופיה נהדרת וריפים מלוכלכים לעניין. דווקא הצעירים האלה יכולים לכעוס כמו שצעקו דורות קודמים, כי יש להם עוד את הדם הרותח ואת הרצון לשבור ולהרוס. סינטטי ולא-מעודכן ככל שיהיה, קשה למצוא מוזיקה הולמת יותר מת'ראש מטאל משובח שתצליח לפמפם את הדם אל הלב ולגרום לך להתרגש הנה מצאת את האלבום האבוד של Faith Or Fear או Evildead. זה טוב כמעט באותה המידה.

(7)

נכתב ע"י **יותם אבני**